

T.C.
TRABZON VALİLİĞİ
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

“BAŞKALARINI DA DÜŞÜN”

GÜNLÜK
İlkokul

ŞİİR
Ortaokul

HİKÂYE
Lise

İMTİYAZ SAHİBİ

Hızır AKTAŞ

SORUMLU ŞUBE MÜDÜRÜ

Gülsüm MEMİŞKAPTANOĞLU

İNCELEME KOMİSYONU

Ismail BEKTAŞOĞLU

Kezban ALPER

Mustafa HACIMUSTAFAOĞLU

Grafik TASARIM

Ahmet PEHLİVAN

Cansu BEŞGEN

Ercan AYÇİÇEK

Sedat AYDİN

Eserlerin özgün imlâ ve noktalmasına sadık kalınmıştır.

SUNUŞ

Corona virüs (Covid-19) tedbirleri kapsamında, öğrencilerimizin yazma becerilerini geliştirmek, okuldan uzak kalmanın eğitime hiçbir zaman engel olamayacağı fikrini aşılacak ve öğrencilerin eğitimlerini uzaktan eğitim yöntemleri ile desteklemek amacıyla “Evde Kalıyorum, Yazıyorum, Pek Çok Şey Kazanıyorum” temalı ilkökul düzeyinde günlük, ortaokul düzeyinde şiir ve lise düzeyinde hikâye yazma yarışma düzenlenmesi Müdürlüğümüzce organize edilmiştir. Bu amaçla yarışmanın konusu, eserlerde aranacak şartlar, başvuru şekli, yapılacak değerlendirme, ödüllendirme, ödül töreni ve yarışmaya ilişkin esas ve usullerle ilgili duyuru tüm öğrencilerimize yapılmıştır.

Yarışmanın okul ve ilçe değerlendirme basamakları salgın nedeniyle atlanmış, öğrencilerimiz eserlerini doğrudan şartnamede belirtilen mail adresine göndermiştir. Müdürlüğümüzce oluşturulan İnceleme Komisyonu tarafından eserlerin değerlendirilmesi 14.05.2020 tarihinde gerçekleştirilmiş, ardından yarışma sonuçları Müdürlüğümüzün web sayfasında ilan edilmiştir. Müdürlüğümüzde 05.06.2020 Cuma günü yönetici, öğretmen, veli ve dereceye giren öğrenciler katılımıyla ödül töreni düzenlemiş, çocuklarımıza ödülleri takdim edilmiştir.

Bu zorlu salgın sürecinde gösterdikleri ilgi nedeniyle tüm öğrencilerimize minnettarım. Öğrencilerimiz hiçbir zaman okuma ve yazma heyecanlarının yitirmesinler. Okumak, duygu ve düşüncelerini yazıya dökmek öğrencilerimizin en büyük meşgalesi olsun istiyoruz. Yaşadığımız çağın olumsuzluklarının üstesinden ancak bu meşgaleyle gelebileceklerine, bu tür gayretlerin onları diğer insanlardan farklı ve üstün kılacağına inanıyoruz. Tüm hayatları boyunca okuma ve yazma heveslerini yitirmemelerini canıgönüden dileyerek bir kez daha yarışmaya katılım sağlayan tüm öğrencilerimize, onları bu uğurda heveslendiren velilerine, inceleme komisyonumuzun saygıdeğer öğretmenlerine ve ilgili şube müdürüme sonsuz teşekkür ediyorum.

Hızır AKTAŞ
Trabzon İl Millî Eğitim Müdürü

GÜNLÜK

ilkokul

GÜNLÜK DALINDA I. OLAN ESER

13.04.2020

Merhaba Ponyo,

Kovid-19 yüzünden herkes evlerine kapandı sayılır. Bazı kişiler bunu umursamıyor. Maskesiz geziyorlar. Domates ve salatalık gibi sebzeleri ya da meyveleri elle seçiyorlar. Bir de sigara kullanıyorlar. Bu yüzden virüs akciğerlere daha fazla zarar veriyor. Sana ve tüm sevdiğime bir şey söylemek istiyorum: Lütfen, maske takın ve marketlerden ihtiyacınız kadar olan şeyleri alın.

NOT: Günlüğümün adı Ponyo. O, aslında bir çizgi film kahramanı. Miyazaki'nin en sevdiğim filmi Küçük Deniz Kızı Ponyo filminden adı geliyor.

14.04.2020

Merhaba Ponyo,

Bugün annemle birlikte yemek yapıp evi süpürdük. Arkadaşlarım ve öğretmenlerimi çok özledim. Virüs yayılmaya devam ediyor ama biz bu virüse dur diyeceğiz. Devletimiz hafta sonu sokağa çıkma yasağı uygulayacak. İnsanlar, evde kalmanın önemini anlamıyor. Evimizin yakınlarında pek çok kişi çay içiyor ya da alışveriş yapıyor. Polis, bazen gelip onları uyarıyor ve para cezası yazacağını söylüyor.

15.04.2020

Merhaba Ponyo,

Bugün annem hastaneye gitti. Hayır, koronavirüs belirtileri gösterdiği için değil. Kardeşimin ne zaman doğacağını öğrenmek için. Evet, evet yanlış duymadın Ponyo! Kardeşim için gitti. 23 Nisan Perşembe günü doğacakmış. Onlar hastaneye gidince ben de tedbirlerimi alarak anneanneme gittim. Günüm bunları düşünerek geçti. Koronavirüs salgını bir bitsin, bütün gün dışarıda oynayacağım. Bugün başka bir güzel haber daha duydum. Ronaldo, Filistin'e binlerce dolar bağışlamış. Bu çok hoşuma gitti.

17.04.2020

Merhaba Ponyo,
Virüs yayılmaya devam ediyor ve korku yayıyor. Tedavisi henüz olmayan virüsün dehşeti herkesi korkutuyor. Bu yüzden başka bir yerden geldiysek 14 gün kuralına uymalıyız. Sağlık çalışanları hepimiz için ellerinden geleni yapıyorlar. Onlar için ne yapsak az. Dünya bir pandemi ile karşı karşıya. Her gün egzersiz yapıp dengeli beslenmeliyiz. Bugün haberlerde ilginç bir şey izledim. Belarus diye bir ülke bu virüsü hiç umursamıyor. Ne okulları kapalı ne de spor yerleri. Hiçbir şey olmamış gibi devam ediyorlar. Bana tuhaf geldi.

19.04.2020

Çok sevgili Ponyo,
Virüs yayılmaya devam ediyor. Ama ben evde minik bir çiftlik kurdum. Pamuğa ektiğim mısıрім bugün filizlendi. Yeşil mercimeğimin filizleri 5-6 cm'yi buldu. Ayrıca başka bir deney daha yaptık. Sirkeyi bir şişede karbonatla karıştırdık. Daha sonra hemen üzerine bir balon geçirdik. Balon kendiliğinden şişmeye başladı. Çok güzel bir deneydi. Ama bu tür şeyleri evde büyüklerimizle yapmalıyız.

21.04.2020

Merhaba Ponyo,
Bugün öğretmenimle kısa bir telefon görüşmesi yaptık. Çok mutlu oldum. Ama bugün sakarlığıma diyecek yoktu. Annem ve babamla birlikte film seyrederken patlamış mısır kâsesini yanlışlıkla yere düşürdüm. Bir de bugün babamla büyüttüğümüz bitkileri toprağa diktik. Birkaç tane kalmıştı. Ancak annem işimizin bittiğini sanıp onların pamuklarını çöpe attı. Kısacası, şanssızlıklar yaşadım ama sağlığımızın yerinde olması bana bunu unutturdu.

23.04.2020

Merhaba Ponyo,
Bugün kardeşim dünyaya merhaba dedi. Çok mutluyum ve çok heyecanlıyım. Tüm günümü kardeşime ayırıyorum artık. Kardeşim hep annemi istiyor. Hah! Sana kardeşimden bahsedeyim elbette biraz. Bugün sana biraz kardeşimi anlatmak istiyorum. Çok şirin bir lokum düşün ama kapkara ve üstünde fındık var. Hem yumuş yumuş hem de bazen agresif olabiliyor. Kardeşimle her şeyimiz birbirimize benzer sayılır. Bebeklik fotoğraflarıma bakınca bu benzerliği daha iyi anladım. Sadece onun saçları siyah, benim saçlarım ise sarıydı. Bugünlük bu kadar. Tekrar görüşmek üzere Ponyo.

26.04.2020

Merhaba Ponyo,

Kağan Ege doğmadan önce ben anneannemde kalmıştım. Oraya gitmeden önce annem bana orada kendi evinde gibi hisset demişti. İlk iki gün evimde gibi hissettim. Ama üçüncü gün bunu hissedemedim. Kağan Ege gelecekti ve ben heyecandan yerimde duramıyordum. Anneannem ev işlerini yaparken ben de ona "lütfen, lütfen" dediğim için benim ona yardım etmeme izin veriyordu. Biraz elbette. Bugünlük bu kadar sevgili Ponyo. Görüşmek üzere.

01.05.2020

Merhaba Ponyo,

Koronavirüs salgını yüzünden arkadaşarımdan uzun süredir ayırımı. Sınıf arkadaşım Kaan, bir grup kurmak istedi. Grubumuzda dört kişi vardı. Bunlardan biri de bendim. Diğerleri Göktürk ve Şendoğan'dı. Bu, bana ve herhalde arkadaşarıma çok iyi geldi. Uzun bir aradan sonra birbirimizin sesini duyduk. Bu günlerin geçeceğine hepimiz gönülden inanıyoruz. Tekrar okullar açılacak ve arkadaşarımla buluşacağız. Daha sonra görüşmek üzere hoşça kal Ponyo.

05.05.2020

Merhaba Ponyo,

Koronavirüs devam ediyor. Türkiye aldığı önlemlerle koronayı dengeleyip yok etmeye yakın görünüyor. Aslında korkuyorum ama koronanın Türkiye'den ve dünyadan silinip gideceğine inanıyorum. Her gün birlikte daha fazla güçleniyoruz. Önemli olan tedbirlere uymak. Bugünlük bu kadar sevgili Ponyo. Tekrar görüşmek üzere.

 Yiğit Efe İSKENDER
3. Sınıf
Sürmene Şehit Kaymakam
Safitürk İlkokulu

GÜNLÜK DALINDA 2. OLAN ESER

BAŞKALARINI DÜŞÜNMEDE ÜÇ ALTIN KURAL

Merhaba Sevgili Günlük,

Bugün 10 Nisan Cuma,

Bundan sonra seninle daha fazla sohbet edeceğiz, hatta dertleşeceğiz.

Çünkü okullar tatil oldu. Aslında tatil olmadı, uzaktan eğitime başladık. Hatta şöyle diyebiliriz: Biz okula gitmiyoruz, artık okul bize geliyor. Fakat okula gitmediğimiz için herkes tatil diyor. Sebebi ise bir tane virüs. Evet evet yanlış duymadın uzaktan eğitime geçmemizin sebebi küçücük bir virüs. Adı da Coronavirüs. Hatta şöyle diyebiliriz, Adı Corona, Soyadı Virüs, Göbek adı Covid-19. Bu da şimdi aklıma geldi. Sanırım güzel de oldu.

Merhaba Sevgili Günlük,

Bugün 13 Nisan Pazartesi,

Sana bugün biraz Corona'dan bahsetmek istiyorum.

Corona "taç" demekmiş. Şekli taca benzediği için böyle demişler. Elden ele dolaşp, solunum yoluyla yayılıyormuş. Hem de çok hızlı, hatta jetten bile. Bu kadar hızlı olmasaydı bütün dünyaya yayılmazdı herhalde.

Bütün ülkeler Corona ile savaşıyor. Yani "Sorun küresel, mücadele ulusal."

Her gün yüzlerce, hatta binlerce insan ölüyor. Pandemi hastaneleri açılıyor. Pandemi kurulları oluşturuluyor. Bu arada pandemi kelimesini daha önce hiç duymamıştım bu sebeple küçük bir araştırma yaptım. Dünyada bir çok ülkede çok geniş bir alanda yayılan ve etkisini gösteren salgın hastalıklara verilen isimmiş. Kısaca bulaşıcı salgın hastalık diyebiliriz. Sen de benim gibi ilk defa duymuşsundur diye açıklama ihtiyacı hissettim sevgili günlük. Bir de sana bu virüsün nereden çıktığından bahsetmek istiyorum. Coronavirüs İlk defa Çin'in Wuhan kentinde bir hayvan pazarında görülmüş. O pazarda pekçok hayvan satılmış. Orada o hayvanların pişirilip yenildiği lokantalarda varmış. Çinliler çok ilginç hayvanlar yiyorlarmış biliyor musun? Hatta kedi, köpek, kurbağa, yılan, fare gibi hayvanları bile... Sence de ilginç değil mi günlük? Ve bu pazarda temizliğe de hiç dikkat edilmezmiş. Bence bu şartlarda virüslerin ortaya çıkması gayet normal.Yanılmıyorum öyle değil mi? Ha bu arada bu bilgileri nereden edindiğimi merak ediyorsan her gün babamla haber ve televizyon programları izliyoruz. Sen de biliyorsun ki babalar haber izlemeyi çok sever. Bir de internetten öğreniyorum.

Bakalım bu işin sonu nereye varacak?

Evet Sevgili Günlük,
Bugün 16 Nisan Perşembe yine seninleyiz.

Günlerdir dışarı çıkmıyorum. Tabii ki sıkılıyorum. Fakat sağlığımızı düşünmek zorundayız. Ve başkalarının sağlığına da...
Sıkılınca dışarıyı seyrediyorum. Denizi Dağları, kuşları, bulutların hareketlerini izliyorum. Tabii ki pencereyi açıp temiz hava almayı ihmal etmiyorum.

Sevgili Günlük,

Mahallemizde ilginç şeyler oluyor galiba. Bugün dışarıyı seyrederken daha önce hep televizyonlarda gördüğüm beyaz kıyafetli, korunaklı elbiseler giyen insanlar gördüm.Sağlık çalışanları olmalıydı. Virüs bizim mahalleye kadar geldi herhalde. Bundan sonra daha dikkatli olmalıyız. Sağlık çalışanları demişken, bu süreçte en zor görev onlara düşüyor. Onlara teşekkür ediyor ve onları alkışlıyoruz.

Merhaba Sevgili Günlük,

Artık karantinadayız. Dün sana demiştim mahallede ilginç şeyler oluyor diye. Durum ciddi imiş. Ciddi olmasa zaten karantina olmazdı değil mi? Mahallemizin giriş çıkışları kapatıldı. Polisler nöbet tutuyor. Mahalleden kimse dışarıya çıkamıyor, dışarıdan kimse mahalleye giremiyor. Karantina tam da bu demek değil mi sevgili günlük? Hem Sevgili Peygamberimiz salgın hastalıkların olduğu yere gitmemeyi, salgın hastalık bulunan yerden ise çıkmamamız gerektiğini bize bildirmiştir. Uzmanlar bu virüsten ve salgın hastalıklardan korunmada en etkili yöntemin temizlik olduğunu söylüyorlar. Temizlik, dinimizin de tavsiyesidir öyle değil mi? Sevgili Peygamberimiz yemekten önce ve sonra mutlaka elleri yıkamayı tavsiye etmiş ve “temizlik imanın yarısıdır” buyurmuşlardır.

Merhaba Sevgili Günlük,

Bugün 20 Nisan Pazartesi, haftanın ilk ders günü,
Uzaktan eğitim de tüm hızıyla devam ediyor. Sana biraz da uzaktan eğitimden bahsetmek istiyorum:

Derslerimizi Eba TV’den takip ediyoruz. Milli Eğitim Bakanlığı’nın Eba diye bir uygulaması var. Bu uygulama üzerinden derslerimizi tekrar edebiliyor, konularla ilgili testler çözebiliyoruz. EBA’nın açılımı da “Eğitim Bilişim Ağı” anlamına geliyormuş. Logosunun altında “Eğitim, Daima...” yazıyor. Bu da dikkatimi çekti. Bence de eğitim şart. Hem de, her zaman, her yerde.

Aslında ben bu eğitimi de sevdim sevgili günlük. Alanında uzman öğretmenler dersleri güzelce anlatıyor. Biz de güzelce dinliyor, notlar alıyoruz. Okuldaki öğretmenlerimiz de internet üzerinden bize yardımcı oluyorlar. Gerçi bütün öğretmenler alanında uzmandır fakat bir dersi aynı anda bütün öğretmenler anlatamayacağına göre Milli Eğitim Bakanlığı belli kriterlere göre belirlemiş olmalı değil mi günlük?

Sistem güzel olmasına güzel fakat yine de okul tadı vermiyor. Birlikte öğrenme, tatlı rekabetler, arkadaşlıklar, oyunlar, turnuvalar... Yani hep bir yanı eksik kalıyor uzaktan eğitimin. Zaten zarurettten dolayı uzaktan eğitim yapılıyor. Elbette okuldan daha faydalı olması beklenemez. Fakat yine de ben bu sistemi başarılı buluyorum ve yetkililere teşekkür ediyorum.

Merhaba Sevgili Günlük,
Bugün 23 Nisan Perşembe,
Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı,

Her yıl 23 Nisan'ı okullarımızda, stadyumlar kutluyorduk. Bu kutlamalar için dünyanın bir çok ülkesinden çocuklar geliyordu. Biz çocukların bu bayramına büyüklerimiz de eşlik ediyor ve sevincimize ortak oluyorlardı. Ülke çapında bir çok etkinlik yapılıyor 23 Nisan'ı doyasıya kutluyorduk. Bu sene bayramımızı evlerimizin balkonlarından kutladık. Saat 21:00 de hep birlikte İstiklal Marşımızı coşkuyla okuduk. Her taraf havai fişeklerle aydınlandı. Müthiş bir coşku oldu. Ne de olsa bizim bayramımız. Elbette coşkulu olmalı değil mi..

Selam Sevgili Günlük,
Bugün 30 Nisan Perşembe,

Artık ramazan ayındayız. Ramazan ayı için "on bir ayın sultanı" diyorlar. Çok değerli ve farklı olduğu için böyle diyor herhalde. Ben Ramazan ayını çok seviyorum. Bu sene oruçlarımı da tam tutuyorum. Bazen acıkıyorum tabii ki. Acıkınca yemeği olmayan çocukları düşünüyorum. Onlar için dua edince de mutlu oluyorum. En çok da iftar vaktini seviyorum. Çünkü annem Ramazan'da daha güzel yemekler yapıyor.

Aslında annemin yemekleri her zaman güzel. fakat acıkınca daha güzel geliyor bana. Ramazan'ın güzelliklerinden birisi de teravih namazı. Geçen senelerde teravi namazı için camiye giderdik. Fakat bu sene Coronavirüs'ten dolayı camiler de kapalı. Hiçbir namaz camide kılınmıyor. Hatta cuma namazı bile. Biz de teravihleri ailecek evde kılıyoruz. Babam imam oluyor, ben de müezzin. Annemle kardeşim de cemaat oluyor. Böylece evimizi camiye çevirmiş oluyoruz

Merhaba Sevgili Günlük,
Bugün 6 Mayıs Çarşamba,

Virüsle mücadelemiz devam ediyor. Ben de evde kalmaya devam ediyorum. Okuyorum, yazıyorum, pek çok şey kazanıyorum. Yetkililerin aldığı önlemler, sağlıkçılarımızın fedakârlığı ve halkımızın desteğiyle virüs kontrol altına alınmış görünüyor. Artık vakalar ve ölümler azalmaya başladı. Fakat uzmanlar tedbiri elden bırakmamak gerektiğini söylüyorlar. Şayet dikkat etmezsek virüs tekrar yayılmaya başlayabilirmiş. Hatta daha kötü sonuçlar bile olabilirmiş. Bu sebeple temizliğe, özellikle de el temizliğine dikkat etmeli, sosyal mesafeyi korumalıyız ve dışarı çıkarken mutlaka maske takmalıyız.

Temizlik-Sosyal Mesafe-Maske ben bunlara üç altın kural diyorum. Başkalarını düşünmede üç altın kural diyebiliriz. Sevgili Peygamberimiz başkalarını düşünmenin önemini şu güzel sözleriyle özetlemiştir:

“Kişi kendisi için sevip arzu ettiği şeyi, müslüman kardeşi için de istemedikçe mükemmel bir müslüman olamaz”

Sevgili peygamberimiz ne güzel buyurmuş değil mi günlük? Ben de sağlıklı olmayı kendim için istediğim gibi, bütün insanlık için de istiyorum. Hiç kimse virüs kapmasın, hasta olmasın istiyorum. Bu virüsün en kısa zamanda yok olması için, salgın hastalıkların bir daha hiç olmaması için, bütün insanların kardeşlik içinde yaşaması için, kısacası güzellik ve mutlulukla dolu bir dünya için Allah’a dua ediyorum.

 Seyit Furkan BIÇAKÇI
4. Sınıf
Akçaabat Yaylacık İlkokulu

GÜNLÜK DALINDA 3. OLAN ESER

29 Nisan 2020

Bu sabah çok güzel rüya gördüm. Rüyamda kardeşimle ve arkadaşlarımla parkta oynuyorduk. Çok mutluydum. Uyanınca pencereye koştum. Sanırım gerçek sanmıştım. Dışarı bakınca moralim bozuldu. Korona virüs yüzünden sokak gene boştu. Sadece karşı binanın balkonunda ses vardı. Kafesteki kuşun sesiydi. Babama, bana da alması için yalvardığım mavi kuştı. Benim gibi o da evde hapistti. Bir daha kafes kuşu istemeyeceğim için kendime söz verdim. Sadece kendimizi düşünmemeliydik. Onları hapsedmek, arkadaşlarından ayırmak yanlıştı. Kuşu izlerken yoldaki minik köpeği gördüm. Çöp kutusunu kokluyordu. Kimse dışarı çıkmayınca aç kalmıştı. Aklıma bir fikir geldi. Elime büyük bir kâğıtla boya aldım. Sokaktaki hayvanların aç kaldığını yazdım. Böylece okuyan herkes dışarı yemek bırakabilirdi. Cama asmak için bant ararken, annemle kardeşim geldi. Planımı anlatınca anneciğim bana sarıldı. Tabii kıskanç kardeşim de sarıldı. Annem kahvaltımızı hazırladı. Henüz acıkmadığımı söyledim. Aslında gizlice oruç tutmak istedim. Kaç saat dayanacağımı merak ettim. Ama hiç dayanamadım. Ayağa kalkıp oyun bile oynayamadım. Aklıma açlıktan ölen çocuklar geldi. Beğenmeyip yemediğim yemekler aklıma geldi. Gizlice çöpe döktüklerim için kendimden utandım. Kimsesizleri, ihtiyacı olanları unutmuştum. Annem pişirdiği yemekten yaşlı komşularımıza da götürüyordu. Paylaşmak, başkalarını da düşünmekti. Ama sadece paylaşmak yetmezdi. Başkalarını düşünüyorsak maske de takmalıydık. Hastalık taşımamak için. Öğlen bütün ödevlerimi bitirdim. Ödül olarak annem portakal verdi. Kardeşim bakınca üzüldüm. Canı çekmiştir diye yarısını ona verdim. Sonra kardeşimle saklambaç oynadık. Evde çok koşunca annem bizi uyardı. Apartmandakiler gürültüden rahatsız olabilirdi. Biz de oturup resim çizmeye karar verdik. Sulu boya yapmaya başladık. Kardeşim suyu boyamın üstüne döktü. Sinirden ağlamaya başladım. Beni hep sinirlendiriyordu. Annem kardeşi olmayanları düşünmemi istedi. Evde yalnız oynayan çocukları hatırladım.

Kardeşim olduğu için çok sıkılmıyordum. Sanırım şanslıydım. Biz konuşurken kapı zili çaldı. Alttaki komşumuz, kocaman koli getirdi. İçinden bana da bir şey çıkacak mı diye heyecanlandım. Ama gene mercimek, nohut falan çıktı. Oruç ayında, sadece oruçlulara sürpriz kutu verildiğini düşündüm. Büyüdüğümde ben de böyle hediyeler dağıtacağım. Ama içine oyuncak da koyacağım. Akşama doğru babam geldi. Yüzünde maskesiyle banyoya koştu. Babası evde kalan arkadaşlarımı kıskanırdım. Benimki işe gidiyor diye kızardım. Babası olmayan çocuklar aklıma geldiğinde sustum. Babam banyodan çıkınca, kardeşimle boynuna atladık. İftarda bütün hastalara dua ettik. Sanırım artık uyku vaktim geldi; çünkü yazarken esnemeye başladım. Sana da iyi geceler canım günlüğüm.

 Bilgenur EMANET
2. Sınıf
Ortahisar Ahmet Yahya Subaşı
İlkokulu

26.04.2020

Sevgili günlük,

Bugün 08.00 ' de kalktım. Yüzümü yıkadım. Dişlerimi fırçaladım. Oyun oynadım. 09.00 'da kahvaltı yaptım. Annem ve babam oruçlu olduğu için kahvaltımı tek başıma yaptım. Kahvaltıdan sonra yine dişlerimi fırçaladım. Kardeşimle oyun oynayıp televizyon izledik. Saat 12.00 ' de birlikte meyve yedik ve kardeşim uyudu. Ben çileklerimizi suladım.

Saat 13.00 olunca öğretmenimin verdiği ödevlere başladım. 14.30'da EBA TV 'deki derslerimi izledim. 15.30 'da dersim bitti annem bana çorba hazırladı. Yemeğimi yedim sonra komşumuz Narin'in annesi annemi aradı. Ekmek arabası gelince haber ver dedi. Ama saat geç olmuştu ve annem yaptığım pidelerden veririm dedi. Çünkü iftar saati yaklaşmıştı ekmek arabası gelmezdi. 17.00 olunca kitap okumaya başladım. 18.00 'de babamla Kur'an-ı Kerim çalıştık. Sonra pideler pişti annemle Narin'lere götürdük. Pidelerimizi paylaşıncaya çok mutlu oldum.

19.19 olunca iftar yaptık. Sonra kardeşimi annemle birlikte uyuttuk. Biz de mısır patlattık ve yedik. Sonra yatma saatim geldi, dişlerimi fırçaladım, pijamalarımı giydim. Yatarken kardeşim Amine'nin üstü açılmıştı. Onu örttüm ve yattım. Çok güzel bir gün geçirdim. Evde olmak çok güzel ama yine de öğretmenimi, okulumu ve arkadaşlarımı çok özledim.

 Ahmet Enes AYDIN
1. Sınıf
Ortahisar Hasan Tahsin Kırallı İlkokulu

Sevgili günlük;

Bu gün sabah erkenden kalktım. O yumuşak yatak sanki beni içine çekermiş gibi hissettim. Kim bilir bu duygudan ayrı kalan kaç kişi var. Yorgansız, evsiz, barksız. Hemen elimi yüzümü yıkadım. Egzersiz yaptım o sırada ailem uyanmıştı. Hemen aileme günaydın dedikten sonra sabah kahvaltımı yaptım. Sonra dersimin başına geçtim. Dersten sonra oğle yemeğimi yaptım kitap okudum. Dışarı çıkmayı planlıyordum ki aklıma 20 yaş altı sokağa çıkma yasağı geldi. Şimdi ben dışarı çıkarsam başkaları da çıkar Korana herke-se bulaşırdı. Vazgeçtim, kardeşimle oynadım. Sonra bilgisayarda birkaç işimi hallettim. Ondan sonra o gün işlediğim konuları tekrar ettim. Başkaları da yaşlıları, gençleri ve çocukları düşünerek evde kalsınlar! Çünkü onlar hasta olursa başkalarına da bulaştırarak onların can kaybına neden olabilir. Başkalarını da düşünmek gerek!

Ertesi gün dne benzer Şeyler oldu. Ben sana bu yazıları nasıl hala yazıyor olmamı merak ediyorsundur. Bunların hepsini bizi yaşatmaya çalışan sağlık çalışanlarımıza borçluyuz. Onları da düşünerek kendimize iyi bakarak, onlara daha az yük olmalıyız. Onları ve başkalarını düşünerek.

Ahmet Enes TERZİ
3. Sınıf
Beşikdüzü Şehit Oğretmen
Gürhan Yardım İlkokulu

23 Nisan 2020

Merhaba Sevgili Günlüğüm,

Bugün çok karışık duygular yaşadım. Dur! Heyecanlanma anlatacağım, sabırlı ol. Önce sabahtan başlayalım. Her 23 Nisan sabahı erkenden heyecanla kalkardım. Annem en güzel kıyafetimi giydirirken ben de bir taraftan okuyacağım şiiri tekrar ederdim.

Bu sabah farklıydı. Kalktığımda ilk gittiğim yer evimizin balkonu oldu. Çünkü okulumuz evimizin hemen karşısındaydı. Çok üzüldüm. Çünkü okulumuzun bahçesi bomboştu. Cıvı cıvı olan çocuk sesleri yerini sessizliğe bırakmıştı. Fakat bu 23 Nisan Egemenlik ve Çocuk Bayramını kutlamayacağımız anlamına gelmiyordu. Aklıma bir fikir gelmişti. Abim ve ablama danıştım. Onlarda olur deyince evimizde program yapmaya karar verdik ve gerekli hazırlıklara başladık. Saat 13.00' te önce İstiklal Marşı'mız sonra da öğretmenimize gönderdiğimiz şiirlerimiz okunmaya başlayınca heyecanla balkona koştuk ve ellerimizdeki şanlı bayrakları dalgalandırarak şiirlere eşlik ettik. Çok mutluydum günlüğüm. 23 Nisan'ı korona yüzünden evimizde geçiresek de yine de anlı şanlı bayrağımızı dalgalandırıyorduk. Evde olduğumuz için üzgün olsak da sağlığımız için bu gerekliydi. Sağlığımız bizim için çok önemlidir. Bizi düşündükleri için Sağlık Bakanımızı, doktorları ve hemşireleri çok seviyorum. Neyse günlüğüm konumuza, benim günüme geçelim.

Balkonda şiirleri dinledikten sonra ablam ve abimle programımızı yapmaya başladık. Bu arada yarında ramazan olduğu için programımıza ramazanla ilgili etkinliklerde katmaya karar verdik. Önce bir şiir sonra da şarkı yazdık. Daha sonra kukla gösterisi, ramazan ve 23 Nisan'la ilgili güzel sözler, abimin davul gösterisi vb. etkinlikler hazırlayıp provalara başladık. Biliyorsun ki günlüğüm biz böyle özel günler için salonu hazırlarken ve prova yaparken sürpriz olsun diye annemi ve babamı salona asla sokmazdık. Bugün de öyle oldu. Hazırlıklar bitmişti. Artık programa başlayabilirdik. Anne ve babamı salona davet ettik. Onların program için içeri girdiklerindeki yüz ifadeleri bizi çok mutlu ediyordu. Seyircimiz azdı ama çok duyguluyduk. Hem 23 Nisan hem de 11 ayın sultanı ramazan. Ve programımız sunucu olan ablamın bizim

hazırladığımız kürsüye çıkıp programı sunmasıyla başladı. İstiklal Marşı, şiirler, şarkılar, gösteriler derken çok güzel vakit geçiriyorduk. Hele hele kukla ve davul gösterisinde kendimiz hazırlamamıza rağmen ben bile çok güldüm. Bazen de çok duygulandım. Sevgili günlüğüm şimdi sana yazdığım şiirden bir bölüm okuyayım mı?

Bu bayram bizim bayram,

Biz çocuklara armağan,

Çocuklar mutlu olsun,

Yaşasın 23 Nisan.

Programımız bittiğinde annem ve babam bizleri çok alkışlayıp tebrik ettiler. Sizinle gurur duyuyoruz yavrularım deyince bizlerde çok mutlu olmuştuk. Yaptığımız programımızı akrabalarımıza ve öğretmenlerimize de gönderdik. Onlarda programımızı çok beğendiler ve bizi tebrik ettiler. Yemeğimizi yemiş, çayımızı içmiştik ki saatin 21.00' e yaklaştığını gördük. Ülkece okunacak olan İstiklal Marşımıza coşkuyla eşlik etmek için bayraklarımızı alıp ailece balkona koştuk.

Hüzünlü olsa da coşkulu ve heyecanlı bir 23 Nisan geçirdik.

Günlüğüm senin sayende bu güzel anıları hiç unutmayacağım. Seni çok seviyorum. Sen bana bir arkadaş gibisin. Biliyor musun? Göz kapaklarım düşüyor, saatte 10.42 olmuş, bu gece ilk sahura da kalkmayı düşünüyorum. Onun için ben yatıyorum sana hayırlı geceler. İyi ki varsın sevgili günlüğüm.

Ahsen ŞAHİN
3. Sınıf

Arsin Mehmet Ersoy İlkokulu

SEVGİLİ GÜNLÜK;

Günlerden bugün 9 Nisan Perşembe evet ,sorduğun soruyu duyar gibiyim hafta içi ve okula gitmemiz gerekirken ben evdeyim. Ama bu sadece bana özel bir durum değil. Dünya genelinde Covid -19 adı altında bir salgından dolayı ülke olarak hepimiz evlerimizde vakit geçireceğiz. Aslında evde kalmak uzaktan bakıldığı gibi çokta sıkıcı değil. Ailemle birlikte çok güzel etkinlikler yapıyor , oyunlar oynuyor ve hikayeler okuyoruz buda beni çok mutlu ediyor. Sonra anlıkta olsa kendimi kimsesiz düşünüyorum kalacağım bir evimin, ailemin olmadığını düşününce kalbimi tarifsiz bir acı kaplıyor... Ne güzel insanın üzerine titreyen ailesinin ve mutlu, huzurlu bir evinin olması. Yine günümü güzelleştiren günlerden bir tanesi annem işe gitmiyor ve mutfaktan takır, tıklar tabak sesleri geliyor, evet annem evde burnuma nefis yemek kokuları geliyor ve gözlerimi açıyorum . Hemen banyoya gidip elimi yüzümü yıkıyor, koşar adımlar ile mutfaka doğru koşuyorum. Karşımda annemin bana bakan gülen yüzü ile günaydın güzel oğlum söylemesi içimin kıpır kıpır hareketlenmesine yetiyor.

Kardeşimin uyanmasıyla birlikte kahvaltımız başlıyor ve bu esnada bol bol sohbet ediyoruz. Gün içinde yapacaklarımızın planı yapıyoruz. Kahvaltı sonrasında uzaktan eğitim adı altında (EBA) dan günlük derslerimi izliyorum ve öğretmenim tarafından gönderilen ödevlerimi tamamliyorum.

Bu süreçte annemin desteğini alıyorum . Buda benim ders çalışma ve diğer her konuda daha öz verili hale gelmemi sağlıyor. Sevgili günlük şu sözleri demeden de geçemeyeceğim o benim arkamda, yanımda ve her zaman ulaşacağım yerde **İyi ki varsın Canım Annem.**

Biliyorumki , **“Okulun sadece dört yanı duvarla çevrili tepesinde dam olan yer değil “ Okulun heryer olabileceği** “sözü aklımdan geçiyordu ve bu söz beni dahada güçlendiriyordu. Günüme kitap okuyarak devam ediyorum. Artık vakit dinlenme vaktiydi ve oyun zamanı idi. Annem, kardeşim ve ben birbirinden eğlenceli oyunlar oynadık evet doğru duydun günlük bunları yaparken oyun parkında ve Pazar gezmesinde değildik. Evdeydik ama herşey çok eğlenceliydi. Biliyorum ki bu günler geçecek güzel ülkem ve biz bu süreci çok güzel bir şekilde geçireceğiz. Herşeyin daha güzel olduğu bir güne gözlerimizi açacağız.

 Ali Yiğit ÖZTÜRK
3. Sınıf
Ortahisar Dumlupınar İlkokulu

EVDE KALDIKÇA KAZANDIKLARIM

27.04.2020

Bugün virüsten dolayı yine evdeyiz. Sabah kahvaltıdan sonra okula gider gibi yine ödevlerimin başına oturdum. Günlük çözmeme gereken testlerimi çözüp etkinliklerimi yaptım. Sonra öğle yemeği molası verdim. Öğle yemeğinde annemle birlikte biraz sohbet ettik. Anneme “Çok sıkıldım artık ne zaman bitecek bu virüs okulumu, öğretmenlerimi, arkadaşlarımı çok özledim. Artık eskisi gibi gezmek oynamak istiyorum.” dedim. Annem de “Biraz daha sabret, az kaldı.” dedi. Ama zaten hep böyle “biraz daha sabret az kaldı” diyor. Sonra ilgimi çeken şeyler anlattı. “Bak kızım” dedi. “Her kötü şeyin arkasında bir güzellik vardır, o güzelliği görmek gerekir.” dedi. “Bu virüsten dolayı herkes evlere kapandı. Doğaya artık zarar veremiyor ve doğa da kendini yenilemeye başladı. Herkes bir koşturmaca içindeydi. Ailesine sevdiklerine zaman ayıramıyordu. Şimdi evde kalınca onlara zaman ayırmaya başladı.” diye anlattı.

Sonra annemin anlattıklarını düşündüm. Gerçekten de öyleydi. Mesela annem artık evden çalışıyor. Babam eskisi gibi geç gelmiyor ve daha çok evde bizimle vakit geçiriyor. Bende evdeyken daha çok kitap okumaya fırsatım oluyor. Bol bol kitap okuyup yeni şeyler öğreniyorum. Kendi sağlığım ve sevdiklerimin sağlığı için onlardan uzak durmak zorunda kalırken sabretmeyi de öğreniyorum.

Akşamüstüne doğru kitap okurken zil çaldı. Kargo beklediğim için kargocu sandım. Sonra kameradan baktık. Birde ne göreyim dedem bana sürpriz yapmış. Eve kapanmadan önce dedemi, anneannemi, dayımı, teyzelerimi, yengemi her gün görürdüm. Onlarla aynı sitede oturuyoruz. Her gün dedemi görünce ona koşa koşa sarılıp öperdim. Bugün dedem geldi ama ona koşa koşa sarılıp öpemedim. Çünkü tedbirli olmamız gerekiyordu. O kadar üzül-düm ki içeri bile girmedi. Kapıda biraz konuştuk ve gitti. Kapıyı kapattıktan sonra o kadar ağladım ki annem zor susturdu. Onu günler üstüne yakından görüp sarılıp öpemedim çok kötü bir duyguydu. Bu benim için çok zordu.

Sonra annem “Üzülme kızım bak en azından geldi ve görebildik.” dedi. “Onun sağlığı için uzun yıllar ona doyasıya sarılabilmemiz için bugün sabretmemiz gerekiyor.” dedi. Annem haklıydı. Sevdiklerimizi sevdiğimiz ve düşündüğümüz için onlarla sağlıklı uzun bir ömür birlikte olabilmemiz için şimdi böyle olmalıydı.

Sonra babam geldi. Olanları ona anlattım. Anlatırken yine ağladım, çünkü duygulandım. O da aynı annem gibi söyledi. Evet haklılar. Virüsten dolayı sevdiklerimiz için, tüm insanlar için sabırlı olmamız gerekiyor.

Yarınlarda sevdiklerimizle güzel günler yaşayıp eğleneceğiz. Yarınlarıdaki güzel günlerimiz için şimdi sabretmek zorundayız.

Bu gece yatıp kitabımı okuduktan sonra gelecek güzel günlerin hayalini kurarak uyuyacağım.

 Almina Sinem İŞÇİ
1. Sınıf
Ortahisar Zehra Kitapçioğlu İlkokulu

29.04.2020
Çarşamba

Sevgili günlük;

Yine güzel bir gündü. Bugün bize en sevdiğim iki ders vardı; Türkçe ve matematik. Her gün yaptığım gibi dersimi dinlerken not almayı ve daha sonra aldığım notları tekrarlamayı unutmamıştım. Sonra virüs nedeniyle 20 yaş altı dışarı çıkma yasağı olduğu için kardeşlerimle evde vakit geçirdim. Daha sonra ise annem tarlaya gitti ve en küçük kardeşimi bize emanet etti. Annemler tarladan gelinceye kadar zaman su gibi akıp gitti. Annemler oruçluymuş ve ezanı beklerken bana da bir görev verdiler. Oruçlarını açacakları için ezan okunduğunda onlara haber vermemi istediler. Bu görevim ramazan bitinceye kadar devam edecekti. Pencerede ezanın okunmasını bekledim ve okunduğunu ev halkına haber verdim. Bu görevimi zevkle yapıyordum.

Zaman su gibi akıp geçti ve kitap okuma saatim geldi. Kitabımı alıp okumaya başladım. Uzun süren okuma saatinden sonra kitabımı bırakarak babamın bana yeni aldığı test kitabını açtım ve sorularımı çözdüm.

Zaman uyku zamanıydı. Yine güzel bir gün bizi bekliyor. Yarın görüşürüz.

30.04.2020
Perşembe

Sevgili günlük;

Yine güzel bir gündü. Bugün İngilizce ve Din Kültürü Ahlak Bilgisi dersim var. Sen çok iyi biliyorsun dersimi dinlerken ne yaptığımı. Tabii ki de dersimi dinlerken not alıyorum ve sonra aldığım notları tekrarlıyorum. Ders zamanı bittiğinde kardeşlerimle güzel vakit geçirdik. Yaklaşık iki saat test çözdüm. Bir de bugün kötü bir haber almıştık. Okullar 30 Nisan- 31 Mayıs aralığında da açılmayacaktı. Gerçekten bu haber bizi çok üzmüştü. Biz de kardeşlerimle günümüzü güzelleştiren yeni etkinlikler yapmaya karar verdik. Evde çadır kuracaktık. Birlikte çadır yapmayı başardık. Birlikte çok güzel vakit geçirdik. Birbirimize fıkralar anlattık ve fıkraların ismini de vakit fıkraları koyduk. Bu isim kardeşimin fikriydi. Güzel geçen vakit hızla ilerliyordu ve az daha annemin bana verdiği görevi unutuyordum. Son anda annem hatırlattı ve hemen görevimin başına geçtim. Ezan okununca her zamanki gibi annemlere haber verdim.

Uzun saatler sonunda nihayet kitap okuma saatim gelmişti. Kitabımı okuyup bitirdim. Gece bitmeden bir yaprak test de çözdüm. Artık uyku vakti gelmişti. Güzel bir gün bizi bekliyor. Yarın görüşürüz.

01.05.2020
Cuma

Sevgili günlük;

Güzel bir 1 Mayıs sabahına uyandık. Bugün dersimiz yoktu. Çünkü ii bayramıydı ve resmi tatildi. Tüm işçilerin bayramı kutlu olsun. Bugün dersim olmadığı için ders saatlerimi test çözerek değerlendirdim. Daha sonra kardeşime sayıları öğretme kararı aldım. Biraz ğrettikten sonra sayıları yanlış söylediğini fark ettim. Yanlılarını dzelttike öğrenmeye baladığını artık sayıları öğrendiğini gördüm. Sanırım başta aklını ben karıtırdım. Hepsini bir anda öğretmek yerine her sayıyı bir günde öğretmek en doğrusuydu. Benim dikkatsizliğimden böyle oldu. Ah kafam ah!

Ezan vakti yaklamıtı ve ben yine unutuyordum görevimi. Hemen görevimin başına geçtim ve beklemeye başladım. Ezan sesi ile görevim bitiyordu ve bu beni çok mutlu ediyordu. Akam olduğu zaman artık kitap okuma saatim gelmişti ve kitabımı okumaya balamıtım. Her zamanki gibi kitabımı okumayı bitirdikten sonra bir yaprak testi de çözdüm. Ve artık uyku zamanım gelmişti. Yarın güzel bir gün olsun. Grrz.

 Asya İSAK
4. Sınıf

Düzköy ayırbağı Yusufllu İlkokulu

Merhaba Günlük;

16 Mart 2020 tarihinde korona virüsten dolayı okullara ara verildiği için çok üzüldüm. Televizyonlarda sürekli şu sözleri duyuyordum; Evde kal!. Ben bu sözlere çok sinirleniyordum. Çünkü evde kalmak çok sıkıcıydı. Birçok şeyi yapamayacaktım. Mesela okula gidemeyeceğim, arkadaşlarımı ve öğretmenlerimi göremeyeceğim, parka gidemeyeceğim, dışarı çıkamayacağım, arkadaşlarımla oynayamayacağım, körebe oynayamayacağım, saklambaç oynayamayacağım ve bunlar gibi birçok şeyi yapamayacağım. Ama sonradan öğrendim ki evde kal sözünün bir anlamı varmış. Bu virüs insanların kalabalık olduğu yerlerde çok çabuk çoğalabiliyordu ve daha çok insanı hasta edebiliyordu. Bu virüs diğer virüslerden daha tehlikeliydi. O günden sonra evde kal çağrısının sadece kendimizin için değil başkalarının sağlığı içindi. Çok önemli olduğunu anladım evde kaldım

Şimdi sabırla ve umutla arkadaşlarımla yeniden oynayacağım günleri bekliyorum.

Asya İSLAMOĞLU
4. Sınıfı
Ortahisar Ahmet Saka İlkokulu

23 Nisan 2002

Sevgili Günlük,

Okulumuzun konferans salonunda horon oynuyorduk. Horon hocamızın adı Emrah `tır. O gün çok mutluyduk. Teneffüs zili çalmıştı. En sevdiğim arkadaşlarım, Ravza ve Ayşegül ile bahçeye çıktık. Gezdik, eğlendik, koştuk, seksek oynadık kısacası çok mutluyduk. Zil çaldığında yeniden konferans salonuna indik. İndiğimizde çok şaşırmıştık, Çünkü sınıf öğretmenimiz, Nilay öğretmenimiz de ordaydı. Genelde öğretmenimiz buraya gelmezdi. Hemen sorduk, öğretmenim neden geldiniz? Öğretmenimiz, size çok önemli bir şey söylemem lazım dedi. Biz çok telaşlanmıştık. Derse girdiğimizde öğretmenimiz, dünyanın tehlikede olduğunu söyledi. Biz o kadar şaşırmıştık ki çünkü biz gayet mutluyduk. Hemen sordum, öğretmenim, peki bu tehlike nasıl bir şey? Öğretmenim, bu bir virüs dedi. Çok şaşırmıştım. Çünkü hayatımda bir sürü virüs görmüştüm. Ama hiç bu kadar güçlüsünü görmemiştim. Öğretmenime hemen sordum, öğretmenim bu virüsün adı nedir? Öğretmenim, Covid-19 dedi. Bu virüs şu an Çin'deydi ama yakın zamanda Türkiye'ye geleceği kesindi ve artık Türkiye'deydi. Okullarımız tatil 15 günlüğüne tatil edilmişti. Ve artık Covid-19 tatilindeydik. Aslında buna tatil denilemezdi. Çünkü her yerde "Evde Kal Türkiye" yazıları, broşürleri vardı. Bizde zaten eğitimimizden hiç geri kalmıyorduk. MEB'mız bizim için bir sürü etkinlikler hazırlamıştı. Öğretmenim bizim için canla başla uğraşıp eğitimimizi devam ettirebilmek için ödevlerimizi her gün düzenli bir şekilde bize atıyordu, biz de ödevlerimizi yapıp öğretmenimize atıyorduk. Kitap okuyordum, annemin bazen bana verdiği küçük görevleri yapıyordum ama ne olursa olsun okuldaki o güzel günler gibi değildi. Öğretmenimi, arkadaşlarımı, okul müdürünü hatta bize her daim yardım eden okul görevlilerini bile çok özlemiştim. Gittikçe tatilimiz uzuyordu ama 23 Nisan'ımızı etkileyebileceğini hiç düşünmemiştim. 23 Nisan günü yaklaşıyordu, Kutlayamayacağımız için çok hüznü çok duyguluydum. Çünkü Ata'mın bizlere armağan ettiği bu bayramı ilk defa kutlayamayacaktık. Ve bu yıl Türkiye Büyük Millet Meclisimizin 100. Yılıydı. 98. ,99. yılları da önemliydi ama bu yılı daha farklı, coşkulu kutlayacaktık. Çokta güzel hazırlanıyorduk, horon oynayıp, şiirler, şarkılar söyleyecektik, Trabzonspor Marşı ile rap yapacaktık.

Oysaki bütün hayallerim suya düşmüştü. Ama öğretmenimizden gelen bir haberle birazcık ta olsa sevinmiştim. Çünkü 23 Nisan'ımızı evde balkonlarımızı süsleyerek kutlayacaktık. Artık heyecanla ve umutla 23 Nisan gününün gelmesini bekliyordum. Her gün takvime bakıp kaç gün kaldı diye günleri saymaya başlamıştım. Ve artık 23 Nisan sabahıydı. Ben çok erken kalkıp, evdeki kocaman bir duvarı kitaplarımdan kestiğim Atatürk resimleri ve bayraklarla süslemiştim. Çok çok çok güzel olmuştu ve çok heyecanlıydım. Sıra üzerimi giyinmeye gelmişti. Bayraklı tişörtümü ve kırmızı eteğimi giyip, o güzel Atatürk köşesinde şiirlerimi, şarkılarımı söyleyip akşama kadar dans etmiştim. Sıra 21:00 olmasına gelmişti. Çünkü o zamanda tüm Türkiye hep birlikte balkonlarda elimizde şanlı bayrağımızı sallayarak İstiklal Marşı'nı söyleyecektik ve artık saat 21:00 olmuştu. Hiç bu kadar güzel olacağını düşünmemiştim. Çok büyük bir coşku ile İstiklal Marşı'mızı söylemiştik. Artık günün sonuna gelmiştim. Bu evde olduğum süreçte yaşadığım en güzel gündü. Ata'ma bu güzel günü ve heyecanı evde de olsam bana yaşattığın için çok teşekkür ediyorum.

Sevgili günlüğüm bu seferlik bu kadar başka heyecanlı bir günümde görüşmek üzere...

Ayşenaz UZUN
3. Sınıf
Ortahisar Temel Yaşar Çoruhlu
İlkokulu

RÜYA MI? GERÇEK Mİ?

Offf; evde canım çok sıkılıyor. 23 Nisan'da yaklaştı. Yine haberlerde Corona virüs var. Sağlık çalışanlarının çocuklarını gösteriyorlar. Anne, babalar çocuklarına sarılmayı bırak, göremiyorlarmış bile; çok üzülüyorum. Sürekli düşünmekten geceleri uyuyamıyorum, çok uykum var, gözlerimi açık tutamıyorum, biraz dinlenmeliyim...

Birden arkadaşımın sesiyle irkildim, yoğun bakımdaki bir hastamız hayatını kaybettiğini söyledi. Tüm meslektaşlarım yorgun ve uykusuz bir şekilde çalışıyordu. En kötüsü ise sağlık çalışanlarından sevdiğim iş arkadaşım bu virüse yakalandığını duymamdı. Hastaların giderek çoğalması bizi epey endişelendiriyordu. Bu karamsarlıkla işimi tamamladıktan sonra odama çekildim.

Biden bir kapı belirdi önüme merak edip içeri girdim.

Neredeyim ben? İnanmıyorum!!!

Karşımda duran bu bina meclis binası.

Nasıl yani şimdi Ankara'da mıyım? Meclis binasından çıkanlar var. Aman Allah'ım Atatürk'ü görüyorum. Rüyada mıyım yoksa? Elimi cimciklemeliyim.

Ah! Canım yandı. O zaman rüyada değilim.

Beni fark etti. O da ne?

Atatürk bana doğru yürümeye başladı.

"Çocuk ne işin var burada?"

İlk başta ne diyeceğimi şaşırđım.

Paşam sizinle konuşmam gereken bir konu var ama yalnız anlatacağım çok önemli."

İşaretiyle yanındaki arkadaşlarını gönderdi.

- Anlat bakalım çocuk nedir bu kadar önemli olan, seni buraya getiren?

- Paşam, belki bana inanmayacaksınız ama benim adım Ayşesu ÖZTÜRK, Mart 2020 gelecekte geliyor.

- Ne oldu çocuk? Anlat bana nedir seni bu kadar üzen?

Nefesimi zor da olsa sakinleştirip konuşmaya başladım.

-Dünya da büyük bir salgın var. Ölümün önüne geçemiyoruz. İnsanlar bir birleriyle görüşemiyorlar, her gün binlerce insan ölüyor. Anne, babalar çocuklarına sarılamıyorlar. Okula gidemiyorlar, insanlar çalışıp kazanamıyorlar, herkes evinde karantinde ve sanırım bu durum hiç bitmeyecek. Ümitsizliğe kapılmak üzereyiz tüm sağlık çalışanları ne yapacaklarını bilmiyorlar.

Atatürk'ün birden kaşları çatıldı.

-Ne demek ümitsizliğe kapılmak. Bu halk yıllarca cephede savaştı, açlıkla uğraştı, hastalıkla uğraştı, şimdi de Kurtuluş'u için mücadele veriyor. Bu gün günlerden 23 Nisan 1920 çocuk.

-Bugün her şeye rağmen Türk Milleti Meclisini kurdu. Bizler hiçbir zaman ümitsizliğe kapılmadık çocuk. Ben milletime ve Türk Doktorlarına güveniyorum dedi ve arkadaşlarıyla beraber gözden kayboldu.

Yalnız kalmıştım, kapı tekrardan karşımda belirdi. Kapıdan geçtiğimde odama dönmüştüm. Ümitsizliğe kapılmadan çalışmalarımıza devam etmeliydik ve birden sesler duymaya başladım.

Annemim sesiydi.

-Ayşesu, hadi kalk kızım. Sana çok güzel haberim var!

- Anne ben uyuyor muydum? Rüyamda ne gördüm biliyor musun?

- Önce bu güzel haberi dinle, sonra rüyanı anlatırsın kızım.

- Türk Doktorları aşiyi buldu ve 23 Nisan'da uygulamaya başlayacaklarmış. Doktorlar, aşiyi çocuklara armağan etmişler.

Atatürk'ün bizlere armağan ettiği gibi diyerek annemim boynuna büyük bir sevinçle sarıldım ve geleceğin diğer çocuklarını da düşünerek çok mutlu oldum.

 Ayşesu ÖZTÜRK
3. Sınıf

Vakıfkebir Adnan Demirtürk İlkokulu

BİRLİK VE BERABERLİĞİMİZİN GÜCÜ

Cem ile aynı sınıfa gidiyorduk. Bugünkü derste, öğretmenimiz, Yarın saat 09:30 ta okul gezisine gideceğimizi söyledi. Çok mutlu olduk. Eve gidince annemize geziye gideceğimizi söyledik. En çok ben mutluydum. Çünkü gideceğimiz yer sahile yakındı. Ben de çakıl taşı koleksiyonu yapıyordum. Ertesi gün annem çantalarımızı hazırladı ve bize, “öğretmeninizin sözünden çıkmayın” dedi. Okula gittiğimizde, öğretmenimiz bizi teker teker otobüse bindirdi.

- Hepimiz çok heyecanlıydık. Gideceğimiz yer çokta uzak değildi. On beş dakika sonra otelimize vardık ve hemen odalarımıza dağıldık. Seda, Ezgi ve Canan la beraberdik. Ağabeyim Cem ise Mehmet, Kaan ve Mert ile beraberdi. Biz hemen sahile gittik. Sahilden çakıl taşı topladık. Ağabeyimler bizi çağırды. Yemek yeme zamanı gelmişti. Yemekten sonra fidan dikmeye gittik. Fidanı dikmek için toprağı kazarken, kazmam bir şeye çarptı. Çarptığı şeyi topraktan çıkardım. Çarptığım şey küçük bir sandıkmış. Fidanlarımızı diktikten sonra Seda, Ezgi ve Cananı yanıma çağırdım. Odamıza gidip sandığı inceledik. Sonunda kapağı açtık içinden bir kâğıt çıktı. Kâğıtta “SİZ SANDIĞI AÇAN İLK KİŞİSİNİZ İPUÇLARINI BULUP HEDİYEYE ULAŞIN İŞTE BİR İPUCU:- ÇAKIL TAŞI DOLUYUM, YANIMDA ŞIRIL ŞIRIL NE AKAR”? Biraz düşündükten sonra buldum.”SAHİL ” hemen sahile gidip aramaya başladık. Ararken birde ne görelim, Kaplumbağa taşların arasına sıkışmış, hep beraber kaplumbağayı kurtarıp suya bıraktık. Daha sonra ipucumuzu aramaya başladık. Beş dakika sonra Canan notu buldu. Notta şu yazılıydı.”DOĞRU BİLDİNİZ SIRADA İKİNCİ İPUCU: -ZAMANI ÖĞRENMENİZİ SAĞLARIM-” Ezgi hemen atladı. “SAAT” dedi. Saate bakmak için otele giderken yolun karşısına geçmek için çabalayan Nineye yardımcı olup onu yolun karşısına geçirdik. Yardımcı olduğumuz için çok mutluyduk. Hemen odaya gidip, odadaki saate baktık. Saatin arkasına baktım. İşte ordaydı. Hemen okumaya başladım.” BİR İPUCU: -ODANIZI ISITIRIM SAKIN BANA DOKUNMAYIN BEN ÇOK SICAĞIM-”. Seda “GÜNEŞ “ diye bağırdı. Ama Güneşe gidemezdik. Üç beş dakika bekledikten sonra Canan “KALORİFER PETEĞİ” diye bağırdı. Hemen oraya baktık. Sonra Ezgi bul-

du. Orada bir kutu duruyordu. Kutuyu açtık. İçinden bir kağıt çıktı. Kâğıtta şunlar yazılıydı.”YABAN HAYVANLARININ EVİYİM AĞAÇLARLA DOLUYUM ACABA BEN NEYİM?”Hemen atladım.”ORMAN” Hemen ormana gittik.

Ormanda ağaçların arasına baktık yok. Çimenlerin arasına baktık yok. Sonra ağacın dallarına bakmak için tırmanırken bir kuşun dallar arasında sıkıştığını gördüm. Yavaşça dalların arasından kuşu aldım. Kanadı kanıyordu onu hep beraber veterinerlere götürdük, veteriner yaralı kuşu tedavi ettikten sonra onu tekrar alıp ormana bıraktık ve tekrar ipucumuzu aramaya koyulduk, İşte oradaydı. Hemen kutuyu aldım. Kutu bayağı büyüktü. İçinden bir not çıktı.

Notta şu yazılıydı.” HEDİYE ZATEN İLK İPUCUNDAN BERİ SİZLERLEYDİ, SİZİN İÇİN ÖNEMLİ OLAN GÜZEL ANLARINIZDAN ÖDÜN VERİP BAŞKALARINI DA DÜŞÜNMEK VE ONLAR İÇİN YAPABİLECEKLERİNİZİ TEREDDÜTSÜZ YAPMAKTIR.” Şimdi anlamıştık ki bizler için en önemli şey birliğimiz ve beraberliğizdir.

 Azra Su ÇOLAK

4. Sınıf

Akçaabat Abdullah Fazıl Ağanoğlu
İlkokulu

KARANTİNA GÜNLERİMİZ

Türkiye`de ilk vaka çıktığı zaman okuldaydım. Arkadaşlarım söyleyince ilk başta inanmadım ama haberleri görünce şok oldum. Sonra okullar tatil olunca bir daha şok oldum. Hayatım gittikçe “kararıyordu”. Arkadaşlarımı ve öğretmenimi kaybetmişim. Evde oturmak yerine gidip arkadaşlarımla oyun oynamalı veya derse girmeliydim. Ama bir güzel yanı da ailemle daha çok vakit geçiriyordum. Bu günlerde ailecek oyunlar oynuyor kaybedip mızızlanıyordum ama eğleniyordum. Çoğu çocuk 7/24 saat telefona bakıyor. Halbuki ailesi ile geçirebileceği bir çok zamanı var. Karantina günlerinde içimi dökmek için kendimi müziğe verdim. Artı #EVDEKALTÜRKİYE ile ilgili resimler yaptım. Bu beni rahatlatıyordu.

SEVGİLİ KORONA

Sen hayatımıza girmeden önce ne güzel günlerimiz varmış. Okula gitmek. Sabah kalkmak. Ne kadar zor geliyordu bize. Sen geldin biz o zorlandığımız okulumuzu, bazen tartıştığımız arkadaşlarımızı ve en çok da sevdiğim Zeynep`i Suna`yı Sibel`i ve adını saymadığım bir çok arkadaşımı özlettin. Sen geldin Cuma akşamları bulduğumuz anneannemizi özlettin. Sen geldin hafta sonları gittiğimiz teyzelerimizi özlettin. Sen geldin eski rutin hayatımızı özlettin. Şimdi sen varsın el yıkama var, maske var, sosyal mesafe var, evde kalmak var... Şimdi saatlerimi okulda tam çalamadığım gitarımla, seninle süslediğim resim defterim var. Şimdi ailemle özellikle babamla oyun oynadığım saatlerim var. Şimdi ailecek yediğimiz akşam yemeklerimiz, pişirdiğimiz ekmeğimiz var. Şimdi hayatımızda özlediğimiz sevdiğimiz sarılamadığımız büyüklerimiz öpemediğimiz miniklerimiz var... Senin gitmeni dört gözle bekliyorum. Sağlıklı günleri, sosyalleşmeyi, öğretmenimi, arkadaşlarımı, sabah kalkmalarımı geri istiyorum!!!

Sevgili korona bize el hijyenini, sevdiğimizimizin değerini, elimizdekilerin kıymetini, nimetleri israf etmemeyi öğrettin. Bunları bize bırak ve git!!! Ülkemizi terk et!!! Biz dersimizi aldık. Bundan sonra bizim için yeni bir hayat başlıyor. Umarım hayatımızın diğer günlerinde senden daha kötü bir şeyle karşılaşmayız. Güzel günlere Türkiyem...

 Belinay KARSLI

4. Sınıf

Ortahisar Hasan Ali Yücel İlkokulu

14 Nisan 2020
Salı

Sevgili Günlük,

Bugün bir virüs nedeniyle evdeyim. Okula gidemiyorum, arkadaşlarımla oyun oynayamıyorum. Derslerimi yapıp, kardeşimle oyun oynuyorum. Dün akşam babam babaannemin köyüne gitti. Ben de babamla gitmek istedim fakat babaannemi çok sevdiğim ve ona zarar gelmesini istemediğim için gitmedim. Onun için çok endişeleniyorum.

Acaba arkadaşlarım nasıllar, iyiler mi? Onlar için de çok endişeleniyorum. Çünkü onları çok seviyorum. Onlar da beni çok sever. Canım sıkırken benimle konuşur, beni mutlu ederler.

Öğretmenimi telefonla arayıp onu çok özlediğimi söyledim. Kendine çok dikkat etmesini de söyledim. Öğretmenim için de çok endişeleniyorum. Öğretmenim olmasa bu günlerde derslerimi nasıl yapardım? Merak ettiğim soruların cevabını kim verirdi bana? Bilgileri kim öğretirdi? Bu yüzden o, benim en kıymet verdiğim insanlardan biridir.

Büyükannem, büyükbabam, anneannem, dedem de bizim gibi evlerindeler. Dışarı çıkamıyorlar. Ama annemle babam onları hiç yalnız bırakmıyor, onlara her konuda yardımcı oluyorlar. Onlardan çok uzak kaldım. Hep yanımda olmalarını istiyorum. Annem bu günlerde çok iş yapıyor, çok yoruluyor. Çoğunlukla kolu ağrıyor. Kolu ağrıdığı zaman hiç geçmiyor. Bu duruma çok üzülüyorum. Hatta kolu ağrıyınca benim de kalbim sızlıyor. Elimden geldiğince ev işlerinde ona yardımcı olmaya çalışıyorum. Kardeşimle ilgileniyorum. Annemi çok seviyorum. O olmasaydı evimize kim huzur verirdi? Kim düzenlerdi? Bana kim güzel fikirler verirdi? Her zaman annemin ve babamın varlığı bana güven veriyor. Onları çok seviyorum. Bu paha biçilmez bir duygu.

Teyzem için de çok endişeliyim. Benim teyzem hemşire, yani bir sağlık çalışanı. Bu günlerde çok yorulduğunu söylüyor. Hastaları iyileştirmek için hastanedeki arkadaşlarıyla çok çalışıyormuş. Hastalarla temas içinde olduğu için her an bu virüse yakalanabilirmiş. Bütün bu tehlikelere rağmen hastaları iyileştirmek için çaba harcaması beni gururlandırıyor.

Tüm sevdiğilerim evde hapis hayatı yaşıyor. Sevdiğilerimin rahatça dolaşabilmelerini istiyorum. Onlarla korkmadan sarılıp, kucaklaşmanın hayalini kuruyorum bunun için çok dua ediyorum. Ben bir çocuk olarak tüm dünyadaki insanların bu hastalıktan kurtulup, normal hayatlarımıza kaldığımız yerden devam etmeyi diliyorum ve istiyorum.

 Beren BULUT
2. Sınıf

Ortahisar Hasan Tahsin Kırali İlkokulu

GELECEK VE BEKLENTİLERİM

Merhaba ben Beren Nisa Demircioğlu Şu an 4. Sınıfta okumaktayım.

Hepimizin olduğu gibi benim de geleceğe yönelik bazı planlarım ve hayallerim var. GerçekleŐir veya gerçekteŐemez bunu zaman gösterecek.

Benim hayalim öncelikle aileme ũlkeme faydalı bir insan olmak. Şu an önceliğim okulumu ve derslerimi başarılı bir Şekilde bitirmek. Bunun için de elimden gelen gayreti ve özveriyi gösteriyorum. Güzel bir lisede ilgi ve yeteneklerim doğrultusunda eğitimimi tamamlayıp ardından güzel bir üniversitede eğitim görmek istiyorum.

İnsanların hedefleri insanın kendisi ile birlikte değişim göstermektedir. Şu an yazar olmak istiyorum. Bu hedefim için de kitap okuyorum, günlük tutuyorum, küçük hikayeler, Şiirler yazıyorum, hayal kurarak resim çiziyorum.

Bu hedeflerime ulaŐtıđımda ailemle birlikte farklı yerler, ũlkeler ve kültürleri görüp tanımak istiyorum. Umarım bu hayallerimi gerçekteŐtiririm.

Gelecekten beklentim ise öncelikle ũlkemiz ve dünyamız için Şu an içinde bulunduğumuz "covid 19" virüsünden bir an önce kurtulup normal yaŐantımıza döneriz. Bununla beraber tüm dünya ve insanlar için temiz, sa-vaŐsız, barış dolu yarınlar diliyorum.

 Beren Nisa DEMİRCİOĞLU

4. Sınıf

Ortahisar Soğuksu İstiklal İlkokulu

23 Nisan 2020

Sevgili günlük bugün sabah yine erken saatlerde uyandım. Kahvaltımı yapıp diğer yıllarda olduğu gibi 23 Nisan coşkusunu yaşamak için en güzel kıyafetlerimi giyip hemen bayrağımı kapıp sokağa çıkacaktım. Fakat bu yıl dünyamızda görülen salgın bir hastalık olan Koronavirüs ortaya çıktığı için bu etkinliğimi yerine getiremedim. Yine de bugün benim ve dünyadaki tüm çocukların bayramı olduğu için güzel kıyafetlerimi giyip bayrağımı alıp bugünün keyfini çıkardım. Sokağa çıkamamak benim için bugünü biraz yarım bıraksa da ülkemizin ve dünyanın sağlığı hatta bir sonraki 23 Nisan'ımızı coşku ve neşeyle kutlayabilmek için bu fedakarlığı yapmak zorundaydım. Tüm arkadaşlarım da benim gibi yaparak başta dünyamızın ve ülkemizin sağlığı için daha sonra Sağlık Bakanımız ve bu zorlu süreçte çalışan ve bizi sağlıklı günlere götürmeyi amaçlayan tüm sağlık çalışanlarımız için bunu yaptık. Bizim için bu günün asıl heyecanı saat 21:30 da tüm ülkenin aynı saatte balkona çıkarak yarım kalan bu coşkulu günü tek bir ağızdan kutlamaktı. Zaman geçmek bilmiyordu. Tüm gün eski 23 Nisan'larda yaptığımız şeyleri evde yapmaya bu coşkulu günün resimlerini çizmeye ve evde şiirlerimi okuyarak akşam saatini beklemeye koyuldum. Diğer arkadaşlarımla yaptığımız resimleri birbirimize göndererek günün heyecanını hep beraber paylaşıyorduk. Koronavirüs bizi sosyal mesafe olarak ayırsa da çizdiğimiz resimlerle ya da telefonla konuşarak her zaman heyecanımızı ve coşcumuzu paylaşabildik. Nihayet akşam olmuştu. Televizyonda 23 Nisan programlarının hepsini izlemiştim. Saat artık 21:30 olmuştu hemen annem, babam ve ablamla beraber balkona koştuk. Çok görkemli bir atmosfer vardı. Herkes balkonlarda bir anda İstiklal Marşı'nı söylemeye başladık. Çok duygulanmıştım. Büyüklerimiz ve ebeveynlerimiz bizim bayramımızı unutmamış ve bizimle bu heyecanı paylaşmıştı.

Biz de çocuklar olarak o gün tüm yasaklara uymamızın ne kadar önemli olduğunu ve bu yasaklara uyup sokağa çıkmadığımız için başta Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın isteğiyle bizim ödüllendirildiğimizi anladık. Bu sayede çocukların ne kadar önemsendiğini ve mutluluğunun ne kadar önemli olduğunu anladım. Bizim bu bayramı mahcup ya da üzgün geçirmememiz için herkesin bu özenli işbirliği ve çalışması beni mutlu etti. Daha sonra bu özenli kutlamanın ardından içeri giderek anneme ve babama beni yalnız bırakmadığı için teşekkür ettim. Sonra sevgi ve mutluluk içinde yatağıma giderek bugünün ne kadar güzel geçtiğini düşündüm. Aslında gönüllerde yaşanan sevgiye mesafelerin ya da yasakların engel olamayacağını düşündüm. Ve 23 Nisan 1920 yılında bize hediye edilen bu bayramın aslında millet olarak ne kadar önemsendiğini ve 100. Yılımıza yakışır bir şekilde kutlamamızın aslında tam olarak bir milli bilinçle sahip olduğumuzu gösterir. Umarım bir sonraki 23 Nisan'da arkadaşlarım ve sevdiğilerimle doya doya koşup eğlenerek geçiririm. Tekrar bu bayramda bana yaşatılan duygular için herkese teşekkür ediyorum.

 Büşra EMUCE
2. Sınıf
Sürmene Şehit Kaymakam
Muhammet Safitürk İlkokulu

ANNEMİN GİDİŞİ

Sabah yine yağmurluydu ama kapalı hava artık daha korkunç görünüyordu çünkü sokaklar ıssız insanlar evlerine çekilmiş gizlenmişlerdi. Kimsenin görmediği bir canavar sokaklarda geziyordu. Ne elle tutulur ne gözle görülür nede hissedilir bir şeydi bu, eğer bir insan ile temas ederse korkunç bir şekilde hasta ediyordu bu canavar. Tüm dünya korku içindeydi. Televizyodna her gün bunun gibi haberler vardı.... Halbüki miniminacık bir vürüstü bu canavar.

O Sabah Rüzgar yatağından kalktı her zamanki gibi okula gideceğini sanıyordu. Annesi Rüzgarın yanına gelerek bu gün okula gitmiyorsun dedi. Rüzgar şaşkınlıkla neden diye sordu.

Annensi şu hayalini kurduğun canavar virüs artık bizim ülkemizde bu nedenle güvenliğiniz açısından evde kalmısınız bütün arkadaşların evde kalacak bir süre ama kısa zamanda geçecek diye açıklama yaptı.

Rüzgarın annesi bir hemşireydi iki yıl önce doğan kardeşi yüzünden izinli ve evdeydi ancak izin süresi bitmiş bu virüs ile birlikte işe başlamıştı. Ne şans ama diye düşündü Rüzgar annesi için endişeleniyordu. Çünkü evlerinin yakındaki büyük bir hastanede hastaların çok geldiği bir yerde çalışıyordu. Rüzgarın babası, Rüzgara ve kardeşine bakabilmek için gece vardiyasına geçmişti. Gündüz babası akşam ise işten dönen annesi küçük kardeşi ile Rüzgarı babasından alıyordu. Annesi ve babası aynı evde aynı zamanda hiç duramıyordu artık. Biri gündüz diğeri gece çalışıyordu.

Günler bu şekilde geçti gitti. Yine kapalı va karanlık bir günde babası işe gitmek için hazırlanmaya başlamıştı. Birazdan annesi gelecekti.. Babasının telefonu çalmaya başladı arayan Rüzgarın annesiydi. Telefon ile konuşan babası birden telaşlanmaya başladı. Evin içinde bir o yana bir buyana gidip geliyordu. Konuşma kısa sürdü. Ardından birkaç telefon görüşmesi daha yaptı. Ne dediğini anlamıyordu birşeyler saklıyor gibiydi babası Rüzgarın duymaması için başka odalarda hep konuştu.

Bir süre sonra Rüzgarın yanına gelen babası eğildi ve anneniz bu gece nöbetçi eve gelemeyecek dedi. O eve gelememeleri haftalarca sürdü ve hallen annesi eve gelemiyordu. Çünkü tedbir açısından hastanede çalışanlar başka bir yerde yaşamaya başlamışlardı. Öğretmen evinde kalan annesi için Rüzgar çok üzülüyordu. Her gece ağlıyor annesi için dua ediyordu. Babası evde Rüzgar ve küçük kardeşine bakmaya çalışıyordu. Henüz iki yaşında olan kardeşi Babasını çok yoruyordu.

Bazı geceler babası küçük kardeşi Alper'i uyutuyordu ve Rüzgara annesinin yanına gideceğini ona yiyecek ve bazı malzemeleri götüreceğini söylüyordu. Hazırladığı poşetleri evden alan babası son serrat annesine götürüyor çabucak geri dönüyordu. Evde tek başına kalmalarını istemiyordu.

Artık Televizyonlardan yasaklar sürekli konuşuluyordu Rüzgarın ve küçük kardeşinin sokaka çıkması yasaklanmıştı. Yasaklanmasa belki bir gün babasından Annesini uzaktan da olsa görmeye gidebilirdi.

Bu günlerin geçmesini için dua etmekten başka bir şey yapamıyordu birde bol bol hayal kuruyordu. Evlerinin balkonundan aşağı boş sokaklara sık sık bakıyordu.Şimdi gördüğüm o boş sokaklarda eskiden arkadaşlarım ile oynadığım oyunlar gözümde canlandı. Ne güzel günlermiş özgürce oyunlar oynar bir brimize yakın durabilirdik. Ama şimdi televizyondan sürekli aramızdaki mesafayı kormuamız gerektiği söyleniyor. O güzel günerlin kıymetini şimdi daha iyi anladım. Annem artık bizden uzakta öğretmen evinde kalıyor gündüzleri ise işe giderek hasta olan insanları kurtarmaya çalışıyor. Ben bu duruma çok üzülüyorum. Belki anneme bir ay bir yıl göremeyecektim. Bunu sonu belli olmaz diyorlar.

Annem için her akşam dua ediyorum. İnşallah annem iyi olur ve eve gelir. İnşallah vürüs biter.

 Cem Rüzgar DOĞMAZ
4. Sınıf
Ortahisar Soğuksu İstiklal İlkokulu

4 Mayıs 2002

Sevgili Günlüğüm,

Okullar kapandı çünkü tüm dünyayı saran korana virüs salgını Türkiye’de de görülmüştü. Ama Türkiye’de can kayıpları azalmıştı. Çünkü önceden tedbirler alınmıştı ve düşünüldüğü gibi oldu. Son günlerde can kayıpları azalmıştı ve bunun nedeni Türkiye’nin bütün tedbirlere uymasıydı. Ben buna çok sevinmiştim. Günlerin geçip geçip tekrar okulların açılmasını, öğretmenime ve arkadaşlarımla birlikte tekrar ders yapmayı ve oyunlar oynamayı çok özledim. Ve herkesin sevdiklerine kavuşabilmesi için bir takım şeyler yapmamız gerekiyor. Ve bunların başında önce hijyenik olmak ve evde kalarak başaraçağız. Zor bir süreç olsa da ben inanıyorum her şeyin normale döneceğine. Bu süreçte evde kaldığım için derslerime çalışıyorum, televizyon izliyorum ve kardeşimle oyunlar oynuyorum, günlerim böyle geçiyor. Bazen sıkısamda babam ve annemle birlikte cenga ve tombala oynayarak eğleniyoruz. Ama yine de her şeyi çok özliyorum . En güzel hayalim hep birlikte özgürlüğe kavuşmak ve sevdiklerimize sımsıkı sarılmak.

Sevgili günlüğüm bugünkü duygu ve düşüncelerin bu kadar umutlu ve mutlu kalma dileğiyle HOŞÇAKAKAL...

 Ceren YETİM
3. Sınıf
Ortahisar Temel Yaşar Çoruhlu
İlkokulu

04/04/2020

Merhaba günlük,

Her gün aynı geçiyor evde bu hastalık yüzünden. Sokağa çıkma yasağımız da var tabii. O yüzden evde hayat sıkıcı geçiyor. Ramazan olduğundan oruç tutuyorum. Gece sahura kalkıyorum. Sabah uyandım, elimi yüzümü yıkadım. Kahvaltı edemedim oruçlu olduğum için. Biraz oturduktan sonra test çözdüm. Test çözdükten sonra biraz televizyon izledim. EBA zamanım gelmişti bile. İlk başta giremedim sonra tekrar denedim ve girdim. EBA'da öğretmenin attığı ödevleri yaptım ve videolarımı izledim. EBA'daki işlerimi bitirince EBA'yı kapadım. Televizyonda sabah kaçırdığım derslerimi izledim. Sonra tam iki tane örme bileklik yaptım. Bilekliklerim bittikten sonra televizyon izledim. İftar vakti gelmişti. Sofrayı annem hazırlamıştı. Ezan okununca hurma ile orucumu açtım. Ailece yemeğimizi yedik. Anneme sofrayı kaldırması için yardım ettim. Ellerimi yıkadım. Biraz oturduktan sonra test çözdüm. Babam tatlı almıştı ailece tatlıları yedik. Televizyon izledim yattım. Sonra sahura kalktım. Güzel bir Türk filmi vardı onu izledim. Annem sahur sofrası hazırlıyordu. Sofra hazırlandı. Sahur yaptık ellerimi yıkadım. Ezan okunmadan önce suyum içtim ve yattım. Evet sevgili günlük, bugün yaptıklarımı sana yazdım. Yarın görüşmek üzere...

 Ceylin Fatma SOYYIĞIT
4. Sınıf
Ortahisar Mareşal Fevzi Çakmak
İlkokulu

Sevgili Günlük,

Bugün 14 Temmuz 2019

Pazar gününün rahatlığı ve havanın da güzelliğiyle piknik yapmaya karar vermiştik. Zaten dört haftadır pikniğe veya geziye gitmiyorduk. Bu da bize bir değişiklik olmuş olacaktı. Hemen piknik için gerekli bazı eşyaları aldık. Tabii mangalı, uçurtmaları ve çadırlarımızı da unutmadık. Evimiz şehir merkezine çok yakın. Bu yüzden piknik alanına gitmemiz biraz zaman aldı. Ama olsun hiçbir şey ailecek vakit geçirmekten önemli değildi.

Piknik alanına vardığımızda çok şaşırdım. Çünkü alandakiler bizim mahallenin nüfusundan bile fazlaydı. Neyse ki kendimize kalabalıktan uzak bir alan bulabildik ve pikniğimizi yaptık. Piknik çok iyi geçti fakat bazı fakir olduğunu düşündüğüm çocukları gördüm ve hallerine çok üzüldüm. Aç olduğu her hallerinden belli olan birkaç çocuğa mangamızdan ikram ettik. Orada birkaç saat daha kalıp evimize döndük. Eve döndüğümüzde kafamda bir sürü soru vardı, fakat biraz dinlenip düşüncelerime öyle devam edebilirim diye düşündüm ve hemen ardından da uykuya daldım.

Uykumdan uyanarak dinlenme vaktim de bittiğine göre “Merak ve Yapacağım İşler” adlı defterime, “Evsiz ve Fakir çocuklar” konulu bir yazı yazabilirim. Piknik alanında ayrıca bazı evsiz çocuklarla dalga geçenleri de görmüştüm. O çocuklar “Empati” sözcüğünü daha önce hiç duymamış gibiydiler. Neyse artık geleceğe bakmalıydık. Ben neler yapabilirdim bunu düşünmeye başladım. Derken aklıma harika bir fikir geldi. Bu konuyla ilgili bir kampanya başlatabilirdim. Evet, bu çok iyi olacaktı. Birkaç tane slogan bulup mahallemizdekilere yetecek kadar broşür yaparsam bu iş için güzel bir başlangıç yapmış olacaktım. Hemen konuyu ailemle paylaştım, neler yapmak istediğimi onlara anlattım. Fikrimi çok beğendikleri için seve seve yardım etmeye hazır olduklarını belittiler. Aklımda yapacaklarım hemen şekillenmeye başlamıştı. Beraber sloganlar bulup broşürleri hazırlayabilir, dağıtma da vakit kaybetmeden başlayabilirdik.

Daha sonra Kızılay'a başvurarak onları anlatır ve bu kampanyaya destek için mahallemize yardım kumbaraları kurmalarını isteyebilirdik. Aralarında şiddet görenlerin olabileceğinden şüphelendiğim için de Alo:183 'ü arayabilirim diye düşünüyorum. Bu sayede onlar için elimden geleni yapmış olabilirdim. Böylece geçirdikleri kötü günler bir nebze azalmış olacaktı. Kim bilir? Şimdiden çok heyecanlıydım. Acaba kampanyam işe yaracak mıydı?

Sevgili günlük bugün için benden bu kadar. Yarın yine görüşmek dileğiyle, hoşça kal...

Doğın YILDIZ
4. Sınıf
Ortahisar 100. Yıl İlkokulu

20 Nisan 2020

Merhaba günlüğüm;

Bugün seninle çok hüzünlü geçen günlerimi paylaşacağım. Kahvaltı yaparken annem ile babam çok yakın bir dostlarının çocuğunun rahatsızlandığını ve hastaneye getirdiklerinde lösemi olduğunu öğrenmişler. Bu duruma çok üzülmüşler. Ben de o arada anneme baktım. Annem gözyaşlarıyla babamın anlattıklarını dinliyordu. Çünkü annem de aynı şeyleri yaşamıştı. Birden geçmiş günleri anımsamaya başladılar. Canım günlüğüm ben çok rahatsızlıklar geçirdim. Annemler içeride konuşurken ben de sana yaşadıklarımı anlatabayım.

Henüz 2 buçuk yaşındaymışım. Günler geçtikçe yürüyememeye başlamışım. Annemle sokakta yürürken sürekli beni kucağına almasını istermişim. Yemek yemiyormuşum her geçen gün daha da zayıflıyormuşum. Daha da kötü olmaya başlamışım. Ama günlüğüm kimsenin aklına benim çok ciddi bir hastalığımın olduğu gelmemiş ki. Komşular ve akrabalarım yürüyememi annem beni kucağında taşıyın diye yaptığımı söylemişler. Ne kadar acı bir şey? Halbuki ben ölümle pençeleşiyormuşum. Annem artık benim bu durumuma bir çare bulması gerektiğini söyleyip babamla beni doktora götürmüşler. Ama hangi doktora götürmüşlerse doktorlar bir hastalığımın olmadığını söylemişler. Annem daha da çok sinirlenmiş. Bilerekten yaptığımı düşünmüş ve artık beni kucağına almamış. Sürekli baygın gözlerle anneme bakıyormuşum. Yürürken birden düşmüşüm. Annem endişelenip beni tekrar hastaneye getirmiş. Hakan Kardeş adında çok iyi bir çocuk doktoruna gitmiş ve doktor kan değerlerimin çok düşük olduğunu ve o hastanede tedavi olamayacağımı anneme anlatmış. Annem çok üzülmüş. Annem ve babam hemen Hakan Kardeş isimdeki doktorumun sevkiyle beni yaşadığım şehirdeki Trabzon Farabi Hastanesi Tıp Fakültesi Hematoloji bölümüne götürmüşler. Ve burda artık durumun ciddi olduğunu bana lösemi tanısının konulduğunu anneme hastanedeki bu konudaki uzman doktorlar söylemiş. Annem kahrolmuş. Herşeyini kaybettiğini düşünmüş. Biliyor musun günlüğüm annemler konuşurken duydum. Annem intihar etmeyi bile düşünmüş. Bütün psikolojisi bozulmuş çünkü. Her gece ağlıyormuş. Geceleri sabahlara kadar Allah'a yalvarmış. Sonra bana bakınca benim yaşamam için annemin şefkatine ihtiyacım olduğunu anlamış ve birden güçlenmiş benim canım annem. Ah günlüğüm sana bile anlatırken hüzünlendim ağlıyorum. Neyse devam edelim biz. Annem hemen doktorların verdiği tedaviye hızlıca başlamış. Önce bana kan takmışlar. Bir süre hastanede kalmışım. Kan değerlerimin normale dönmesi için doktorlar ellerinden geleni yapmış ama vücudumda bir şeyin kanımı emdiğini düşünmüşler. Lösemi başlangıcıymışım.

Tedaviler tüm hızıyla devam etmiş. Sürekli doktorların gözetimi altındaymışım. Zaman geçtikçe yemek listelerine de başlamışlar. Bol bol protein, karbonhidrat içerikli yiyecekler yedirmeye başlamışlar. Günler böyle geçip gidiyormuş. Sürekli hastanede farklı farklı bölümlere de beni gönderip tedavilerim yapılmaya devam ediyormuş. Bu tedaviler devam ederken aynı gün hastanede benimle yaşıt bir çocuk hayatını kaybetmiş. Ve ben bundan çok etkilenmişim. Ölmek istemiyordum çünkü. Ben savaşmaya başlamıştım artık bu hastalıkla. Bu küçük bedenim yaşamayı çok seviyordu çünkü. Kendim en iyi şekilde besleniyordum. Mutlu olmaya çalışıyordum. Doktorlar bu hastalığın ilacının moral olduğunu söylemiş hep. Ben bu şekilde bu hastalığı yendim. Şimdi 7 yaşımdayım. Kontrollere gidip geliyoruz annemle. Şükürler olsun çok iyiyim. Tamamen iyileşeceğim günleri iple çekiyorum. Bu akşam seni de üzdüm günlüğüm ama üzülme ben iyiyim artık. İyi geceler günlüğüm.

23 Nisan 2020

Merhaba günlüğüm;

Bugün 23 Nisan. Onun için erkenden kalkıp kahvaltımı yaptım. Daha sonra eba tv'den derslerimiz başladı, televizyonun karşısına geçip derslerimi dinlemeye başladım. Daha sonra günlük ödevimi yaptım. Annem bana: "Seninle konuşmak istiyorum." dedi. Annemle oturduk ve bana günlerdir gündemde olan korona virüsünü anlattı. Sonra annem: "Bugünlerde çok dikkatli olmalıyız." dedi. Bütün ülkelerde virüsün salgın olduğunu, öksürük ve birbirine yakın mesafeyle geçtiğini anlattı. Annem bana, insanlardan uzak durmamızı, birbirine yaklaşımadan, ellerimizi sık sık yirmi saniye yıkayarak, bol bol sıvı tüketerek, hijyenli ortam sağlayarak korunacağımızı anlatınca korkularımız azaldı. Böylece korona virüsünden korunmayı öğrendim. Bu virüsten hijyen konusuna dikkat ederek kurtulabileceğimiz için çok dikkatli olmaya başladık. Annemle konuşurken öğretmenimiz whatsaptan bir mesaj gönderdi. Mesajında bizden 23 Nisan'da okuyacağımız bir şiir ezberlememizi istedi. Bende önce 23 Nisan'ı araştırmaya başladım. 23 Nisan nedir neden kutlanılır diye. Ve öğrendim ki 23 Nisan 1920'de Atatürk, Türkiye Büyük Millet Meclisini kurmuş ve bugünü çocuklara bayram olarak armağan etmiş. Ve o günden beri 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı şeklinde büyük bir coşkuyla kutlanmış. 23 Nisan Çocuk Bayramı sadece Türkiye'de kutlanıyor ve bütün dünya çocukları Türkiye'ye gelerek kutlamalara eşlik ediyor. Bu yüzden Atatürk ve ülkemle gurur duyuyorum.

Okuyacağım şiirimi annemle araştırmaya başladık. Gruptan arkadaşlarım ezberlediği şiirleri paylaştılar. Bir şey fark ettim o an hepsinin şiiri aynıydı. O yüzden annemle değişik bir şiir bulduk. Ve şiirimi ezberlemeye başladım. Annem bana 23 Nisan kıyafetlerimi giydirdi. Ve bana video çekti. Şiirimi en güzel şekilde, gür bir sesle okudum ve öğretmenime whatsapp üzerinden şiirimi gönderdik. Öğretmenim şiirimi çok beğendi ve beni tebrik etti. Şiirimi çok güzel okuduğumu söyledi. Ve bize bir link adresi atarak şiirimi oraya göndermemizi istedi. Adrese baktık. Meğer TRT'nin başlatmış olduğu bir uygulamaymış. Bu yıl evlerde 23 Nisan kutluyoruz diye böyle bir şey yapmışlar. TRT Çocuk kanalı bütün çocuklardan şiir, şarkı, gösteri ya da yapabilecekleri herhangi bir etkinliği yapıp oraya göndermelerini istedi. En güzel ve duygusal bir şekilde tekrar şiirimi okudum. Teyzem beni videoya aldı ve TRT Çocuk kanalına gönderdi. Heyecanla bekliyordum acaba beni de seçip televizyonda yayınlayacaklar mı?

Bu akşam çok güzeldi günlüğüm. Bugün bizim bayramımızdı. Camlarımızı bayraklarla süsledik. TRT Çocuk kanalında şiirler, gösteriler, şarkılar yayınlanmaya başlandı. Çok heyecanlandım bende oraya çıkacaktım ve herkes beni izleyecekti. Aslında tam da hayallerimi yapmaya başladığım içinde ayrı bir heyecanım vardı. Bu hayalim 23 Nisan sayesinde oldu. Başarılı olmak, takdir edilmek, övülmek çok onurlu ve gurur vericiydi. Sürekli saate bakıyordum. 21.00'ı bekledik. Çünkü bütün Türkiye İstiklal Marşı'nı en coşkulu bir şekilde okuyacaktı. Ve o an geldi çattı. Siren sesiyle saygı duruşu başladı ardından İstiklal Marşı coşkulu bir şekilde okundu. Bütün şehirde sesler yükseldi. Çok heyecanlı ve çok duyguluydu. Bir kez daha Türk olduğum için çok gururluyum. İyi ki bu vatanın evladiyim. Atatürk'e bu günü bize armağan ettiği için çok teşekkür ediyorum.

Şimdi uyku zamanı günlüğüm. Kitabımı okuyup hemen uyuyorum. İyi geceler günlüğüm.

26 Nisan 2020

Merhaba günlüğüm,

Bugün kalkıp kahvaltımızı kardeşimle yaptık. Malum ramazan ayına girdik annemler oruç tutuyordu. Aile kahvaltısı olmadı ama bütün aile bir arada çok güzel iftar yemeklerimiz oluyor.

Sevgili günlüğüm canım çok sıkılıyor. Günümüzün salgın olan korona virüsü bizi evimize hapsetti. Halbuki biz çocuklar okulumuza gidecektik, arkadaşlarımızla oyun oynayacaktık. Hiçbirini gerçekleştiremez hale geldik. Ben okula bu yıl başlayınca çok hayallerim oldu. Okuyup kendimi en iyi şekilde yetiştirip ideallerimi gerçekleştirecektim. Bu virüs benim hayallerimi yok etmeye başladı. Bana bu virüsten hiç kurtulamayacakmışız gibi geliyor. Biriktirdiğim o kocaman hayallerime ulaşamayacak gibi hissediyorum. Öğretmen olmak istiyorum. Çocukları en iyi şekilde eğitmek, çocuklarla arkadaş olmak istiyorum. Sadece öğretmenleri olmak istemiyorum. Onların annesi, ablası, her şeyi olmak istiyorum. Onların iç dünyasına inip, onların hayallerini öğrenip sihirli dokunuşlar yapmak istiyorum. Bu benim hayallerim günlüğüm. Peki senin hayalin var mı? Sende hayal kur, hedef belirle. Her gün hayalini tekrar et ve sonunda hayaline kavuş günlüğüm.

Aaaa günlüğüm bil bakalım ne oldu! Tam da şu an kendimi izliyorum. Ne kadar mutluyum anlatamam. Çünkü bugün 23 Nisan için okuduğum şiirim TRT Çocuk kanalında yayınlandı. Sonra yayınladıkları şekilde videoyu bize attılar ve altında benim için yazdıkları o söz beni çok duygulandırdı. Yazdıkları söz ise şuydu: "Trabzon şehrimizden Ebrar arkadaşımızın duygusal okuduğu şiirini dinliyoruz." Çok etkilenmiştim. O an dedim ki istediklerimizi başarmak için sadece istemek ve hedefe odaklanmak önemli. Ben başardım başarmaya da devam edeceğim. Annem beni tebrik etti. Hemen babamı aradım ve şiirimin yayınlandığının haberini verdim. Babam da bana: "Aferin benim akıl küpü kızım." dedi. O an herkese haber vermek istedim. Teyzelerimi, amcalarımı, dedemi, anneannemi, babaannemi herkesi aradım. Herkesin tebrik etmesi beni çok mutlu etti. Tabi ki bunları tek başıma yapmadım, yapamazdım da. Annemin bana ilgisi, teyzelerimin örnek olması, nasıl bir yol izlemem konusunda bana yardımcı oldular. Hepsinin yardımlarıyla başardım. Anneme ve teyzelerime çok çok teşekkür ediyorum.

Canım günlüğüm inşallah virüsten kurtulup beraber hayallerimize kavuşacağız. Güzel günler başladı bile. Benimle beraber hayal kurup dinlediğin için sana minnettarım. İyi geceler günlüğüm.

Ebrar MUMCU
1. Sınıf
Akçaabat Merkez İlkokulu

KAFESTEKİ KUŞ

Benim adım Zeynep. Size bugünler de ortaya çıkan Covid-19(Kovid-19) virüsüyle yaşananları anlatacağım. Covid-19 virüsü gözle görülmeyecek kadar küçüktü. Bu virüs bizi esir almıştı. Küçüktü ama dünya hayatını etkiliyordu.

Biz bugünlerde evden dışarı çıkmıyorduk, temizliğimize özen gösteriyorduk, okula gidemiyorduk, insan dışarıya çıktığında içini kötü bir his kaplıyordu. Her gün açık olan alışveriş merkezleri kapalıydı. Dışarı da birkaç insan vardı. Herkes maske takmak zorundaydı. Marketlere maskesi olmayan insanların almıyorlardı. 65 yaş üstü risk grubundaydı. İlk yasak 65 yaş üstüne geldi. Ondan sonrada 20 yaş altına da sokağa çıkma yasağı gelmişti. Covid-19 salgını ortaya çıktığından beri evden dışarıya çıkamadım, çok korkuyordum. Gece yatmadan önce dua ediyordum. Bir gün oturdum ve şöyle düşündüm; ya ben Covid-19 olursam ne olacaktı? Ailem ve arkadaşlarımı hiç kimseyi göremeyecek miydim? Hastanede mi kalacaktım? Sanki kafese giren ve oradan hiç çıkmayacak kuşlar gibi mi olacaktım? Dilimle hep umutla söylediğim 'Bugünlerin yarınları da var' şarkı sözünü mırıldanıyordum. Hastalığa yakalanmamak için evden dışarıya adım bile atmıyordum. Günlerden bir gün markete gitmek zorunda kaldım çok dikkatli olmama rağmen orada Covid-19 olmuştum ama haberim yoktu. Hastalık birkaç gün sonra belirtilerini göstermeye başladı. Hemen karantina altına alındım. Moralem çok bozulmuştu. Bende o kafese giren kuşlar gibiydim. Aileme de test yapıldı ama ailemde Covid-19 çıkmamıştı. Ailem için çok mutlu oldum ama ben büyük bir savaşın içerisine girmiş olmuştum.

Gözümle bile görmediğim bir virüs ile savaşmak zorunda kalmıştım. O günlerde çok zorluk çekiyordum. Annemi, babamı çok özliyordum. Her kendimi yalnız hissettiğimde 'Bugünlerin yarınları da var' şarkı sözünü söylüyordum. Öyle zor ki bugünler zaman sanki hiç geçmiyordu. Sonunda 14 gün bitti ve savaştan galip gelmiştim. 15. Gün şöyle dedim kendi kendime; dışarı çıkmak ne kadar güzel büyük bir nimetmiş...

 Ecrin EROĞLU
4. Sınıf
Ortahisar Soğuksu İstiklal İlkokulu

CORONA VİRÜSLÜ GÜNLERİM

Öğretmenimiz sınıfa gelip “Çocuklar bir virüs çıktı ve okullar belli bir süre tatil” dedi. Tatil olduğuna çok sevindim ama bu sevincim uzun sürmedi. Çünkü bu virüsün insanları öldürdüğünü öğrendim. Halama okulların neden tatil olduğunu sordum. Halam tatil değil belli bir süre uzaktan eğitim alacağımızı söyledi. Virüsün çok hızlı yayıldığını küçüklerin virüse karşı daha güçlü olduklarını ama büyüklerimizi hasta edebileceğimizi öğrendim ve çok üzüldüm. Evden çıkmamaya başladık ve belli bir süre sonra sokağa çıkma yasağı geldi. Televizyondan haberleri izlemeye başladım hasta sayılarımız artıyordu. Çin’den gelen bu virüs tüm dünyayı sarmıştı.

Evde annem babam ve ben yaşıyoruz ancak babam uzakta çalıştığı için evde annem ve ben kalıyoruz. Kardeşim yok ancak kardeş gibi benden bir buçuk yaş küçük amcamın oğlu var. Halamla aynı apartmanda oturuyorlar. Benim apartmanım farklı. Bu nedenle haftada 4 gün kuzenimle birlikte halamda kaldık bu tatilde. Çok eğlendik kuzenimle. EBA TV’yi takip ediyorduk. Halam bize derslerimizde yardım ediyor. EBA’ dan ödevlerimizi yapmaya başladık. O zaman tatil olmadığını anladım. İlk öğretmenim tatil dediğinde çok güzel hayaller kurmuştum. Bisiklete binecektim, havuza gidecektim. Köye gidip orada oynayacaktım. Ama bunların hiçbirini yapamadım. O zaman tatil olmadığını anladım.

Günlerimiz kendi evlerimizde ve halamın evinde geçmeye başladı. Kuzenimle birlikte halamın evinde birleşiyoruz. Kendimize ait odamız ve bilgisayarlarımız var. Oyun oynuyoruz ödevlerimizi yapıyoruz. Loya isminde bir de kedimiz var. Kedimizle zaman geçiriyoruz. Loya hamile. Bebekleri olacak. Daha önceden de bebekleri olmuştu. Büyüyünce onlara başka sahipler bulduk. Ama biz yeni bebekleri sevmeyi çok seviyoruz. Çok tatlılar.

Sabah kalkıp EBA TV’den derslerimi takip ediyorum. Öğretmenimin gönderdiği ödevleri yapıyorum. Öğretmenimiz haftada bir kitap bitirmemizi istediği için kitabımı bitirmeye çalışıyorum. Oyun oynuyorum. Halamda kaldığım zaman kuzenimle daha güzel vakit geçiriyoruz. Evin içinde saklambaç oynuyoruz. Bazen güreş yapıyoruz. Bilgisayarda oyun oynuyoruz. Etkinlik yapıyoruz. Halam bize bileklik örmeyi öğretti. Çok güzel bir etkinlik. Bileklik ördük. Çok hoşumuza gitti.

Bir sabah halam, ben ve kuzenim kahvaltı yaparken corona virüsün ne olduğunu bize halam anlattı. İnsanları nasıl hasta ettiğini ve nasıl korunabileceğimizi anlattı. Elimizi yıkamamızın ne kadar önemli olduğunu öğrendik. Hasta olmamız gerekiyordu. Yoksa anneme babama ve halama bulaştırabilirdim. Babaannem aslında halamla yaşıyordu ama coronadan dolayı gelemedi. Antalya'da diğer halamın yanında kaldı. İyi ki orada kalmış. Gelirken hastalanır diye korktum aslında. Corona virüsü sabunlu suyla özelliğini kaybettiğini söylediler. Virüsün dışı proteinle sarılıymış. Bu proteini sabunlu su çatlatıyormuş ve vücudumuza giremiyormuş. Halam bize sabunun etkisini gösteren deney yaptı. Daha sonra o deneyi kendimizde yaptık. Sizde anlatmamı ister misiniz ?

Bir tabağın içerisine su koyuyoruz ve bir miktar karabiber döküyoruz üzerine. Bu biber tanelerini corona virüs olarak kabul edelim. Biraz sıvı sabun ya da bulaşık deterjanı damlattığımızda biber taneleri anında uzaklaşıyor. Yani elimizi yıkadığımızda corona virüs bu şekilde elimizden uzaklaşıyor. Bu deneyi çok sevdim ben hatta video çekimi yaptım ve Youtube kanalına attım. Arkadaşlarımın da öğrenmesini istedim.

Bir hafta sonu hep birlikte köye gittik. Ben köyümüzü çok seviyorum. Dedemin mezarını da ziyaret ettik. Dua okudum dedeme. Bahçede kuzenimle oynadık. Kazmalarla bahçe kazdık. O gece köyde kaldık ama akşam çok rüzgâr esti ve elektrikler kesildi. Uzun süre elektrikler gelmedi. Köyde mum yoktu. Telefonun ışıkları ile aydınlandık. Sonra elektrikler geldi. Halam kendileri çocukken elektrikler gittiğinde aydınlandıkları gaz lambasını buldu. Ben fen bilgisi dersinde aydınlanma araçlarını işlerken resimlerini görmüştüm. Ama yakından gaz lambası görmemiştim. Gaz aldık ona ve gaz lambasını temizleyip yaktık. Fiteli de az kalmıştı. Onu da değiştirdik. Çok hoşuma gitti benim. Ama uzun süre yakınca gaz kokuyor. O gün elektrikler kesildiğinde amcam, yengem, halam, kuzenim ve ben papaz kaçtı oyunu oynadık. Bize öğrettiler. Çok eğlendik. Kimde kalıyorsa papaz ceza veriliyor o kişiye. Genelde cezalı duruma kuzenim ve ben düştük. Biz galiba elimizde olduğunu belli ediyorduk.

Babamla sinema etkinliği yaptık bir gece. Bilgisayardan istediğimiz bir film buluyoruz ama öncesinde odayı dolduruyoruz. Mısır patlatıyoruz, cips ve sos hazırlıyoruz. En çok sevdiğim etkinliklerimizden biridir.

Annem boyama kursuna gitmişti. Kursta çok güzel şeyler boyuyordu. Ben de onunla birlikte bu tatilde birçok boyama yaptım. Halamın doğum günü yaklaşmıştı. Bu nedenle annemle birlikte çok güzel saksı boyadık ve doğum gününde halama verdik. Boyama yapmayı çok seviyorum.

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı için hazırlıklar yapmaya başladık. Kuzenim ve ben şarkı söyledik. Evimizi bayram için süsledik. Birçok arkadaşım da şarkı söylemiş. Video yaptırmış halam. En çok akşam herkesin balkonlardan İstiklal Marşı'nı söylemesini sevdim. Büyüklerimiz bizim bayramımızı kutluyordu. Çok mutlu olmuştuk. Bayraklarla balkonları süslemiştik. Sokağa çıkma yasağı kalkarsa gülerimiz daha güzel geçecek tabii ki. Ama anneler hiçbir şey eskisi gibi olmayacak diyorlar. Ne demek bu? Ben eskisi gibi olmasını istiyorum ama. Okulumu ve arkadaşlarımı özledim. Sitede arkadaşlarımla ve kuzenimle oynamayı özledim. Halamla ve kuzenimle havuza gitmeyi özledim. Köye gitmeyi özledim. Babamla sinemaya gitmeyi özledim. Pide yemeyi çok özledim. Annemle dışarda gezmeyi özledim. Lütfen her şey eskisi gibi olsun. Bunun olması için galiba virüsün gitmesi gerekiyormuş. Gitsin artık corona virüs. Lütfen gitsin. Büyüyünce doktor olmaya karar verdim. Başka virüsler geldiğinde onlar için aşı ve ilaç bulacam. Aslında pilot olmayı da çok istiyorum. İkisinden birini olurum artık.

 Efe MEMİŞKAPTANOĞLU
4. Sınıf
Ortahisar Dumlupınar İlkokulu

Cumartesi, 11 Mart 2020

Sevgili günlük, her zaman ki gibi yeni bir güne başlıyoruz. Mutluluk ve huzurla kocaman günaydınlar... Biliyorsun, herkes uyandığında nefis bir sofraya ister, bende ise o ikinci sırada. Birinci sırada ne mi var? Hemen söyleyeyim; çok güzel ve yürekten gelerek söylenen, büyük, tatlı bir günaydın...

Günaydınımı almama rağmen içim biraz buruk. "Neden?" diyeceksin. Aslında içimde fazlasıyla öpme ve sarılma hissi olmasına rağmen, içinde bulunduğumuz durum nedeniyle hislerime hakim olmak zorundayım. Aklımın bir köşesinde hijyen kuralları hep duruyor. Çünkü ben hasta olursam ailem ve başkaları da hasta olur, durum kötüleşir. Bu yüzden günaydınımı hemen sonra ellerimi en az yirmi saniye, köpürte köpürte yıkadım ve yüzümü de yıkamayı ihmal etmedim. Odama geri döndüğümde minik kardeşim, yani Naz uyanmıştı, onun da ellerini yıkadıktan sonra yukarı çıktık. Babaannem kıymalı pide yaptı ve afiyetle yedik. Unutmadan söyleyeyim, babaannem bizim üst katımızda oturur.

Babaannemin evinin etrafını kaplayan kocaman bir balkon var. Biz bu balkonun üç bölüme ayırdık. Bu üç bölümden birisi, yemek yemek için masa ve sandalyelerle dolu. Bugün de olduğu gibi, havanın güzel olduğu günler de yemeği burada yiyoruz. Diğer bir bölüm ise, benim için de fazlasıyla önemli olan kısmı yani; balkonun rahmetli dedemin bize aldığı oyuncaklarla dolu olan alanıdır. Yine hava güzelse kardeşimle hep burada oyun oynarız. Burada salıncağımız bile var. Diğer üçüncü ve son alan ise babaannemin ektiği sebze fidanları ile dolu. Tabii onları sulamak bizim işimiz.

Kahvaltıdan sonra aşağıya, evimize indik. Arkadaşlarımı çok özlediğim için görüntülü konuşma yaptık. Annemden izin alarak biraz abur cubur, Naz'ın deyimi ile "Gaga" yedik. Annemle birlikte internetten benim için 23 Nisan şiiri veya şarkısı baktık. Babam müthiş bir şarkı buldu. Ben şarkıyı ezberledim. Dışarı çıkmak yasak olduğundan annemin aklına çok güzel bir fikir geldi. Şarkıyı arkadaşlarım için dizelere böldük, herkes kendine ait bölümü söyleyip anneme atacak, annem de birleştirecekti. Böylelikle dışarı çıkamasak bile şarkıyı hep birlikte söylemiş olacaktık. Sonra şarkımızı söylemek için güzel

giyindim, duvarlara bayraklar asıp, televizyondan şarkının sözsüz müziğini açtık ve şarkımı söyledim. Şarkıyı söyleyecek grup ben dahil yedi kişiydik. Gruba sırasıyla İpek, Yusuf, Tuana, Ali Sadık, Nira ve Asel’de videolarını çekip gönderdiler. Annem videoları birleştirdi ve bence videomuz çok güzel oldu. Yarışmayı kazanamasak bile, ileride videoyu izlediğimde arkadaşlarımı ve bu günleri hatırlayacağım muhteşem bir anım oldu.

Video işi bizi öylesine oyaladı ki akşamın nasıl olduğunu anlayamadım. Annem akşam yemeğimizi hazırlarken, annemin nöbete gideceğini sandım ve içim biraz kötü oldu. Söylemeyi unuttum sanırım, annem hemşire ve genelde nöbete gider. Annem bu akşam nöbeti olmadığını, yarın nöbete gideceğini söyleyince dünyalar benim oldu. Aslında annem her zaman bize “O insanların bizden daha çok yardıma ihtiyacı var, hiçbirimiz onların yerinde olmak istemeyiz, bu yüzden mutlu olmalıyız” der. İşe gideceği zamanlar üzülüyorum ama bir yandan da annemin yoğun bakım hemşiresi olup, başkalarına yardım etmesi beni mutlu ediyor. Annemin nöbete gitmeyeceğinden emin olduktan sonra hep birlikte yemeğimizi yiyip, ailecek oyun oynadık. Yorulduğumu fark edip, kendi kanalıma biraz baktıktan sonra yatağa gitim...

 Ela **BATMAZ**

4. Sınıf

Ortahisar Prof. Dr. İhsan Koz İlkokulu

SEVGİLİ GÜNLÜK

Bu aralar anlamadığım çok şeyler duymaktayım. Her akşam aynı haberler, evimizde aynı muhabbetlerin yapılmasında neyin nesidir? Okulumuz kapatıldı sokağa çıkmamız yasaklandı. Merakım daha çok arttı. Birgün anneme aklımdan geçenleri sordum. Anneciğim biz neden okula gidemiyoruz? Dışarı neden çıkamıyoruz? Bu nasıl bir hastalıktır? Annemde şöyle dedi bana: Çin ülkesinde başlayıp bütün dünyaya yayılan salgın bir vüris dedi. Az çok bir şeyler anladım sanki. Alınan tedbirleri uyarsak eski düzenimize daha kısa sürede dönebilirmişiz. Başkalarının da düşünerek büyük küçük demeden kuralara uymalıyız.

Bir haftalık ara tatilde dinlendim. Tatilin uzatıldığını duyunca üzüldüm. Ama öyle olması gerekiyordu. Evden derslerimize devam ettik. Televizyondan konuları dinledik. Telefonda ödevlerimizi öğrendik. Geriye sadece arkadaşlarımı özlemek kaldı. Çok dua ediyorum. İnsanlar ölmesin, okulumuz açılsın eski günlerdeki gibi olalım. Dışarı çıkma yasağımız daha çok uzaltsın. Hiç aklıma gelmezdi okula gitmek özgürlük mü.

Evde günlerimi ders yaparak, anneme ev işlerinde yardımcı olarak bir de resim yaparak geçiriyorum. Daha yazacak bir şeyim kalmadı. Kendine iyi bak sevgili günlüğüm.

Elfin Hira OTKUN
2. Sınıf
Ortahisar Yavuz Selim İlkokulu

BÜYÜK DEĞİŞİM

Elif o yıl okula başlamıştı ama bir türlü alışamamıştı. Sabah erkenden kalkıp okula gitmek ona zor geliyordu. Arkadaşları ile iyi anlaşamıyordu. Onları kızdırarak her zaman kavga çıkarıyordu. Okul tatillerini iple çekiyordu. Öğretmeni her gün ödev veriyordu. Arkadaşları hep bu ödevlerin eğlenceli olduğunu söylüyordu. Ona göre ödevler hiç eğlenceli değildi. Üstelik kalemi doğru tutamadığı için, yazısı kötü oluyordu. Öğretmeni silip tekrar yazmasını istiyordu. Elif bir türlü arkadaşlarına yetişemiyordu. Okulun nesi eğlenceliydi ki? Pazartesi olduğunda arkadaşları okulu özlediğini söylerdi. Elif ise hiç tatil bitmesin isterdi ve okulu özlemezdi.

Bir gün dünyada çok kötü bir salgın hastalık başladı. Herkesin evde kalması gerekiyordu. Okullar tatil olmuştu. Elif önce bu habere çok sevindi. Birkaç gün hiç ders yapmadan boş boş oturdu, dinlendi. Sonra canı sıkılmaya başladı. “ Şimdi okulda olsaydık, ne eğlenceli dersler yapardık. Öğretmenimiz bize ilginç şeyler anlatırdı. Arkadaşlarımızla çeşit çeşit oyun oynardık. Can'ın komikliklerine de gülerdik” diye düşündü.

Günler geçtikçe okulunu, öğretmenini ve arkadaşlarını daha çok özlemeye başladı. Bir gün sınıf olarak görüntülü görüşme yaptılar. Elif öğretmenini ve arkadaşlarını görünce gözleri doldu. Onları ne kadar özlediğini ve sevdiğini anladı ama utandığı için onlara bir şey diyemedi.

İki ay sonra salgın bitmişti. Okulların açılacağı gün Elif sabah erkenden neşe ile kalktı, çabucak hazırlandı. Okulun kapısından girdiğinde çok mutlu oldu ve heyecanlandı. Hemen sınıfına gitti. Arkadaşlarını ve öğretmenini görünce onlara sarıldı. Elif:

- Daha önce sizinle kavga ettiğim için çok pişmanım, özür dilerim. Evde geçirdiğim zaman bana çok şey öğretti. Artık okulumu, öğretmenimi ve sizleri çok seviyorum, dedi.

Öğretmeni ve arkadaşları Elif'in bu değişimine çok mutlu oldular. Zamanla, yazısını da düzeltmişti, arkadaşları ile güzel oyunlar oynuyordu. Artık Elif için okul çok güzel ve eğlenceliydi. Bu ayrılık ona çok şey öğretmişti.

 Elfin Serra DERE

2. Sınıf

Vakfikebir Kemaliye Adnan Demirtürk
İlkokulu

İYİLİK BULAŞICIDIR

Mert çok iyi bir çocuktur. Sınıfındaki herkes onu çok sever ve onun hareketlerini benimserdi. Bunun nedeni ise Mert'in iyiliği ve yardım severliği idi. Mert'in ailesi oğullarının böyle iyi olmasına çok sevinirdi. Mert ilkokula başladığından beri bazı çocukların gereksizce utandığı şeylerden utanmaz, asıl böyle şeyler olduğunda öne çıkardı. Kantinden bir şey alırken, idareden sınıf defteri alırken, büyüklerle iletişim kurarken utanmaz, cesur bir şekilde isteklerini dile getirirdi. Mert'in iki kız kardeşi vardı. Biri Rabia, diğeri ise Merve idi. Mert onları çok sever ve sosyalleşmelerinde yardım ederdi. Çünkü kardeşleri biraz utangaçtı. Mert hep onlara:

-Ağaç yaş iken eğilir. Yani bu yaşta utangaçlığınızı yenemezseniz büyüyünce de hep utangaç olursunuz. O nedenle küçük yaşta bu huyunuzu yenmelisiniz derdi.

Mert 10 yaşındaydı. Kardeşleri ise 7 ve 8 yaşındaydı.

O sabah Mert, her zamanki gibi üstünü giydi ve kahvaltısını yaptı. Annesini öperek okuluna gitti. Teneffüsler de doya doya arkadaşlarıyla oynadı. Derslerde yeni ve heyecan verici konular öğrendi. Mert ve arkadaşları yaz tatilinin yaklaşmasına çok üzülüyordu çünkü 3 ay boyunca birbirlerini görmeyeceklerdi. Okuldan çıktıktan sonra, Mert eve doğru yürürken yaşlı bir teyze gördü. Yaşlı teyze ellerindeki poşetleri zar zor taşıyordu. Mert bu olayı gördüğü an hemen teyzenin yanına koştu, bir kaç poşet almadan önce teyze ona güvensin diye:

-Teyzeciğim bunlar sana çok ağır değil mi? Bırak da yardım edeyim dedi.

Yaşlı Teyze de kabul etti ve Mert eline 3 poşet alıp teyzeyle en hafif poşeti bıraktı. Yaşlı Teyze buna çok sevinmişti ve evine vardıklarında:

-Oğlum sen ne iyi bir çocuksun. Sen olmasan ben bu kadar yükü buraya kadar nasıl taşırdım .dedi ve ona teşekkür etti.

Mert yardım etmenin mutluluğu ile evinin yolunu tuttu. Eve gidip olanları ailesine anlattı. İki kardeşi bir anda:

-Peki neden bu kadar mutlusun abi? Dediler.

Mert ise onlara:

-Çünkü iyilik yapınca insanlar mutlu olur . İsterseniz siz de bir iyilik yapıp deneyin dedi.

Bu olaydan sonra aradan 1 ay geçti ve okullar kapandı. Mert ve iki kardeşi yaz kursuna gidiyorlardı. Rabia ve Merve eve çok mutlu şekilde geldiler. Mert nedenini sordu.

-Bu gün yaz kursunda bir arkadaşımızın ayağı incindi ve herkesten önce biz yanına gittik ve ona ilk yardım yapılana kadar yanında kaldık dediler . Mert kardeşlerine neden bu kadar mutlu olduklarını soruncada:

-Çünkü ona bir iyilik yaptık . Onun yanında kaldık .İyilik yapınca gerçekten de insan çok mutlu oluyor dediler.

Mert o akşam o kadar mutlu oldu ki kendi kendine:

-Atalarımız ne güzel söz söylemişler. "Üzüm üzüme baka baka kararır ." Ben kardeşlerime yaptığım iyiliği anlattım onlar da iyilik yaptı. Ne güzel şey şu iyilik dedi.

Mert o günden sonra kardeşlerinin yaptığı iyilikleri hep takdir etti. Hikayemizde burada sona erdi.

Elif Naz BAYRAM
4. Sınıf
Ortahisar Soğuksu İstiklal İlkokulu

07/04/2020

Salı

SEVGİLİ GÜNLÜK

Bu aralar anlamadığım çok şeyler duymaktayım. Her akşam aynı haberler, evimizde aynı muhabbetlerin yapılmasında neyin nesidir? Okulumuz kapatıldı sokağa çıkmamız yasaklandı. Merakım daha çok arttı. Birgün anneme aklımdan geçenleri sordum. Anneciğim biz neden okula gidemiyoruz? Dışarı neden çıkamıyoruz? Bu nasıl bir hastalıktır? Annemde şöyle dedi bana: Çin ülkesinde başlayıp bütün dünyaya yayılan salgın bir vüris dedi. Az çok bir şeyler anladım sanki. Alınan tedbirleri uyarsak eski düzenimize daha kısa sürede dönebilirmişiz. Başkalarınında düşünerek büyük küçük demeden kurallara uymalıyız.

Bir haftalık ara tatilde dinlendim. Tatilin uzatıldığını duyunca üzüldüm. Ama öyle olması gerekiyordu. Evden derslerimize devam ettik. Televizyondan konuları dinledik. Telefondan ödevlerimizi öğrendik. Geriye sadece arkadaşlarımızı özlemek kaldı. Çok dua ediyorum. İnsanlar ölmesin, okulumuz açılsın eski günlerdeki gibi olalım. Dışarı çıkma yasağımız daha çok uzaltı. Hiç aklıma gelmezdi okula gitmek özgürlükmüş.

Evde günlerimi ders yaparak, anneme ev işlerinde yardımcı olarak bir de resim yaparak geçiriyorum. Daha yazacak bir şeyim kalmadı. Kendine iyi bak sevgili günlüğüm.

 ELİF NAZ TELLİOĞLU

3. Sınıf

Maçka Cezine Kardeşler İlkokulu

14 Nisan 2020

Salı

Sevgili Günlük,

Yeni çıkan covid-19 yani Korana virüs nedeniyle hiç ummadık bir şekilde okullarımız kapandı. Sadece okul değil; market, dükkân, şehir giriş çıkışı, ülkelere giriş çıkışı, camiler ve bir sürü toplu alan.

Toplu alanlar kapatıldıktan sonra dışarı çıkma yasağı ilan edildi. Bu haberi duyunca eve kapandık. Kardeşimle evde çok sıkıldık huysuzluklar yapmaya başladık. Bu kötü günlerde daha fazla sıkılmamak için annem bize bir sürü etkinlik buldu. Mesela akrelik boya, sulu boya, gökkuşağı deneyi, kelebekli eş anlam tablosu, tuvalet rulosundan kelebek, gelincik, çini sanatı, çubuktan ev yapma gibi. Annemle yaptığım patates baskısını hiç unutamam, nasıl unutayım?

Kardeşimin adı Muhammet Emir. Bu kötü günlerde Muhammet Emir'de çok şeyler öğrendi. Nedir diye sorarsan. Meraklanma söylüyorum. Sübhaneke duasını benden, Allahümme duasını da annemden öğrendi. Birde çok güzel bir dua öğrendi. " Allah'ım bizi yalnız bırakma" diye. Çok tatlı olan küçücük kardeşim namaz için abdest almayı bile öğrendi. Ara sıra abdest almaya gidiyorum diyor. Ben de bu duruma kıkır kıkır gülüyorum.

Annem büyüklere çıkma izni olduğu bir günde dışarı çıktı. Geldiğinde mahallemizde yaşayan yaşlı bir nineciğe yardım ettiğini söyledi. Nineciğin evi küçücük ve eskiymiş. Üstelik ninecik hasta ve çok açmış. Annem markete giderek ninecik için patates, elma, muz, portakal almış. Annem bunları anlattıktan sonra bizim için aldığı oyuncakları bize verdi. Sonra ninecik için ne yapabileceğimizi düşündük. Annem ertesi gün yine nineciği ziyarete gitti. Ona yemek getirdi. Annem ona biraz da para verdi.

Ninecik, annem giderken anneme:

- Sağol kızım, yarın gelirken mısır orbası da getirir misin? Demiş. Annem:
- Tamam demiş.

Annem, ninecik iyileşene kadar ona çorba getirecek. Ninecik annemin adını bazen unutupormuş ama annem buna hiç kızmıyor. Ninecikle annem dost oldular.

Ninecik ile ilgili benim aklıma bir soru geldi. Torunları varmış. Neden ninecikle ilgilenmiyorlardı? Sanırım yaşlanınca herkesin yardıma ihtiyaı olacağını unutuyorlar.

 Esmas Gülsüm ORMAN
2. Sınıf
Ortahisar Hasan Tahsin Kırall İlkokulu

İÇİMDEKİ 23 NİSAN

Soğuk bir bahar günü güneş inatla gülümsüyor çocuklara.”23 Nisan geliyor hazırlığınızı yapın.”der gibi. En güzel kıyafetlerinizi giyin, gösterinize hazırlanın, şiirlerinizi ezberleyin çünkü 23 Nisan geliyor. Ama maalesef tüm Dünya’yı etkisi altına alan virüs ülkemizi de etkilemişti. 23 Nisan kutlaması yapılmayacaktı.

Okullarımız kapalı dışarı çıkmamız bile yasak.Olsun yine de Güneş’in açmasına, baharın gelmesine engel değildi bu durum. Şu an parka gidemsek de, toplu kutlamalar yapamasak da gün gelecek bunların hepsini yapacağız.İçimizdeki filizlenen çiçeklerin açması belki zaman alacak ama yine de açacaktı. İçimdeki umutları yeşerten bir mesaj geldi öğretmenimden. ”Çocuklar odanızın pencerelerini, balkonlarınızı sınıf pencerelerimizi süsler gibi süsleyin. Güzel kıyafetlerinizi giyin, 23Nisan şarkısını söyleyin, bayramı yine coşkuyla kutlayalım.” diyordu. Her zorlukta ayakta kalmamız gerektiğini, üzüntülerimize rağmen mutlu olmayı, eğlenmeyi unutmamamızı ve hayat evimize de sığar demek istiyordu bu mesaj. Ben camımızı süslemeye başladım. Dışarıda açan çiçekleri de izliyorum bu arada. Arada camı açıp denizin sesini dinliyorum kumsala bakarak yazın geldiğini hayal ediyorum. Yapacağım kumdan kaleyi tasarlıyorum şimdiden. Neşemi, sevgimi, umudumu hiç kaybetmeden güzel günleri hayal ediyorum.

23 Nisan’ı içimde ve evimde yaşıyorum zaten. Hep yaşatacağım. 100. yılın kutlu olsun. Bütün çocukların da yaşatması dileğiyle.

Eylül ALP
4. Sınıf

Vakıfkebir Kemaliye Adnan Demirtürk İlkokulu

29 Nisan 2020

Merhaba Sevgili Günlük,

Bu yıl birinci sınıfa başladım ama okula çok az gittim. Ülkemizde büyük bir salgın hastalık var. Elli bir gündür evdeyim. Çok sıkıldık. Okula da gidemiyorum. Arkadaşlarımı göremiyorum. Şaşkın ve üzgünüm. Çünkü uzun zamandır öldürücü bir virüs yoktu. Dışarı çıkamamak beni çok üzüyor. Arkadaşlarımı görmek isterdim. Tarık arkadaşım ile kovalamaca oynardım. Miraç arkadaşım ile saklambaç oynardım. Etka arkadaşım futbol oynamak isterdi ama ben pek oynayamadığım için istemezdim. Şimdi o günleri özlüyorum. Evde yapboz yapıyorum, oyuncaklarımla oynuyorum, resim yapıyorum, televizyon ve birazda balkondan dışarıyı izliyorum. Babam pencereden baktığımızda okulun çatısında ki martıların birbirleri ile oynadıklarını söyledi. Ben de arkadaşlarımla beraber oynayacağım günleri bekliyorum. Bugün dışarı çıkmayı başardık. Dışarı çıkınca biraz koştum. Çok mutlu oldum. Sonra annem bana dışarı çıkamayan çocukların olduğunu söyledi. Annemi dinlerken üzüldüm. Ülkesinde savaş olan, hasta olan çocuklar uzun süre dışarı çıkamıyormuş. Dışarıda olmak, hasta olmadan oynamak istiyorum. Savaşların, hastalıkların olmadığı güzel günleri sabırsızlıkla bekliyorum.

Eymen BÖLÜKBAŞI
1. Sınıf
Ortahisar Çimenli İlkokulu

22 Nisan 2020
Çarşamba

Sevgili Günlüğüm,

Günlerdir evdeyim artık. Okuluma gidemiyor, sıramda oturamıyorum. Öğretmenimi ve arkadaşlarımı göremiyorum. Çünkü hayatımıza bir hastalık girdi. Ne olduysa ondan sonra oldu. Birden her şey değişti. Sabah uyanınca kahvaltımı yapar, okul çantamı düzenler, servisçi amcanın gelmesini beklerdim. Şimdi hep evdeyim, hep evde. Çok sıkılmaya başladım. Derken annem bana bir sürü sebepten dolayı okula hiç gidemeyen çocuklar olduğunu söyledi. Evsiz olan, aç ve susuz günler geçiren, okuma yazma bilmeyen çocuklardan bahsedince çok üzüldüm.

Sabırsızlıkla beklediğim benim en güzel bayramım, 23 Nisan'ım geldi. Annemle babam bana büyük bir sürpriz yaptı. Sınıfıma asamadığım bayrakları, balonları balkonumuza asmışlar. Ben de en güzel 23 Nisan şarkısına hazırlanıp okumaya başladım. Hatta öğretmenime bile gönderip ona da sürpriz yaptık. Öğretmenim de çok mutlu oldu çok sevindi. Öğretmenim diğer sınıf arkadaşlarımla çalışmalarını paylaşınca anladım ki tüm sınıf arkadaşlarım 23 Nisan'ı evinde coşkuyla kutlamış. Onları o kadar özlemiştim ki, bu sürpriz beni çok duygulandırdı. Bu arada akşam hep beraber mahallece İstiklâl Marşı'nı okuduğumuzda ise hem çok heyecanlandım hem de çok gururlandım. Yaşasın 23 Nisan...

Evde kalarak çok şeyler öğrendim. Annemle mutfakta vakit geçirerek pastalar, ekmekler, pideler hatta çok sevdiğim lahmacunu bile yapmayı öğrendim. Bu arada lahmacunun hamurunu ben açtım. Her yerim un olsa da hamur açmak çok zevkliydi. Ellerim un içinde görünce herkesin dilinde olan o şarkı aklıma geldi. " Ellerini yıka, bolca suyla acele etmeden yıka. Yirmi saniye boyunca acele etmeden ellerini yıka!" Yaptığımız bu güzel yemekleri yerken, babam daha önce bu yemekleri yemek için gittiğimiz dükkânlardan bahsetti. Şimdi o dükkânlar hep kapalı. Peki, oralarda çalışan insanlar nasıl geçimlerini sağlıyor acaba? Ailelerine, çocuklarına bakabiliyorlar mı? Bunları düşünerek üzüldüm, onlar için dua ettim.

Babamın yeni bir etkinliği ile heyecanlandım. Çünkü öğretmenimin bize verdiği sebze dikme etkinliğini babamla birlikte yapacağız. Balkonumuzda sebze fidesi yetiştirip köyümüzdeki bahçemize dikeceğiz. Ben tohumları toprağa tek tek ekdim. Üstlerini toprakla kapatıp, suyunu döktüm. şimdi balkonumuzda diktiğim domates, salatalık, karpuz, kavun ve maydanoz fidelerinin büyümesini takip edeceğim. Her sabah merakla balkona koşup büyüüp büyümediklerine bakıyorum. Sonunda çok heyecanlandığım bir şey oldu. İlk olarak domatesler yeşermeye başladı, ardından diğerleri yeşerdi. Minnacık tohumdan böyle bir mucizenin gerçekleşmesine inanamadım. Dışarı çıkıp hava alamıyordum ama baharı balkonumda yaşayabiliyorum. Bu kötü günler geçince fidelerimi babaanneme göstereceğim. Eminim benimle çok gururlanacaktır. Bu arada babaannemi, anneannemi, dedemi, kuzenlerimi çok özledim. Öğrendim ki onların sağlıklı kalması için bu virüs geçene kadar evde kalmalıyım. Özlemimi onlarla görüntülü konuşarak gidermeye çalışıyorum. Ama bir sarılmanın yerine geçmiyor tabi ki.

Ramazan bayramında el öpmeye, şeker toplamayı gitmek istiyorum. Acaba bu mümkün olacak mı? Henüz bilmiyorum. Bu durum artık beni çok üzüyor. Tüm dünyadaki insanların sarılacağı, buluşacağı, hasret gidereceği günlerin çabucak gelmesi için çok dua ediyorum.

 Hafsa Nur GEBİÇ

2. Sınıf

Ortahisar Hasan Tahsin Kırall İlkokulu

Hayalimdeki Dünya'm

Sevgili günlüğüm;

Bu günlerde dünya da tuhafıklar var sanki.. İnsanlar hastanelerde, kimi mas-keli, bazıları sinirli, bazıları kavgacı. Bu yaşananlara anlam veremiyorum...

Benim hayalimde ki dünya da savaş yoktu, hastalık yoktu, kavga yoktu. Sağlıklı, güzelce yaşamak vardı. Her zaman mutlu, eğlenceli, sevgi dolu olalım isterim... Barış dolu dünyada arkadaşlarımla, öğretmenlerimle, ailemle mutlu yaşamak istiyorum.

Ben askerlerimizi de çok seviyorum. Askerler bizim kalbimizin içinde ve şehit-leri de unutmuyorum. Onlar bizim canımız. Bayrağımın içinde asker kanı var. Ülkemizde şehitler olduğunda sanki damarıma biri basmış gibi oluyor.

Korana geldi geleli Türkiye'miz ve dünya çok değişti. Şimdi bu durumda hayal-lerime koronanın bir an önce bitmesini ve insanların sağlığına kavuşmasını da ekledim. Her zaman dürüst ve ahlaklı olmayı istiyorum. Bazı büyükler nedense dürüst değil.Kafam karışıyor ama ben iyi olacağım. Dünya'da pek çok ölen var. Bunlar sigara içenler ve altmış yaş üstü olanlar. İnanıyorum hepsi geçecek.

Sigara içmeyin sigara içen babanız varsa lütfen bıraksın. Hayat çok zor bir yer. Mesela ben kötülük yapan insanları hiç sevemiyorum. Neden kötülük yapıyor-lar anlamıyorum. Hayat çok güzel, oyun oynamak, gülmek, eğlenmek çok gü-zel. Herkes iyi olmayı ve iyilik yapmayı denemeli bence. Dünya'ya kötü örnek olmayalım, iyi örnek olalım.

Kötülüğe hayır, iyiliğe evet. Hep iyi insan olalım iyi olalım.

Hayalim:

Dünya sevgi, dostluk, kötü olmayan insanlarla dolsa.

Herkes dışarıda oyun oynasın, gezsın eğlensin, güçlü olalım.

Dünya'da hep doğal koku olsa, okullar da açılrsa, çok iyi arkadaşlarım olsa iste-rim. Kötü olmasını istemem. Top oynamak, vaktimi güzel kullanmak iyi ve daha zeki olmak isterim. Her soruyu hemen çözmek, matematik sorularını daha faz-la çözmek isterim. Tabi ki biraz daha fazla çalışmam gerekli. İyilik dünyası ol-sun, kötülük olmasın, her zaman iyi insan olalım ve insanları mutlu edelim. Büyüklerimiz bizlere iyilik bıraksın sadece iyilik..

En güzel bunlar sanırım...

Haktan YAVUZ
4. Sınıf
Yomra Kaşüstü İlkokulu

ARKADAŞLARIMLA YAŞADIĞIM MACERALAR

O gün sevdiğim köpek Boncuk'un evine gidiyorduk. Geldiğimizde arkadaşlarım Bedirhan ve Efe Can'da oradaydı. Gittiğimiz yerde Boncuk'la oynadık. Sonra macera yapmaya karar verdik. Çünkü orada ağaçlık alanlar vardı. Maceraya başladık. İlk başladığımız yerde su deposunu geçmemiz gerekiyordu. Hep beraber geçerken Efe Can, yanlışlıkla su deposuna giden boruyu yerinden kaydırıldı. Ama bunu yaptığından haberi yoktu. Bizde borunun kaydığını görünce hep beraber yerine geçirmeye çalıştık. En sonunda ben yerine getirmeyi başardım. Hep beraber yolumuza devam ettik. Sırada çiçekli alan vardı. Çiçekli alanda arılar, karıncalar, akrepler ve örümcekler vardı. İlk olarak benim koluma örümcek ağı takıldı. Örümcek gelirken son anda örümcek ağından kurtuldum. Biraz daha ilerledik ve Efe Can'a doğru bir akrep geliyordu. Abisi Bedirhan son anda akrebi öldürdü. Biraz daha ilerlediğimizde çiçekli alanda bitmişti. Sıra sıra telin üstünden geçtik. Burası ağaçlık alandı. Ağaçlık alanda her tarafı ağaç dalları sarmıştı. Bu yüzden buradan geçmek biraz zor olacaktı. Ama biz geçmeye başladık. Efe Can'ın kıyafetine dal takıldı. Zorda olsa onu kurtardık. Sonra benim kıyafetime takıldı ama beni de kurtardık. Yürüdük, yürüdük ve ağaçlık alanın sonuna geldik. İki alanımız daha kalmıştı. Taşlı nehir ve mandalina bahçesi. Taşlı nehir biraz genişti ama üstünde taşlar vardı. Sıra sıra giderken Efe Can'ın ayağı kaydı ve nehire düştü. İkimiz de ellerimizi uzattık ve onu çektik. Daha çok ilerledik ve taşlı nehirin de sonuna geldik. Sıra da son alanımız, mandalina bahçesi idi. Oraya girdik. Yorulduğumuz için biraz mandalina yedik ve oturduk. Biraz oturduktan sonra yolumuza devam ettik. Bayağı bir yürüdükten sonra burayı da bitirdik. Bedirhan'ın babası da o anda bizi çağırırdı. Boncuk'la biraz daha oynadık. Bedirhan'ın babası ile hep birlikte ısırgan kesmeye gittik. Biz ısırgan bulup söylüyorduk, Bedirhan'ın babası ısırganları kesiyordu. En sonunda çok eski bir eve vardık. Ben, Bedirhan ve Efe Can içeriye girdik. Birde baktık ki yarasalar vardı. Bizde hemen evden çıktık. Hep beraber Ahmet ağbinin evine gittik. Ben biraz televizyon izleyelim dedim. Bedirhan hayır biraz daha macera yapalım dedi. Bende tamam hadi biraz daha macera yapalım dedim. Şimdi kayan kum bayırına gidecektik. Bayağı bir gittik. İlk önce böcekler bize doğru gelmeye başladı. Onlardan kaçıp ilerlemeye devam ettik.

Giderken benim ayağım kaydı ve ısırganlara doğru kaymaya başladım. Bedirhan son anda çantasından ipi çıkardı ve bana uzattı. Bende ipi tuttum ve beni çekti. Bedirhan'a teşekkür ettim ve yolumuza devam ettik. Buranın da sonuna geldik ve eve döndük. Efe Can'da orada bizi bekliyordu. Sıra sıra bisiklet ile bayırdan kaydık. Saklambaç oynamaya başladık. Ebe Efe Can olmuştu. Ben evin arkasındaki dolaba saklandım. Bedirhan'da ağacın arkasına saklandı. Efe Can bizi aramaya başlayınca ben hemen sobeledim. Bedirhan'a sessizce gelebilirsin burada değil dedim. Bedirhan'da hemen sobeledi. Saklambaç da bitti. Sonra Efe Can'ın arkadaşı Yusuf'un geldiğini gördük. Kumdan kaleler, küçük mağaralar yaptık. Duvara kum atmaca oynadık. Sonra Boncuk'u hatırladık. Onunla dal yakalamaca oynadık. Bedirhan'ın amcası geldi. Cıvciv getirmişti. Cıvcivler hassas olduğundan yavaşça sevdim. Gitme vakti geldi ve eve döndüm.

Halil İbrahim KURT
2. Sınıf
Çarşıbaşı Gazi İlkokulu

ŞULE'NİN BABA SEVGİSİ

Saçları püsküllü, tombik, tatlımı tatlı 3 yaşında olan Şule. Babasına çok düşkün bir kızdı. Babasını o kadar seviyorduki onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Babasıyla geçirdiği her anı özenle kalbinde yaşatıyordu. Babasıyla markete gitmeyi, babasının ona toka almasını, onunla uyumayı çok seviyordu. Hatta babasından öğretmenler gibi pek çok şey öğreniyordu. Mesela merdivenlerden nasıl yavaş, yavaş inilip, çıkılacağını öğrenmiş tiki annesiyle her parka çıktığında

Şule:

-Anne babam bana ne dedi biliyormusun?

Anne:

-Ne dedi kızım?

Şule:

-Merdivenleri yavaş, yavaş in kızım yoksa düşersin dedi.

Babasını o kadar dikkatli dinliyormuşki, sözlerini hiç unutmuş. Babası her sabah işe gittiğinde, Şule arkasından ağlıyormuş. Annesi artık, bu ağlmasının sona ermesi için bir fikir bulmuş.

Anne:

-Şule, kızım hadi gel sana bir baba resmi çizelim demiş.

Şule:

-Tamam anneciğim demiş.

Ve baba resmini çizmişler. Şule babası her işe gittiğinde o resem bakıp hiç ağlamıyormuş. Bir gün, Şule baba resminin yanına kendi resmini çizmek istemiş. Ama baba resminin üstünün karalandığını fark etmiş ve öyle bir ağlamaya başlamışki, annesi hemen yanına koşmuş.

Anne:

-Ne oldu kızım demiş.

Şule:

-Ben babamı karaladım.

Anne:

-Nasıl karaladın, neyi karaladın?

Şule:

-İşte bak, anne bak resmi karaladım. Babama ne olacak şimdi.

Anne:

-Bir şey olmaz kızım, sakın ol onu silgiyle temizleriz.

Şule:

-Olurmu öyle anne, o zaman hemen temizleyelim.

Baba resmini temizlemişler Şule çok mutlu olmuş.

O günden sonra Şule babasının işten gelene kadar ağlamayıp , sabırla bekliyormuş. Babası işten her geldiğinde Şule'yle oyun oynar onunla mışıl mışıl uyurlarmış.

SON

Halime Esmâ TÜRK
4. Sınıf
Ortahisar Soğuksu İstiklal İlkokulu

KURU KAFA TÜNELİ

Aslı, Can, Ecrin, Faruk, Nazlı ve Okan çok yakın arkadaşlırlar. Aslı, “ Arkadaşlar, hep birlikte lunaparktaki kuru kafa tüneline gidelim mi?” der. Nazlı, “ Neden ki? Benim annem izin vermez. Ama bakarım.” der. Ecrin, “ Bence uygun...” der, diğerleri de kabul eder. Hep beraber kuru kafa tüneline giderler. Hepsi tünelden önce ayrı şeylere binmek ister. Aslı onların gittiğini görünce canı sıkılır ve bir bank görüp ona oturur. Arkadaşları onu görmezden gelir.

Aradan yarım saat geçer. Arkadaşlarını aramaya başlar. Onları aramaya giderken kuru kafa tüneline çıkan bir kız görür. Kız korkmuş gibidir. Kızın oturduğu bankın yanına gider ve yanına oturur. Kıza “ Selam, ben sana bir şey soracağım. Eee... Neden ağlıyorsun.” Kız ağlayarak “ Ben o tünele girdim ve yanımda arkadaşım vardı. Bir anda bir şey, ip gibi bir şey onu sarıp götürdü. Çok korkuyorum!” der. Aslı içinden “ Bu işte bir iş var.” der. Arkadaşlarını toplar ve onlara her şeyi anlatır. Arkadaşları onu dinlemez ve hemen aletlere koşarlar. Aslı buna hiç şaşmaz çünkü onlar hep aynı şeyi yapıyorlardır. Aslıyı umursamıyorlardır. Aslı hemen tünele girer. Yanına kızı alır ve bir vagona biner. Kıza “ Arkadaşınla birlikte bindiğinde o nerede oturuyordu.” diye sorar. Kız “sağda” der. Aslı hemen sağa oturur ve tünelin sonunda aynı şey onu da çeker. Aslı kendini iskeletlerle dolu bir odada bulur. Önce korkar ama sonra bunların sahte olduğunu anlar. Biraz yürüdükten sonra çığlık sesleri duyar ama bunun da bir ses kaydı olduğunu anlar. Karşısında bir oda görür odanın kapsi açıktır. İçerideki kızın tarif ettiği çocuktur. Yanında birkaç çocuk daha vardır. Çocuk “ Nasıl korktu bilemezsiniz. Korkudan bacakları titriyordu.” der. Aslı bunların bir çeşit oyun olduğunu anlar. İçeri girer. Çocuğun üstüne yürür. Konuşmaya başlar, “ Sen nasıl arkadaşsın böyle. Onu korkutuyorsun bide üstüne gülüyorsun. O kız seni düşündü, senin için endişelendi. Ama sen, sen onu hiç düşünmüyorsun. Sen nasıl arkadaşsın böyle.” der. Çocuk çok utanır. Aslı’dan özür diler ve kızdan da özür dileyeceğini söyleyip Aslı’ya çıkışın yerini gösterir. Hep birlikte tünelden çıkarlar. Kız arkadaşını görünce koşarak

ona sımsıkı sarılır. Çocuğun utancı daha da artar. Utanarak kıza her şeyi anlatır. Kız buna biraz kızsız da arkadaşına bir şey olmadığı için mutludur. Aslı “ Adını sormayı unuttum, adın nedir?” diye sorar. Kız “ Canan” der. Aslı “ Ben de Aslı.” diyerek gülümser. O sırada Aslı’nın arkadaşları gelir. Telaşlı görünüştedirler. Aslı’ya onu parkın her yerinde aradıklarını söylerler. Kaybolduğunu düşünmüşlerdir. Başına kötü şeyler gelmesinden korkmuşlardır. Aslı onlara her şeyi baştan sona anlatır. Arkadaşları eğer ona bir şey olsaydı kendilerini hiç affedemeyeceklerini söyleyip onu görmezden geldikleri için özür dilerler. O gün herkes dersini almıştır. O günden sonra hepsi çok yakın arkadaş olurlar ama en çok da Aslı ile Canan. Birbirlerine destek olup her zaman birbirlerinin yanında olmaya söz verirler.

 Handan Betül GÜVEN
3. Sınıf
Vakıfkebir Adnan Demirtürk İlkokulu

UMUTLA BEKLEYİŞİM

Benim adım Kübra Yolcu. Resim çizmeyi, kitap okumayı çok severim. İlkokul ikinci sınıf öğrencisiyim. Benim için okula gitmek çok güzel bir duygu... Öğretmenimi ve arkadaşlarımı çok seviyorum. Tatilin bitmesini okulun açılmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Evde 3 yaşında bir kardeşim var. O kadar yaramaz bir çocuk ki beni sürekli rahatsız ediyor. Ödev kağıtlarımı çizer, hikaye kitaplarımı karalar, bana hiç rahat vermiyor. İşte bu yüzden ödevlerimi yapmakta zorlanıyorum. Aslında insanın kardeşinin olması çok güzel bir duygudur. Onu çok seviyorum ama yaramazlıkları ile beni çok yoruyor. Sadece beni değil, komşularımızı da yoruyor. Bazen onun gürültülerinden rahatsız olan komşularımız annemi uyarıyor. Bu yüzden annem fırsat buldukça tatil günlerinde alır bizi yayladaki yazlık evimize götürüyor.

Yayladaki evimizi çok seviyorum. Çünkü istediğimiz gibi oynayıp eğleniyoruz. Yaz gelince tavuklarımızı ve iki tane keçimizi alıp yaylada yaşıyoruz. Orada bir de balık yetiştirdiğimiz havuzumuz var. İsteddiğimiz zaman taze balık alıp yiyebiliyoruz. Babam bizi sağlıklı büyütebilmek için her şeyi doğal yetiştirmeye çalışıyor. Annem her sabah keçilerden sağdığı taze sütü bize içiriyor. Keçilerimizi de çok seviyorum. Her yıl yavrularlar. Küçük, beyaz oğlakları olur. O oğlaklar ile güneşli günlerde, yeşil çimenlerde oyun oynar, eğleniriz. Sabahları tavukların kümesinden taze yumurta alıp kahvaltıda yeriz. Kısacası yayladaki hayatı çok seviyorum.

Okuldan geldiğim bir gün teyzem sayesinde annemin hamile olduğunu öğrendim. Yeni bir kardeşim daha olacaktı. Çok mutlu olmuşum. Sevinç içerisinde bütün teyzelerimi arayıp onlara bu mutlu haberi verdim. Annemin karnında küçücük bir kardeşim daha vardı. Onu çok merak ediyordum. Acaba nasıl görünüyordu? Annemle doktora gidip onu canlı canlı görmek istiyordum. O gün okuldan eve döndüğümde annemin elinde küçük, siyah-beyaz kağıtlar gördüm. Annem "Kızım bunlar kardeşinin ultrason fotoğrafları..." dedi. O gün annem doktora gitmiş ve kardeşimin fotoğraflarını bana getirmişti.

Kardeşimin doğmasını beklerken zaman ilerliyordu. Yarıyıl tatili gelmiş karnelerimizi almıştık. Yarıyıl tatilinde annem kardeşimi görebilmem için beni hastaneye götürdü. Çok heyecanlıydım. İlk defa kardeşimi canlı canlı görecektim. Doktor bana kardeşimin yüzünü, gözlerini, ağzını, burnunu, ellerini, kollarını, bacaklarını... her yerini gösterdi. Doğacak olan kardeşim de erkekti. İnşallah o da 3 yaşındaki kardeşim Hamza gibi olmaz. Aslında kız olmasını çok istemiştim ama nasip... Zaman ilerliyor kardeşim annemin karnında büyüyordu. Bu arada yarıyıl tatili bitmiş okullar açılmıştı.

Çok sevdiğim okuluma büyük bir mutluluk ile devam ediyordum. Annem 112 Acil'de çalışıyor. Biz sabah annemle birlikte evden çıkıyoruz. Ama annem 24 saat çalıştığı için ertesi gün eve gelebiliyordu. Geceleri annemden ayrı kalmak zordu fakat bu duruma alışmıştık. Babam fırın işletiyor. O gece çalışmadığı için geceleri yalnız kalmıyorduk. Annemin çalıştığı günlerde bize çok sevdiğim teyzem bakıyordu.

Bir hafta sonuydu annem işten gelmiş bize hiç yaklaşmadan doğruca banyoya gitmişti. Çok merak etmiştim. Çünkü annem hiç böyle yapmaz, bize sarılmadan, öpmeden hiç geçmezdi. Kardeşim ve ben onu banyonun kapısının önünde sabırsızlıkla bekliyorduk. Sonunda çıkmıştı. Bizi kucağına alıp doya doya öptü. Anneme neden böyle yaptığını sordum. Bize COVİT 19 adında Çin'den çıkan salgın bir hastalığın ülkemize bulaştığını, bu hastalığın çok çabuk yayıldığını ve çok tehlikeli olduğunu anlattı. O günden sonra annem eve gelince önce banyoya giriyor, sonra bize sarılıp, öpüyordu. Çünkü bize bu hastalığı taşımaktan korkuyordu. Daha sonra bu hastalık yüzünden okullarımız tatil edildi. Bu tatilin kısa süreceğini umut ederken, duyduğum bir haber ile çok üzüldüm. Bakanımız açıklama yaptı ve okullarımız uzun bir süre açılmayacaktı. Eğitim ve öğretimimize uzaktan eğitim olarak devam edecektik. Çok sevdiğim öğretmenimden, arkadaşlarımdan ve okulumdan uzun bir süre ayrı kalacak olmak beni çok üzdü. Artık derslerimi televizyondan takip etmeye başladım. Öğretmenim ödevlerimi annemin telefonuna gönderiyor ve bende oradan bakarak ödevlerimi yapmaya çalışıyordum.

Ülkemizde herkes evine kapanmış, kimse mecbur kalmadıkça dışarı çıkmıyor. Tabi ki biz de evden çıkmıyoruz. Annem hamile olduğu için izne ayrıldı. Hep beraber evdeyiz. Babam evde sıkılmamamız için bizi yayladaki yazlık evimize götürdü. Orada bizden başka kimse yok. Güneş olunca en azından bahçemize çıkıyor kardeşimle oyun oynuyoruz. Böylece annem ve babam bizi Koronavirüs hastalığından korumaya çalışıyor. Dünyanın pek çok yerinde bu hastalık yüzünden birçok insan hastalanıyor ya da hayatını kaybediyor. Bu süreç ülkemizde ve diğer ülkelerde çok zor geçiyor. Her gün insanları korumak için yeni kurallar çıkıyor ve yeni tedbirler alınıyor. Bu kötü günleri geçirip eski güzel günlerimize kavuşmayı büyük bir mutlulukla bekliyoruz.

 Hatice Kübra YOLCU

2. Sınıf

Vakıfkebir Adnan Demirtürk İlkokulu

07.04.2020

Sevgili Günlük;

Bugün günlerden Salı. Korana virüsünden dolayı okula gidemediğim, öğretmenim ve arkadaşlarımdan uzak kaldığım bir güne daha uyandım.

Kahvaltı yaptım ve biraz kitap okudum. Sonra ders saatim geldiği için TRT EBA TV'yi açıp ders konularımı izleyerek ders çalıştım.

Biraz sonra canım sıkıldı. Ne yapabilirim diye düşünürken, aklıma bir fikir geldi. Bir plan yaptım. Çöp torbasına bir yastık koyup ağzını bağladım. İple duvardaki çiviye astım. Annem, bana babamın küçükken kullandığı boks eldivenlerini verdi. Ben de boks yaparmış gibi onunla oynadım.

Sonra annem ve kardeşim Zeynep ile güzel bir doğum günü pastası yaptık. Bu doğum günü pastası çok sevdiğimiz göçmen bir ailenin yetim çocuğu Ali içindi. Yaptığımız pastayı onlara verip sürpriz yaptık ve onlar da çok sevindiler.

Kardeşim Zeynep yanıma gelip, abla basketbol oynayalım dedi. Ama dışarı çıkamazdık ve potamız da yoktu. Anneme söyledim. Annem de, bahçe hortumunu kesip uçlarını ısıttı. Sonra da hortumun uçlarını birbiri içine geçirdi. Hortum artık bir halka şeklinde olmuştu. Sonra da annem onu kapının arkasına astı. Biz de kardeşimle küçük topumuzu alıp evin içinde oynadık. Oynarken de iki yaşındaki kardeşim Ali bizi rahat bırakmayıp oyuna katıldı tabi.

Akşam olunca da annem, babam ve kardeşlerimle yemek yedik. Sonra da birazcık daha ders çalıştım. Öğretmenlerimin verdiği ödevlerden yaptım.

Sonra kardeşim Zeynep ile beraber Kuran-ı Kerim'den kaldığımız yerden birkaç ayet okuyup şöyle dua ettik:

- Allah'ım köye gitmeyi çok istiyorum. Dedelerimi, anneannemi, babaannemi, dayılarımı çok özledim. Ama annem, hem bizim hem de onların sağlığı için evde kalmalıyız diyor. Bizi bu virüsten kurtar. Okulumuza geri dönelim. Hasta olanlar iyileşsin. Bizleri de koru. Her şey eskisi gibi olsun. Dışarı çıkıp parklarda oyunlar oynayabilelim. Âmin.

Dua ettikten sonra da kardeşim Zeynep ile beraber odaya gidip uyuduk.

 Hatice Su DEMİR

3. Sınıf

Akçaabat Abdullah Fazıl Ağanoğlu
İlkokulu

KORONA GÜNLÜĞÜ-EVDE HAYAT VAR

12/04/2020

Koronavirüsün tüm dünyayı etkisi altına alması bana sağlığın çok önemli olduğunu ve insanların ne kadar parası olursa olsun para vererek sağlık alamayacaklarını öğretti. Ayrıca bu virüs bana haber izleme alışkanlığı kazandırdı. Eskiden doktorlar herhangi bir konuyla ilgili bilgi verirken sıkılırdım. Ama artık sağlık bakanımızın açıkladığı koronavirüs verilerini heyecanla ve merakla takip ediyorum. Bunun yanında sağlık çalışanlarının çok değerli olduğunu anladım ve sağlığı hiç bozulmayan kişinin sağlığın kıymetini bilmediğini ama sağlığı bozulunca sağlığın kıymetini anladığını öğrendim.

Benim annem sağlık çalışanı olduğu için hastaneye gidip geliyor. O'na sarılamıyorum. Bu sebepten dolayı anneme sarılmanın bile ne kadar büyük bir nimet olduğunu anladım. Son olarak ne kadar güzel bir ülkede yaşadığımı anladım. Çünkü devletimiz bize bir şey olmasın diye çok sıkı önlemler alıyor. Sağlık bakanımız bizler zarar görmeyelim, bize bir şey olmasın diye çok az uyuyor. Bu sebepten dolayı devletimizin kıymetini bilmemiz gerektiğini anladım. Koronavirüs bende merak uyandırdı. İnsanların yaşamıyla ilgili anneanneme sorular sorup ondan bilgiler alıyorum.

Annemin işe gitmediği günlerde ev işlerinde Ona yardımcı oluyorum. Bazı ev işlerinin nasıl yapıldığını bu sayede öğreniyorum. Bazı ev işlerini de tek başıma yapabiliyorum. Bu virüs yüzünden dışarı çıkamıyorum ve bu yüzden istediğim zaman dışarı çıkabilmenin, dışarıda gezmenin kıymetini bilmediğimizi fark ettim. Koronavirüs nedeni ile dışarı çıkamadığım için babamla eğlenceli oyunlar oynama şansını yakaladım. Bu oyunların birkaçına örnek vermek istiyorum:

Babam gazeteye geometrik şekiller biçiminde delikler açtı. Gazeteyi uygun bir yere astı. Birlikte uçak yaptık ve o uçakları gazetedeki deliklerden geçirmeye çalıştık. Oynadığımız bir diğer oyunda herkesin bildiği Yumurta taşıma oyunu. Bu oyunda biz pinpon topu ve kaşık kullandık. Kaşıkla bu topu taşımaya çalıştık. Ayrıca babamla bol bol akıl oyunları oynadık. Böylece zihnimi daha da geliştirdim. Bu süre içinde öğretmenimin EBA'dan attığı çalışmalarını da ihmal etmedim. Yeni öğrendiğim bilgileri arkadaşlarımla EBA üzerinden paylaştım ve onları da bilgilendirdim. Uzun süredir okula gidemediğim için okula gitmenin, okulda yeni bilgiler öğrenmenin ne kadar önemli olduğunu anladım. En önemlisi de evde kalmanın sadece kendimizin değil başkalarının hayatını da nasıl etkilediğini öğrendim. Eminim herkes evde kalırsa bunu da atlatacağız.

EVDE KAL TÜRKİYE, YAŞAMAK HERŞEYDEN ÖNEMLİDİR.

 Hüseyin Efe KARAMAN
4. Sınıf
Ortahisar Hasan Ali Yücel İlkokulu

20.04.2020

Sabah uyandıgımda başucumdaki kitabımı alıp okumaya başladım. Bir süre sonra annemin sesini duydum ve kalkıp elimi yüzümü yıkayıp kahvaltayı hazırlamak için anneme yardım ettim. Patatesli yumurta yaptık, ben de nasıl yapıldığını öğrendim. Sonra ailecek kahvaltımızı yaptık. Daha sonra ben derslerimin başına geçtim. Türkçe dersine çalıştım biraz test çözdüm. Matematiğe çalışacakken EBA TV saatinin geldiğini fark ettim ve televizyonu açıp EBA TV'yi izlemeye başladım. Ders bitince şiir yazmak istedim, şiirin adı da ARKADAŞLIK çünkü arkadaşlarımı çok özlemiştim. Dışarı çıkamıyoruz ama bazı arkadaşlarımla görüntülü konuşuyoruz. Evde kaldığım sürece şiir ve hikâyeler yazmaya çalışıyorum. Babam bana bir defter aldı şiir ve hikâye yazmam için. Bugünde Arkadaşlık şiiri mi yazdım işte. Sonra biraz çizgi film seyrettim şirinleri izledim çok ama çok komikti. Obur şirin tahtayı yiyordu, tembel şirin ise ağaç kesmiyor baltanın üzerinde uyuyordu. Çizgi film bitince yemeğimi yedim. Bu kadar moladan sonra tekrar ders zamanı gelmişti. Öğretmenimizin bize gönderdiği kâğıtlara çalışıp, sorularını cevapladım. Her akşam olduğu gibi bu akşam da yaptığım bütün ödevleri annem telefonda çekip öğretmenimize gönderdi. Daha sonra babam dün akşam bana sürpriz yapıp bir tane ahşap kutu getirmiş birde en sevdiğim renk boyayı almıştı. Boyamızdan biraz kabın içine döküp kutumu fırçayla boyamaya başladım çok zevkliydi artık mavi küçük bir kutum vardı. Tam o sırada babaannem aradı onları göremediğim için üzülüyordum ama biliyordum ki bu virüs bitecek ve eski günlerimize geri döneceğiz. O yüzden sıkılmadan evde ders çalışarak, etkinlikler yaparak, annemle babamla oyunlar oynayarak geçiriyorum. Bu günümde böyle geçti yatma saati yaklaştı dişlerimi fırçalayıp, pijamalarımı giyip, biraz kitap okuduktan sonra uyuyacağım. Güzel bir günde tekrar görüşmek üzere günlüğüm hoşça kal.

İclal KARAAĞAÇ
1. Sınıf
Ortahisar Zehra Kitapçıoğlu İlkokulu

18.07.2019

Sevgili günlük,

Bugün sıradan bir yaz günüydü. Hava oldukça sıcaktı. Kahvaltımızı yaptıktan sonra annem bizim sıcaktan bunalmış olduğumuzu fark etmiş olacak ki denize gidip gitmek istemediğimizi sordu. Kardeşim ve ben bu teklifi sevinçle kabul ettik. Plaj kıyafetlerimizi giyip yola koyulduk.

Plaja vardığımızda gördüğümüz manzara karşısında çok şaşırdık. Plaj çok kalabalıktı ve etrafta insandan çok insanların çöpleri vardı. Bu durum kardeşim ve beni çok üzdü. Görünürde yapacağımız pek bir şey yok gibi gözüküyordu. Bütün plajdaki çöpleri toplamamız saatler alırdı ama içimiz etraf öyle iken denize girsek rahat etmezdi. Bir poşet bulup en azından plajın bir kısmını temizlemek istediğimize karar verdik. Biz yavaş yavaş ilerlerken yanımıza bizden büyük birkaç tane daha çocuk geldi. Ne yaptığımızı sorduklarında onlara durumu anlattık. Bize yardım etmek istediklerini söylediler ve onlar da ellerine birer poşet alıp, bizimle çöpleri toplamaya başladılar. Kısa sürede küçük bir alanı temizlemiştik bile. Bizi gören birkaç genç abi ve abla da aramıza katılınca büyük bir ekip olduk. Büyük bir neşeyle birbirimizle konuşuyor, içinde bulunduğumuz durumdan zevk alıyorduk. Bir süre sonra neredeyse plajın tamamını temizlemiştik.

Yaptığımız şeyden dolayı kendimizle gurur duyuyorduk. Bugün yaptığımız şey sadece kendimiz ve orada olan insanlar için değil gelecekteki yaşam için yaptığımız bir şeydi. Tekrar aynı olayın gerçekleşmemesi ve insanların bu konuda bilinçlenmesi için elimizden geleni yapacağımıza söz vererek evlerimize dağıldık. Başkalarını da düşünmek, başkaları için çaba sarf etmek ne kadar da güzel bir şeydi!

Kübra İSKENDEROĞLU
4. Sınıf
Vakıfkebir Adnan Demirtürk İlkokulu

VİRÜSÜN HİSSETTİRDİKLERİ

Haberlerden bir virüs duyduk.

Adı korona. Babama ne olduğunu sordum. Anladığım insanların temizliğe çok dikkat etmeleri birbirleriyle sarılmaları ve öpmeleri artık bitti.

Bana da daha iyi ellerimi yıkama yöntemlerini öğretti. Artık ellerimi sık sık ve uzun süre yıkamamamızı istedi.

Anlamıyorum ne oluyor. Babama, duyduğum virüsün ne olduğunu sordum. Önce internetten kendim araştırmamı istedi. Baktım gözle görülmeyen çeşitli aletler ile görülen başkalarına da bulaşabilen bir şey.

Okullar tatile edildi. İlk önce sevindim tatil geldi diye ama virüsten dolayı tatil edildi. Evden ders yapmaya başladık.

Okuldaki gibi olmasa da fena değil ama dışarı çıkamadıktan sonra böyle tatil olmaz ki. Çok gün oldu ablamla evdeyiz. Karşımızda dedemler var. Onlarda bizim gibi evdeler. Ama birbirlerimize gidemiyoruz. Onlar görünce özledik diyorlar. Biz görünce özledik diyoruz. Artık okulu özlemeyi başladım. Öğretmenlerimi ve arkadaşlarımı özlemeye başladım. Akrabalarımızı özledim. Sokaklarda çıkamıyoruz, bakalım ne kadar böyle sürecek. Babam anlattı bu virüs büyüklerimize çok zarar veriyormuş. Bizede veriyor ama onlar kadar değil. Büyüklerimize bizden virüs bulaşabilir diye onlarla yan yana gelmiyoruz. Ama telefondan görüntülü görüşüyoruz.

Temizliğimizde dikkat ediyoruz. Ellerimizi uzun süreli çok iyi yıkıyoruz. Dişlerimizi daha iyi fırçalıyoruz. Öğretmenlerimizin verdiği ödevleri düzenli yapıyoruz. Her zamanki alışkanlığımız bozulmasın diye babamla annem bizi sabah okula gittiğimiz gibi erkenden kaldırıyor akşamda yine erkenden yatırıyorlar. Aslında bu tatil hem güzel hemde sıkıcı. Umarım daha uzun sürmez sokakta oynarız, okula gideriz.

 Mustafa Kemal AYDOĞDU

4. Sınıf

Ortahisar Soğuksu İstiklal İlkokulu

12 Mart 2020

Sevgili günlüğüm,

Bu gün her şey çok normal başladı. Her zamanki gibi sabah yine babamın uyandırmasıyla kalktım. Güzelce her sabah ki gibi elimi yüzümü yıkadım ve kahvaltıya oturdum ama yine her zamanki gibi 3,4 zeytin ve birazda sucuk yi-yerek masadan kalktım. Çantamı hazırlayıp ve okul üniformamı giyerek servi-si beklemeye dışarı çıkarken. Arkamdan annem seslendi ve montumu almayı unuttuğumu söyledi merdivenlerden geri dönerek montumu giydim. Havalara birkaç gündür güzel gidiyordu ve ben mont giymemeye alışmıştım, bu yüzden unutmuşum. Servis bu gün çok soğuktan Cevdet amca galiba klimaları yakma-mıştı biraz üşüye üşüye okula geldim. Okul her zamanki gibi çok hareketli bir şekilde beni karşıladı. Arkadaşlarım çoktan gelmişlerdi ve dışarda oyun bile oynuyorlardı. Bende çantamı ve montumu sınıfa koymak için sınıfa çıktım, sınıf sıcaktı ve kalorifere giderek sınıfta sabahın soğukunda üşümüş ellerimi ısıttım. Benim gibi üşümüş ve kaloriferde benim gibi elleri üşümüş ve kaloriferde ısı-tan birkaç arkadaşım ile sohbet ettim. Onlara ödevlerini yapıp yapmadıklarını sordum. Herkes güzelce ödevini yapmıştı. Öğretmenimiz geldi ve ders başladı bu günde yeni şeyler öğrenmeye başladık. Öğle arasına kadar ders işlemeye devam ettim her gün olduğu gibi farklı bir şey olmadı. Öğle zili çalınca çok acık-tığımızdan hızlıca yemek haneye koştuk. Bu gün çok beğendiğim yemekler gel-mişti: kuru fasulye, pilav ve komposto. Bunları görünce 2 kat daha fazla acık-tım. Sırada sabırsızlıkla bekliyordum. Üst sınıflardan birkaç arkadaş her gün olduğu gibi önlere kaynak yapmaya çalışıyorlardı. Bu durumun her gün olması beni çok üzüyordu özellikle en sevdiğim yemekler varken olması beni daha da çok üzdü. Onları öğretmene şikâyet ettim ve çocuklar bana ters ters baktı fakat en sevdiğim yemekler varken ve ben onları yemeyi beklerken bu bakışlar benim hiç umurum da olmadı, bu yemekler için her şeyi yapabilirim. Yemeğimi alıp arkadaşlarımla beraber bir masada oturduk. Sevdiğim yemekleri yerken hiç konuşmadım çünkü yemeğimin tadını çıkarmak istiyordum. Yavaşça kuru fasulyeyi pilavın üstüne koydum ve... Neyse seni acıktırmayım sevgili günlük. Yemeğimi yedikten sonra arkadaşlarımla güzelce top oynamaya okulun bah-çesine çıktık hava sabahın aksine öğle güneşiyle ısınmıştı ve herkes güneşin tadını çıkarıyordu, bizde top oynayarak eğlendik ve öğeden sonraki derslere de girerek okul günüm bitti. Son zil çaldığında herkes eve gitmenin sevinciyle çantasını ve montunu eline alarak servise doğru koşmaya başladılar.

Öğleyi ispiyonladığım üst sınıflar beni serviste öne otururken kenara itmiş ve onlar bindi ama nu hareket bu gün yaptığım harekete özel bir durum olduğunu düşünmüyorum çünkü başka günlerde de diğer arkadaşlarıma yapıyorlar. O yüzden çok bir önemi olmadı benim için. Servisle evin önüne bıraktı beni Cevdet amca. Eve girer girmez beni her gün ki gibi annem karşıladı ve elimi yüzümü yıkamamı söyledi. Çantamı ve montumu çıkardıktan sonra elimi yüzümü yıkadım ve hemen annemin telefonunu alıp biraz oyun oynamaya başladım. Okuldan geldikten sonra telefonla oynamak benim için çok zevkli bir aktivite hatta en sevdiğim aktivitelerden olabilir. Çok geçmeden annem ders çalışmamı söyledi. Asında çok fazla ödevim yoktu ama beni ders çalışarak görmeden içi rahat etmiyordu. Ödevlerimi yaptım ve akşam yemeğini beklemek için Kral Şakir çizgi filmini açtım. Yemeği yemek için babamı bekliyorduk. Bu gün galiba işleri çoktu erken bitirememişti. Ama çok geçmeden geldi ve akşam yemeğini yemeye başladık. Annem brokoli yapmıştı ve ben hiç sevmediğim bir yemektir öğleyi en sevdiğim yemek varken akşam en sevmediğim yemeği görünce bütün açlığım bitmişti birazda üzül müştüm belki de her şey o brokoliyle başlamıştı. Tam yemek yerken haberlerde ülkemizde korona virüsün çıktığı ve okulların pazartesi den itibaren tatil olacağı söylendi. O an aslında brokoliye üzülmemin üzüntü bile olmadığı asıl üzüntünün bu olduğunu anladım. Bir gün bu kadar güzel giderken nasıl böyle olmuştu sevgili günlük. Ve üstelik artık uzaktan eğitim olacağı arkadaşlarımla oyun oynayamayacağım, okulda güzel yemekler yiyemeyeceğim, öğretmenime anlamadığım yerleri sormayacağım ve sadece televizyondan izlediğimle kalacaktım. Okulumu ne kadar sevdiğimi arkadaşlarımla oynamayı ne kadar çok sevdiğimi o an anladım. Bu basit görünen şeyler aslında benim için çok değerliydi. Meğerse bu haberleri dinlerken annem ağzıma brokoli tıktırmış ve onu bile sorgulamadan yemişim aslında çokta kötü değilmiş bunu da fark etmiş oldum ama yine de kuru fasulyeden sonra bunu yemek beni üzmüştü. Bu haberden sonra iştahım kapanmıştı ve böyle daha bir şey yiyemedim. Yorganın altına girdim ve öylece düşünmeye başladım bu kötülüğü bana neden yapmışlardı. 1 saat yorganın altında bunu düşünmüştüm ama bir cevap bulamamıştım. Annem benim üzüldüğümü anlamış olsa gerek yanıma geldi. Anneme bunu sordum.

Ben: Anne bu kötülüğü neden bana yaptılar?

Annem: Oğlum aslında bu size yapılmış bir kötülük değil bu arkadaşlarınıza, onların ailesine öğretmenlerine, müdürünüze, dedelerinize ve ninelerine yapılmış bir iyilik. Bütün öğrenciler okullarından mahrum kalıyor fakat bunu herkesin sağlığı daha çokta yaşlıların sağlığı için yapıldı.

Ben: Ama anne o kadar öğrenci okullarından mahrum kalacak.

Annem: Evet ama oğlum bazı şeyler için fedakârlık gerekmektedir. Ve sağlık bunların başında gerekmektedir eğer ben hasta olsam veya arkadaşının ailesinden biri hastalık kapsa arkadaşların zaten mutlu olarak okula gelemez. Hastalığın yayılmaması için yapıldı.

Annemin bu dediklerinden sonra aslında bencilce düşündüğümü fark ettim. Bu yapılan durumun başkalarını da düşünülerek yapıldığını fark ettim. Bende sadece kendimi değil başkalarının da hayatını düşünmeliydim. Annem bunları bana anlatırken gözlerimin sulu olduğunu ve ne kadar üzüldüğümü anlamış olsa gerek çok içten ve beni eliyle teselli ederek bunları anlatmıştı. Aslında bu dedikleri çok doğruydu. Benim bir iki haftalık canımın sıkıntısı sağlıktan önemli olamazdı, bu yüzden bu annemin açıklaması sonucu çok iyi anlamıştım. Büyüklerimizin sağlığı için neşemizden, eğlencemizden, gerekirse eğitimimizden fedakârlık etmeliydik. Tekrar eğlenebilir tekrar öğrenebilirdik ama sağlığı tekrar geri getiremeyebilirdik, bunu çok iyi anladım sevgili günlük bu günden çıkardığım çok önemli sonuç ise başkalarını da düşünmek ve bencil olmamak oldu.

Mustafa ŞENTÜRK
3. Sınıf
Of Gülşınar İlkokulu

09.04.2019
Pazartesi

Sevgili günlük,

Sabah kalktım ve okula gittim. Hafta sonunun ardından okula gitmek beni sevindirmişti. Günüm güzel geçmişti. Eve geldiğimde annem pazara gitmemiz gerektiğini söyledi. Kıyafetlerimi çabucak değiştirdim ve pazara gitmek için yola koyulduk. Annemle alışveriş yapmayı seviyordum.

Her hafta olduğu gibi bu hafta da pazar oldukça kalabalıktı. Annemle taze meyve ve sebze alarak ilerlerken köprünün kenarında avcunu açmış "sadece bir lira" diyerek ilerleyen yardıma muhtaç yaşlı bir teyze gördük. Annem yaşlı teyzenin durumuna üzülmüş olacak ki elime bir bozuk para verip teyzeye vermemi söyledi. Biraz ürktüm. Yaşlı teyzenin yanına gidip onu daha yakından inceleyince çok üzüldüm. Yaşlılıktan yüzü ve elleri buruşmuştu. Kıyafetleri oldukça eskiydi. Eline parayı nazikçe bıraktım. Hızlıca annemin yanına geri döndüm. Annemin elinden tuttum ve yürümeye devam ettik.

Alışveriş boyunca ve sonrasında hep o teyzeyi düşündüm. Acaba o teyze evine nasıl alışveriş yapıyor, çocuklarının ihtiyaçlarını nasıl karşılıyor diye merak ediyordum. O teyze ve onun gibi birçok yardıma muhtaç insan olduğunu fark ettim. Bugün benim sadece kendimi değil başkalarını da düşündüğüm bir gün oldu.

Rabia İSKENDEROĞLU
2. Sınıf
Vakıfkebir Adnan Demirtürk İlkoku-
lu

Sevgili Günlük;

Sabah kahvaltımı yaptıktan sonra maskemi ve eldivenlerimi takıp evden çıktım. Bze çok yakın olan Ayşe Teyzeyi ziyaret ettim. Ayşe teyze bana ekmek alır mısın ? dedi. Ben de tabii ki alırım dedim ve fırına doğru yola koyuldum. Yolda giderken karşıma yavru kedi çıktı. Ona mama verdim ve yoluma devam ettim. Fırına varıp Ayşe Teyzenin ekmeğini aldım. Ekmeği Ayşe Teyzeye götürdüm. O da bana çok teşekkür etti. Ben de ona ne demek Ayşe Teyze dedim.

Daha sonra Ali Amcaya uğradım. Bir ihtiyacı olup olmadığını sordum. O da bana bir arkadaşına para göndermem gerektiğini söyledi. Ali Amcaya parayı benim götürebileceğimi söyledim. O da bana zahmet olmazsa şu adresteki eve götürebilirim çok sevineceğini söyledi. Ben hemen yola koyuldum. Ali Amcanın arkadaşının evine vardım. Zile bastım ve kapıyı bir amca açtı. Ben de ona siz Murat Amca mısınız? dedim. O da Murat olduğunu söyledi. Parayı Ali Amcanın gönderdiğini söyleyip, ona verdim. Murat Amca içeri gidip bana bir şeker getirdi. Murat Amcaya teşekkür ettikten sonra Fatma Teyzeye gittim. Fatma Teyzede benden bakkaldan yumurta almamı istedi. Ben de tabii ki alırım dedim.

Hemen yola koyuldum. Bakkala vardım. Fatma Teyzenin yumurtasını alıp ona götürdüm. O da bana teşekkür etti. Oradan ayrılıp eve giderken aldığım mamalarla sokak hayvanlarını besledim.

İşlerimi bitirdikten sonra eve vardım. Annem kapıyı açtığında çok telaşlıydı. Nerede olduğumu ve beni çok merak ettiğini söyledi. Ben de anneye yaşlı amcalara ve yaşlı teyzelere yardım ettiğimi ayrıca sokak hayvanlarını da beslediğimi söyledim. Annem de yaptığım bu davranışların çok güzel olduğunu, yardımsever olmamdan dolayı mutlu olduğunu söyledi. Ancak devletimizin bizim sağlığımıza çok dikkat ettiğini ve yaşlılarımızın ihtiyaçlarını karşılamak için jandarmamızı, polisimizi ve gönüllü vatandaşlarımızı görevlendirdiğini, benim bu dönemde sokağa çıkmamın çok yanlış olduğunu söyledi.

Sözlerine Şöyle devam etti:

-Biliyorum sen de çok yardım etmek istiyorsun ama bu günler geçince söz ben de sana katılıp beraber yardım edeceğiz. Seni çok seviyorum canım kızım. dedi.

Annemle sıkıca sarılıp herkes için dua ettik. Şimdi yatmadan önce kendim yine dua edeceğim. Allah çocukların duasını hep kabul edermiş.

İyi geceler günlüğüm.

Rabia SEVEN
4. Sınıf
Ortahisar Karakaya ilkokulu

04/05/2020

Sevgili Günlük,

Öncelikle kendimden bahsedeyim. Adım Ender, yaşıam 8. Trabzon'un Beşikdüzü ilçesinde yaşıyorum. Bugünlerde evdeyim. Okula gidemiyorum. Eskiden okul tatil olsa çok sevinirdim. Ama şuan bu durum beni çok üzüyor. Arkadaşlarımı ve öğretmenimi çok özledim. Okula gitmeme sebebim covid-19. Covid-19 bir virüs , üstelik bulaşıcı bir virüs. Bu virüs yüzünden derslerimden uzak kaldım. Öğretmenim bizimle canlı ders yapıyor ama ben yine de okula gitmek istiyorum. İnşallah okulda koşup oynadığımız günler geri gelecek. İstersen sana biraz bu virüsten bahsedeyim. Bu virüs hava yolu ve temas ile bulaşıyor. Bu hastalığın belirtileri, yüksek ateş, boğaz ağrısı ve öksürük. Bu hastalık insanlara ilk olarak hayvanlardan bulaştı. 65 yaş üstü için çok tehlikeli ve 20 yaş altı insanlar süper taşıyıcı olabildikleri için şuan bu insanlara sokağa çıkma yasağı var. Bu hastalığını aşısı ve ilacı yok. Önlem amaçlı maske takarak, elleri yıkayarak ve evde kalarak korunabiliriz. Sevgili günlük inşallah insanlar olarak bu önlemleri alır ve bu hastalıktan kurtulmuş oluruz. Bu virüs yüzünden Türkiye'de binlerce insan öldü. Eminim ki bugünler geçecek ve eski günlere döneceğiz. Şu anda insanlar çalışmıyor. Sağlık çalışanları evlerine gidemiyor ve çocuklarını göremiyor. Annesine öpüp sarılmadan uyuyan ne çok sağlık çalışanınin çocukları var. Hastalık yüzünden işsiz kalan anne ve babalar var. Çalışamayan insanlara devlet yardım yapıyor. Bende kumbaramdaki paramı bu yardım kampanyasına bağışlayarak çorbadada benim de tuzum olsun istedim. Keşke bir bilim adamı olsaydım, dünyayı bu virüsten kurtarmak isterdim. Gerekli aşığı ve ilacı bulup dünyadaki tüm hastalara yardım ederdim. Böylece herkes normal hayatına geri döner, insanlar işine kavuşurdu. Doktorlar ve hemşireler çocuklarına kavuşurdu. Ben bu kötü günlerin biteceğine inanıyorum. Ülkem için dua ediyorum. Şimdilik bu kadar sevgili günlük.Yarın görüşürüz.

Saadettin Ender YILMAZ
2. Sınıf
Beşikdüzü Akkese İlkokulu

ELİMDEN GELENİ YAPIYORUM

Biliyorum bu virüs geçecek elbet. Ama ne zaman geçeceğini bilemeyiz.Çünkü bunu sadece Allah bilebilir. Dışarı çıkmamak için çaba sarfediyorum.Çünkü dışarıda virüs var. Evde kaldığım süre içerisinde kardeşimin bir sürü özelliğini öğrendim. Bazı yemekleri ve daha daha birçok şeyi öğrendim. Öğrendiğim en büyük şey özgürlüğün ne derece önemli olduğu. Evde ders çalışıyorum, kitap okuyorum, kardeşimler oyunlar oynuyorum. Bu zamanların ne zaman geçeceğini bilmiyorum. Sağlıkçılar, fırıncılar, babam gibi gıda sektöründe çalışanlar buradan sizlere sesleniyorum. Hepinize çok çok teşekkür ediyorum.Siz elinizden gelen her şeyi yapıyorsunuz. Şimdi sıra bizde. Evde kalarak birer kahraman olabiliriz.

EVDE KALIN HAYATTA KALIN

Şüeda KELEŞ
4. Sınıf
Zehra Kitapçioğlu İlkokulu

17 Nisan 2020

GÜNLÜK,

Salgın hastalık geldikten sonra ülkemizde yaşayan insanların ve bizim hayatımızda da bir çok değişikliğe neden oldu. Salgın yüzünden okula gidemiyoruz. Eğitimimize televizyondan ve internette eba üzerinden derslerimize çalışıyoruz. Virüsten sonra çevremize, temizliğimize daha çok özen göstermeye başladık. Büyüklerimizi çok özledik. Onlara virüs bulaştırmamak için onlara gitmiyoruz. Ben arkadaşlarımla dışarı çıkıp oyunlar oynamayı çok özledim. Hep dua ediyorum biran önce virüs bitsin ve arkadaşlarımla, öğretmenimi görmek istiyorum. Sevdiklerimiz için evde kalın. Bütün sağlık çalışanlarımıza teşekkür ediyorum.

 Tuana TURAN

4. Sınıf

Ortahisar Temel Yaşar Çoruhlu İlkokulu

UNUTULMAZ 23 NİSAN

23 Nisan; tüm dünya çocukları için coşkuyla kutlanan bir gündü. Ama bu coşkulu kutlamaya izin vermeyen bir şey vardı. O ne mi diye soranlara: Covid -19. İşte bizim hikaye böyle başladı... Yaren ve arkadaşları kendi evlerinde karantinadaydılar. Yaren artık çok sıkılmıştı. Okulu kapalıydı. Arkadaşlarıyla ancak görüntülü konuşabiliyordu. Yaren'e görüntülü konuşmak yetmiyordu. Arkadaşlarıyla buluşmak istiyordu. 23 Nisan gösterileri de haliyle iptal olmuştu . Tam da 100. Yılına denk geliyordu. 23 Nisan Yaren için çok önemli bir gündü. Bu önemli günü kutlayamamakta onu çok üzmüştü. Sonra aklına bir fikir geldi ve telefonu kaptığı gibi arkadaşlarını aradı. Yaren'in bir planı vardı.

Yaren :

-Arkadaşlar benim harika bir fikrim var!

Okan :

-Yaren bizi çatlatmadan söyle şu harika planını.

Yaren :

-Tamam Okan söylüyorum. 23 Nisanda herkes bir uçurtma yapacak ve evlerin balkonundan, camlarından dışarıya doğru uçuracaklar ve şarkılar söyleyip eğlenecekler. Böylece unutulmaz bir 23 Nisan olacak.

Sude:

-Bu harika olur Yaren sadece yapmamız gereken sosyal ağlarda paylaşmak ve bir yetkiliye iletmek.

Yaren :

-Evet , Sude böylece bunu tüm Türkiye'ye duyurabiliriz.

Yaren ve arkadaşları bu durumu ailelerine anlattı. Anne ve babaları onları destekledi. İnternetteki paylaşımları büyük ilgi topladı. Herkes bu projeyi destekledi. Şimdi sıra bu projeyi yetkililere anlatıp onlardan destek almaktı. Bu sayede tüm Türkiye 'de uygulanmasını sağlamaktı. Yaren ve arkadaşları projeyi anlatan çok güzel bir konuşma hazırladı. Tabi evde oldukları için bu konuşmayı Milli Eğitim Bakanına mesaj olarak iletiler. Milli Eğitim Bakanı bu projeyi çok sevdiğini ve Yaren ve arkadaşlarına destek vereceğini söyledi. 23 Nisan yaklaşıyordu. Evde uzaktan eğitimlerine devam eden çocuklar EBA etkinliklerinden yararlanarak uçurtmalarını yaptılar. Her çocuğun uçurtması çok güzel olmuştu. O gün geldi ve saat tam 12 'de tüm Türkiye uçurtmaları hazır bekliyordu. Belediyeden çalan siren sesi ile İstiklal Marşı'mız çalındı ve bitiminde bütün çocuklar özgür bir ülke için çocukların elinden rüzgarın yardımıyla balkon ve pencerelerden uçurtmalarını gökyüzüne bıraktı. Evlerin balkon ve pencereleri uçurtmalarla doldu. İnanabilir misiniz bilmiyorum ama hepsi birbirinden güzeldi. Kendileri dışarı çıkamaları bile uçurtmalarının dışarda uçuşması onları o kadar mutlu ediyordu ki anlatılmaz bir duyguydu. Diğer çocuklar da bu anlatılmayacak duyguyu yaşamışlardır ve mutlu olmuşlardır diyerek yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu gün tarihe altın harflerle yazılacak kadar eşsizdi. Unutulmayacak bir 100. Yıl oldu.

Yaren özgürce uçurtmalarını uçuracakları, arkadaşlarıyla birlikte olup okula gidecekleri günü ipe çekiyordu.

 Tuana TURNA

4. Sınıf

Vakfikebir Adnan Demirtürk İlkokulu

HASTA DÜNYA

Can o sabah uyandığında annesi ve babasını çok telaşlı olarak gördüm. Annesi sağa sola koşuşturuyor ve babası telefonla biriyle konuşuyordu. Annesinin yanına gidip "Anneciğim neler oluyor?" diye sordu. Annesi onu koltuğa oturttu ve konuşmaya başladı: Oğlum dünyamız birazcık hastalandı. O yüzden bir süre evden çıkamayacağız ve dünyamızın iyileşmesini bekleyeceğiz hep birlikte dedi. Can çok şaşırılmıştı. Çünkü ilk defa böyle bir şey olmuştu ve evde beklemenin ne demek olduğunu bilmiyordu. "Nasıl yani anneciğim? Nasıl evde bekleyerek dünyamızı iyileştireceğiz?" dedi. Annesi ona ilk önce karantınayı anlattı ve bu süreçte okula gitmemeyi evde durmaları gerektiğini söyledi. "Eğer böyle yaparsak dünyamız yine güzel olur mu?" diye sordu Can. Annesi ise "Evet tabii ki de yeniden çok güzel olacak" cevabını verdi.

Aradan iki hafta geçmişti ve dünya daha çok hasta olmuştu ve Can evde çok sıkılmıştı. Okulunu, arkadaşlarını ve öğretmenini çok özlemişti. Babasının yanına gidip "Babacığim artık okula gitmek istiyorum ,ne zaman iyileşecek dünya? Biz ne zaman okula başlayacağız?" diye sordu. Babası Ahmet Bey "Biraz daha var oğlum. Hem bak herşey düzeline her şey daha güzel olacak" dedi. Bunun üzerine Can "Ama benim evde canım çok sıkılıyor" dedi babasına. Babası "Hadi bir kaç kağıt ve kalem getir seninle bir oyun oynayalım" dedi. Can odasına gidip hemen kağıt ve kalemlerini alıp babasına getirdi. Babası bir liste yaptı kağıtla. Dünya iyileşince yapılacaklar listesi. Can hemen listeyi doldurmaya başladı; Bir daha okula gitmekten şikayet etmeyelim. Derslerimi vaktinde yapacağım. Parkta oyun oynayacağım. Bisiklet süreceğim. Yerlere çöp atmayacağım. Sağlıklı besleneceğim. Sonra babasına listeyi gösterip "Bunların hepsini gerçekten yapacağım babacığim" dedi. Babası ise onu başından kocaman öptü.

Bir ay sonra sonunda o beklenen gün gelmişti ve bayram günüydü bugün. Dünyamız artık iyileşmişti ve herkes çok mutluydu. Can heyecanla bir şekilde kalkıp bayramlıklarını giydi. Sonra hemen parka doğru koştu. Arkadaşlarına kocaman sarıldı. Onları gerçekten çok özlemişti. Biraz oyun oynadıktan sonra annesi onu eve çağırdı. Çünkü büyükannesini ziyarete gidecektiler. Oraya gittiklerinde can kuzenleriyle oynamaya başlamıştı. Hep birlikte çok güzel vakit geçirdiler. Ailecek yemek yediler. Akşam olup eve gitme vakti gelince Can çok üzülmüştü. Çünkü aylardır bugünü bekliyordu. Eve geldiklerinde ise Can bir kez daha listeye baktı. "Hergün bunları yapıp mutlu bir çocuk olacağına ve dünyamıza sahip çıkacağıma söz veriyorum " dedi.

 Tunahan Kemal GENÇ
4. Sınıf
Ortahisar Soğuksu İstiklal İlkokulu

KORONALI GÜNLER

Merhaba sevgili günlük. Bugün 12 Nisan. Okullar tatil olalı dört hafta oldu ve benim annem bir sağlıkçı. Ben küçükken annem çok nöbet tutardı ve şimdi annem on iki saat boyunca korona nöbeti tutuyor. Bugünlerde annemi daha çok özleyorum.

İki gün önce otuz bir ilde sokağa çıkma yasağı geldi. Herkes iki gün aç kalacağız diye marketleri, bakkalları, fırınları doldurdu. Tanju Amca ise koşa koşa tüm Trabzon'daki hayvan mama kaplarını doldurdu. Kendinden çok sokak hayvanlarını düşünmesi beni çok etkiledi. Ben de Tanju Amca gibi bütün hayvanları çok seviyorum ve bu davranışı bana da örnek oldu. Ben de sokak hayvanlarına mama ve su koydum. Bu arada Tanju Amcanın bir evcil kedisi var. Kedisinin adı Lapuşka. Benim de kaplumbağam ve kuşum var. Kaplumbağamın adı Kapluş, kuşumun adı Çapkın. Hatta sınıfımızda da bir kaplumbağamız var adı Musti.

Dışarı çıkmayı özledim günlük. Eskiden sürekli bahçeye çıkıp bisiklet sürerdim ama şimdi herkesin sağlığı için beş haftadır dışarı çıkmıyorum. Biz çocuklar risk altında olmasak bile büyüklerimizi riske atabiliriz bunu biliyorum. Zamanımı anne ve babamla geçiriyorum. Anneannem, babaannem ve dedelerimle de sık sık telefonda görüşüyoruz. Beni çok özlediklerini söylüyorlar. Ama onların ve tüm dünyanın sağlığı için kimseyle görüşmüyoruz.

Yeniden merhaba sevgili günlük, bugün 14 Nisan. Beş gündür sitemizin lokalinde mercimek, makarna, yağ, cif vb. malzemeler toplandı ve ihtiyacı olanlar için muhtara verildi. Ben; ekmek, makarna, patates, havuç verebiliriz diye düşündüm. Biz de yardımlarda bulunduk. Peki bu yardım kimin fikriydi tahmin et? Tabii ki bu da Tanju Amcanın fikriydi. Yaşasın Tanju Amca!

Merhaba sevgili günlük. Bugün 15 Nisan. Sana bir günde neler yaptığımı anlatacağım, haydi gel!

Sabah saat 10.00' da Eba' ya bakıyorum. 12.30'dan saat 14.00' e kadar Zoom uygulaması üzerinden ders yapıyorum. Öğretmenlerimizle ders planları yaptık. Her gün ders işliyoruz ve ödev yapıyorum. Yan yana olamıyo-

ruz ama her gün öğretmenlerimi ve arkadaşlarımı ekrandan da olsa görmek çok güzel. Ama onlara sarılmayı özledim günlük. Okulu da dersleri de teneffüsleri de çok özledim. Ziya Selçuk dedi ki okullar açılınca ilk teneffüs 40 dakika olacakmış, sabırsızlıkla bekliyorum.

Merhaba sevgili günlük. Bugün 16 Nisan Cumartesi. Bugün köyümüze gittik. Köyde uçurtma uçurduk, top oynadık çok eğlendim. Yarın tekrar sokağa çıkma yasağı olacak. Bunun için hazırlıklara başladık. Bugün doğanın içinde olmak beni çok mutlu etti. Kuzenlerim yanımda değildi ama hep onları düşündüm.

Merhaba sevgili günlük. Bugün 18 Nisan. Bugünden 23 Nisan hazırlıklarına başladım. Bir sürü akordiyon yaptım. Odamı, salonu, balkonu bayraklarla süsledim. Öğretmenim ezberlemem için 23 Nisan adlı bir şiir verdi bana. Şiirimi seninle paylaşmak istiyorum.

23 NİSAN

23 Nisan geldi,
Dalgalansın bayraklar,
Bayramı ağaç bildi,
Kıpırdandı yapraklar.

Hakkındır güzel çocuk,
Oyna sevin hiç durma.
Şenlensin dört bir bucak,
Çalınsın davul zurna.

Bakma küçük çağına,
Sen kahraman bir ersin.
Tarih Türk çocuğuna,
Çok bayramlar göstereceğin.

Merhaba sevgili günlük. Bugün 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı. Bugün benim bayramım, çok sevinçliyim. Bugün öğretmenimiz bir Zoom odası açtı ve herkes ezberlediği şiiri okudu, çok heyecanlandım. Atatürk'e bugünü bize armağan ettiği için teşekkür ederim. Bugün üzerimde hep kırmızı bayraklı tişörtüm olacak. Ben piyano çalmayı biliyorum. Üç senedir kursa gidiyorum. "Sanki Her Tarafda Var Bir Düğün" şarkısını piyanoyla çaldım ve

İLK GÜNLÜĞÜM

Bugün annem yanıma geldi ve benden günlük yazmamı istedi. Günlük ne demektir bilmiyordum ki... Anneme sordum ve öğrendim. Günlük; her gün yaşadıklarımızı bir yere yazmakmış. İleride büyüdüğümüzde yazdıklarımızı açıp okuyabilirmişiz. Hatta öğrendim ki onun bir de defteri varmış. İçimden hemen kırtasiyeye gidip o defterden almak geldi ama gidemedim ki, Korona diye insanları hasta eden bir virüs varmış bu yüzden de biz çocukların dışarı çıkması yasaklanmış. Başlar da çok üzüldüm ama sonra annemle evimizdeki bir defterimi süsleyip günlük yaptık. Sonra annem beni yalnız bıraktı ve yazmaya başladım.

Biz üç kardeşiz, en büyük benim bir kız kardeşim bir de erkek kardeşim var. Her gün derslerimi yaptıktan sonra kardeşlerimle oyun oynuyoruz. Tencelik, ebelemecilik, saklambaç, top oyunları aklımıza gelen her oyunu oynuyoruz. Ama ne yapsak yine de canımız sıkılıyor dışarı çıkmak istiyoruz. Annem Türkiye'deki bütün çocukların aynı bizim gibi evde olduklarını söylemişti. Acaba onların da bizim gibi canları sıkılıyor mu? Evde ne yapıyorlar, ne oynuyorlar? Evdeki bütün çocuklar "Gökkuşluğu" resmi yapıp evlerinin camlarına asmışlar. Biz de kardeşlerimle yapıp evimizin camına astık. Her gün acaba bizden başka kim yapıp evinin camına asmıştır diye pencerenin arkasından kontrol ediyorum. Belki bir tanesini camda görürümde arkadaş oluruz diye her gün bekliyorum. Birbirimize camın arkasından oyuncaklarımızı gösteririz belki...

Benim babamın bakkal dükkânı var. Annem sabahları dükkâna gidiyor, babam da köyde keçilerimiz var onlara bakmaya gidiyor. Kardeşlerimle benim yanıma her gün halam geliyor. Annem, babam ve halam sürekli maske takıyorlar. Virüsün hem bize hem onlara hem de çevremizdeki insanlara bulaşmaması için kendimizi korumamız gerekiyormuş. Camdan bakıyorum bütün insanlar hasta olmamak için maske takıyorlar. Annem bize sürekli ellerimizi yıkamamız gerektiğini söyledi o zaman virüs bize bulaşmazmış. Kardeşlerimle ellerimizi yıkarken baloncuklar yapıyoruz, hep birlikte yirmiye kadar sayarak ve "Ellerim Tombik Tombik" şarkısını da söyleyerek ellerimizi yıkıyoruz. Çok eğleniyoruz bu şekilde yaparak. Anneme babama virüs bulaşacak diye de çok korkuyorum. Her gece Allaha dua ediyorum, annemi babamı koru diye...

Bizim köyde bir sürü keçimiz var babam da onların bakımıyla ilgileniyor. Ben de babama yardım ediyordum ama çok uzun zamandır dışarı çıkamadığımızdan onunla gidemiyorum.

Bir tane keçinin bakımıyla ben ilgileniyordum. Babam onun bakımıyla ilgilenme görevini bana vermişti. Keçinin adı "Yaralı" bir ayağı doğuştan sakat; rengi siyah, beyaz da benekleri var. Onunla koşmacılık oynuyordum, yemeğini suyunu veriyordum. Babam nasıl bakmam gerektiğini bana öğretmişti. Onunla ilgilenmekten ve oyun oynamaktan çok hoşlanıyorum. Yaralı da peşimden hiç ayrılmıyor o da beni çok seviyordu. Çok uzun zamandır babamla köye gidemediğimden keçimi çok özledim. Acaba keçim ne yapıyordur? Benim onu özlediğim gibi o da beni özlemiş midir? Ama babam söz verdi çocukların dışarı çıkma yasağı bitince beni köye getirecek kavuşacağız Yaralı ile bekle beni Yaralı kavuşmamıza az kaldı.

Çok uzun zamandır okula da gidemiyorum. Öğretmenlerimi arkadaşlarımı çok özledim. Onlar da beni özlemiş midir? Arkadaşlarım evde ne yapıyorlar acaba? Benim gibi canları sıkılıyor mu? Ama annem ile babam her şeyin düzeleceğini, biraz daha sabretmemiz gerektiğini söylüyorlar. Okulumu, öğretmenime ve arkadaşlarıma kavuşabileceğim hatta parka bile gidebileceğim. Heyecanla o günlerin gelmesini bekliyorum.

Geçen gün 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı idi. Okulda kutlayamadık ama annem, babam ve kardeşlerim ile evimizi süsledik. Balonlar, bayraklar astık evimize çok eğlendik bunları yaparken. Çocuk bayramımızı her çocuk gibi evimizde coşkuyla kutladık. Marşlar, şiirler dinledik hep birlikte söyledik. Saat 21.00 olunca da balkondan hep birlikte İstiklal Marşı'mızı okuduk. Herkes bizim gibi mutluydu. Bayraklarımızı salladık kardeşlerimle, çok coşkuluyduk. Yaşasın 23 Nisan !!

Babaannem, anneannem ve dedemler de sokağa çıkamıyorlarmış. Onlarda bizim gibi evde duruyorlarmış. Geçen gün onlarla görüntü konuştuk bizim gibi canları sıkılıyormuş onlarında ama hem kendi sağlığımız hem de çevremizde ki insanların sağlığı için dışarı çıkmamız gerekiyormuş biraz daha sabretmemiz gerekiyormuş. Bütün insanlar tedbirli olursa bu virüsten kurtulabilirmişiz o zaman parka gidebilirmişiz. Ekmekçi amcalar, bakkalci teyzeler, doktor amcalar, hemşire ablalar bizim için çalışıyorlarmış hep. Haberler de duydum doktorlar, hemşireler virüsten hasta olanları iyileştirmek için evlerine gidemiyorlarmış çoğu zaman; çocukları onları çok özlemiş. Ben de olsam annemi babamı özlerdim. Bu yüzden kurallara uyalım ki o çocuklar annelerine babalarına kavuşsun. Bu virüs gitsin bitsin artık sevmedim onu hasta ediyor insanları, çocuklar sarılamıyor anne babalarına öpemiyorlar bile, okula da gidemiyoruz arkadaşlarımızla da oynayamıyoruz sokağa da çıkamıyoruz. Ne olur biz çocuklar için bari uyun kurallara...

Artık bahar da geldi ağaçlar yeşillendi, çiçekler açtı biraz daha havalar da ısınacakmış. Her gün kitap okuyorum pencerenin kenarında, bir yandan da etrafta olan değişikliği gözlemliyorum. İnsanlara, ağaçlara, denize bakıyorum. Dışarı çıktığımda yapacaklarımın hayallerini kuruyorum. Keşke bende çıkabilsem diyorum. Günlüğüm ödevlerimi unuttum sanma sakın! Her gün EBA da derslerimi dinliyorum. Öğretmenimin de verdiği ödevleri yapıyorum. Okuldan uzakta olsak bir şeyler öğrenmeye devam ediyoruz.

Bugün annem ve kardeşlerimle pasta yapmaya karar verdik. Çok heyecanlıydık. Kardeşlerim ile masanın etrafına toplandık. Annem pastanın kremasını hazırladı. Kardeşlerim ile pasta tepsisine bir kat bisküvi bir kat krema sürdük. En üst kata geldiğimizde de üstünü bir güzel süsledik. Sonra soğuması için buzdolabına kaldırdık ve heyecanla beklemeye başladık. Ve nihayet soğuyunca afiyetle hep birlikte yedik. Günlüğüm biliyor musun biz ne yaptık? Oyuncaklarımızı ihtiyacı olan çocuklarla paylaşmaya karar verdik. Hep birlikte vereceğimiz oyuncakları belirledik. Paylaşmanın çok güzel bir şey olduğunu biliyorum. Virüs bittiğinde ilk işimiz oyuncakları dağıtmamız olacak.

Sen benim yazdığım ilk günlüğüsün. Sana daha anlatacak çok şeyim var ama annem yemek yemeye çağırıyor beni yemek hazırmış gitmem gerek. Şimdilik bu kadar canım günlüğüm...

Yağız Kaan KUM
2. Sınıf
Vakıkebir Yalıköy İlkokulu

14 Nisan 2020
Salı

Sevgili Günlük,

Yine her zaman ki gibi bir gündü. Annem ve babam akşam haber izlerken Çin'de bir bulaşıcı salgın çıktığını öğrendim. Bu salgının adı Korona virüsmüş. Çok çabuk yayılan bir hastalıkmiş. İnsanları da öldürebiliyormuş. Kimse ölme, kimse üzülme.

Kendimizi ve sevdiğimizleri korumak için evde olmamız gerekiyor. Okullarımızda tatil edildi. İlk başta çok üzüldüm ama bunun sağlığımız için önemli olduğunu öğrendim. Daha sonra televizyonda derslerimiz başladı. Her gün ders saati gelince kitaplarımı, defterlerimi, kalemlerimi alıp televizyon başına geçiyorum. Ayrıca öğretmenimin gönderdiği ders videolarını da izleyip ödevlerimi tamamlıyorum. Hiç derslerimi aksatmıyorum. Bol bol kitap okuyarak, oyun oynayarak vaktimi geçiriyorum. Sevdiklerimize hemencecik kavuşmak için hep beraber evde kalmalıyız. Yaz geliyor, biraz sabırlı olursak güneşe, kuma, denize en önemlisi de sevdiğimizimize kavuşacağız. İnanıyorum bu kötü günler bir gün bitecek.

Bu hastalıktan korunmak için söylenen bütün kuralları öğrendim ve uyguluyorum. Mesela ellerimi 20 saniye boyunca sabunla köpürterek yıkıyorum. Büyüklerimi korumak için kesinlikle onlara sarılmıyorum, çok özlediğim halde öpmüyorum.

Ben bu kötü günlerde kendime ve etrafımdakilere moral olması için bir şarkı öğrendim. Gerçekten şarkı söylemek çok eğlenceli.

Şarkımın sözleri şöyle:

Biliyorum çok sıkıldın,
Dışarı çıkmak istiyorsun,
Ama olmaz, evde kal!
Belki okulu özledin,
Arkadaşlarını istedin,
Ama yoklar, evde kal!
Oyuncaklarını dağıt,
Yatağına çık zıpla.
Biraz da mutfağı karıştır,
Evde kal!
Annene, babana hikâye anlat.
Sabah, akşam saklambaç oyna.
Biraz da yardım et onlara.
Evde kal! Evde kal!
Mikroplar dışarıda, sen evde kal.
Evde kal! Evde kal!
Geçecek bunlar evde kal.
Yaza ne kaldı şurda,
Mikroplar binecek uçağa.
Kumlara, denize kavuşacağız.
Şu anda evde kal!
Havalar daha sıcak olunca,
Mikroplar varacak uzaya.
Parklara, oyunlara kavuşacağız.
Evde kal! Evde kal!
Geçecek bunlar, evde kal!

Bu şarkıda da söylendiği gibi hepsi geçecek, güzel günler gelecek. Evde kalalım, sağlıklı kalalım.

 Yağmur KIZILKAYA

2. Sınıf

Ortahisar Hasan Tahsin Kirali İlkokulu

TABIAT

Sevgili Günlük;

Bugün evimin balkonuna çıktım. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Ilık bir rüzgâr esti ve içime bir ferahlık geldi. Kuşlar baharın müjdesini verir gibi cıvılıyor günlük. Düşündüm de tabiat, doğa olmazsa ne olurdu? Tabiat olmasaydı o kadar eksik kalırdık ki... En önemlisi tabiat olmasaydı rahat bir nefes alamazdık. Çünkü son zamanlarda nüfusun kalabalık olmasından kaynaklanan hava kirliliği, egzoz dumanlarındaki zararlı gazlar rahat nefes almamızı engelliyor. Tabiatındaki ağaçlar havaya oksijen vererek rahat nefes almamızı sağlıyor. Bu yüzden tabiatı kirletmeyelim, tabiata gerekli özeni gösterelim ve daha sağlıklı yaşayalım günlük. Mesela yaşlıların da temiz havaya çok ihtiyacı var. Düşünüyorum da günlük şu anda tabiat özgür ve dinleniyor. Çünkü virüsten dolayı insanlar dışarı çıkamıyor ve doğaya zarar veremiyor. Bence bu süreçte insanlar biraz düşünmeli ve tabiatın değerini anlamalı. Meğer ne çok yormuşuz doğayı. Sevgili doğa, senin adına çok mutluyum. Çünkü şuan daha özgür, rahat ve huzurlusun. Canım günlüğüm, bugünlük paylaşacaklarım bu kadar. Görüşmek üzere...

Yağmur SERDAR
4. Sınıf
Ortahisar Soğuksu İstiklal İlkokulu

HAYALÇO

2010 yılının nisan ayıydı. Altın sarısı saçları ve iri ,bal rengi gözleriyle tatlı mı tatlı bir erkek çocuğu dünyaya geldi. Babası ona, kendi babasının ismi olan Yakup ismini vermek isterken, annesi ise ona "daha mutlu , çok mutlu "anlamına gelen Esad ismini vermek istemişti. Sonuçta ismi Yakup Esad olmuştu.

Anne ve babası onunla taa anne karnındayken konuşmaya başlamışlardı. Onun, söyledikleri her şeyi anladığını düşünüyorlardı. Bebekken onu ninni söyleyerek uyutan annesi bir süre sonra ona hikayeler ve masallar anlatmaya başlamıştı. Çocuk henüz konuşamıyordu ama dinlemeyi çok seviyordu.

Bir yaşına geldiğinde bir sürü hikaye kitabı, renk renk boyaları, boyama kitapları ve oyuncakları vardı. O en çok kitaplarının resimlerine bakmaktan hoşlanıyordu. Bir yandan da boyama kitaplarını karalamaya başlamıştı. Kalem bir yetişkin gibi tutabiliyordu. İki yaşında annesinin anlattığı masaldaki dev çizmişti. Kocaman bir kafa ve bu kafadan çıkan kollar ve bacaklar tüm sayfayı kaplamıştı. Annesi o resmi buzdolabına asmıştı. Bu onun ilk anlaşılır resmi olmuştu.

İki buçuk yaşından sonra artık konuşabiliyordu. Annesinin anlattığı masallarla ilgili sorular soruyordu. Bir masal yetmiyordu daha fazla dinlemek istiyordu. Böylece rüyasında daha çok macera yaşayabiliyordu. Bazen Peter Pan oluyor göklerde uçuyor, bazen bir korsan gemisini ele geçiriyor, bazen de ormanlar kralı oluyordu. Bir süre sonra gece dinlediği masalları gündüz çizmeye başladı. Hayal gücü o kadar gelişmişti ki anne babası yaptığı resimlere hayret ediyorlardı. Hatta ona bir isim takmışlardı : HAYALÇO... Hayalço , Hayal Çocuk'un kısaltılmışıydı.

Hayalço dört yaşına geldiğinde anaokuluna başladı. Okulun ilk günlerinde öğretmen çocuklara bir kurbağa resmi dağıtarak boyamalarını istemişti. Herkes kurbağayı yeşile boyarken o mor rengi tercih etmişti. Çocuklar, Hayalço'nun kurbağayı mor boyadığını görünce onunla alay edip, ona güldüler. Hayalço buna çok üzüldü. Şimdiye kadar kimse onun resimleriyle alay etmemişti. Annesi, babası, halası, dedesi, dayıları ...Herkes onun resimlerini çok beğenirdi. Öğretmeni onun yanına giderek resmini çok beğendiğini söyledi ve:

- Bu senin kurbağan ve sen mor olduğunu hayal etmişsin, kimsenin buna karışmaya hakkı yok. Sakın hayal etmekten vazgeçme, dedi.

Hayalço anaokulu eğitimi boyunca hep diğer arkadaşlarından farklı resimler yapmaya devam etti. Herkes güneşi sarı renk yaparken o güneşin ışınlarını rengarenk yapardı. Çünkü dünyadaki tüm renklerin güneşten geldiğini düşünürdü. Herkes klasik evler , ağaçlar , arabalar yaparken o uçan evler, yüzen arabalar çizerdi. Kendisini bazen bir sörf tahtasının üstünde, bazen bir uzay mekiğinde, bazen de uçan halıda çizerdi. Bunda annesinin küçüklüğünden beri anlattığı masalların, okuduğu kitapların etkisi büyüktü. Olaylara bakış açısı diğer çocuklardan çok farklıydı.

Hayalço'nun hayal ettiği şeyin gerçekleşmesine az kalmıştı. O sene ilkokula başlıyordu. Artık okuma yazma öğrenecek ve kendi kitaplarını kendisi okuyacaktı. Belki ilerde kendi kitaplarını da kendisi yazacaktı. O nedenle resim yapmaya biraz ara vermeliydi. Bir an önce okumayı öğrenmek istiyordu. Çok çalıştı, çok yazdı, çok okudu.

Birinci sınıfın sonunda artık oldukça hızlı okuyabiliyordu ve okuduğu her şeyi rahatlıkla anlatabiliyordu. Babasıyla birlikte kitapçıya gidiyor, okuyacağı kitapları kendisi seçiyordu.

Bazen kumbarasında biriktirdiği paraları kullandığı da oluyordu. Kütüphanesi her geçen gün okuduğu kitaplarla doluyordu. O kitaplardaki kahramanlarla türlü türlü maceralara atılıyor, çeşit çeşit insanlar tanıyor, dünyayı geziyor ve keşifler yapıyordu. Kitapların dünyası çok büyüleyiciydi, elinden bırakamıyordu... İkinci sınıfta en çok kitap okuyan öğrenci olduğu için öğretmeninden ödül bile almıştı.

Bu süre içerisinde resimden uzak kalmıştı. Taa ki üçüncü sınıfa kadar. Haftada bir gün okulda Görsel Sanatlar ve Resim Kursu verilecekti. Ona katılmaya karar verdi. İlk ders öğretmeni bir vazoda çiçekler çizmelerini istemişti. Öğretmen Hayalço'nun yaptığı resmi de çok beğenmişti. Bu onu çok memnun etti. Böylece resim macerası yeniden başlamış oldu. Belki ilerde Picasso gibi Leonardo Da Vinci gibi ünlü bir ressam olabilirdi.

Haftasonu ilk iş, öğretmenin istediği resim malzemelerini almaktı. Tuvaler, akrilik boyalar ,kuru boyalar, pastel boyalar, çeşit çeşit fırçalar, boy boy resim defterleri... Her şey tamamdı; Hayalço hazır. Hayallerini buluşturacağı resimler için çok heyecanlıydı.

Artık okuldan gelir gelmez hemen ödevlerini yapıyor. Sonra hayallerini resmediyordu. Öğretmeni bir gün hayallerin ne kadar önemli olduğundan, Thomas Edison 'un hayal etmeseydi ampulü bulamayacağından, Hazerfan Ahmet Çelebi'nin uçamayacağından ve Wright Kardeşlerin hayallerinden vazgeçseydi uçağı icat edemeyeceğinden bahsetmişti.

Dördüncü sınıfta bir gün 29 Ekim Cumhuriyet konulu bir resim yarışması olduğunu söyledi öğretmeni. Herkesin bir resim yapmasını istedi. Hayalço hemen bir resim yaptı. Cumhuriyet ve getirdikleri bir hazineydi ve hazineler sandıklarda muhafaza edilirdi. Cumhuriyet Türk çocuklarına emanetti. Ama bu çocuklar engelli çocuklar da olabilirdi. Sınıflarında tekerlekli sandalye kullanmak zorunda olan bir arkadaşı vardı. Onu çok seviyordu ve diğer arkadaşlarından ayırmıyordu. Yarışma sonuçlanmıştı ve Hayalço'nun resmi il genelinde 2. olmuştu. Cumhuriyet Bayramı'nda Hayalço ödülünü Vali Bey 'in elinden almıştı. Bu ödül, Hayalço için çok motive edici olmuştu.

Resim yapmaya devam etti o kadar resmi olmuştu ki kendisi de şaşır-
dı. Bir gün resim öğretmeni "Bu resimleri herkesin görmesini ister misin?"
dedi. Hayalço çok şaşır-
dı. Tabi bunu çok isterdi.

Öğretmenin de desteğiyle henüz 10 yaşında olmasına rağmen ilk kişisel resim sergisini açmıştı. Serginin adı da HAYALÇONUN HAYAL DÜNYASI'ydı. O gün tanıdığı tanımadığı herkes oradaydı ve Hayalço çok heyecanlıydı. Acaba resimlerini beğenecekler miydi? Evet resimlerini gören herkes çok beğenmişti. Aralarında "Bu resimde ne anlatmak istemiş acaba?" diye tartışanlar vardı. Yanına gelip tebrik edenler vardı. Hatta satın almak istediğini bile söyleyenler olmuştu. Hayalço çok mutluydu.

Bu Hayalço'nun hayallerine ulaşması için ilk basamaktı. Anaokulunda onunla alay eden arkadaşları yüzünden hayallerinden vazgeçseydi ve resim yapmayı bıraksaydı bugünü yaşayamayacaktı. Bu başarısında onu kitaplarla tanıştıran, hayal kurmasını sağlayan ailesin ve ona okuma-yazmayı öğreten, ufkunu açan ve her zaman onu destekleyen öğretmenlerinin katkısı büyüktü. Hepsine minnettardı. İyi ki varlardı...

Yakup Esad PEKŞEN
4. Sınıf
Ortahisar Soğuksu İlkokulu

ŞİİR

Ortaokul

ŞİİR DALINDA I. OLAN ESER

HERŞEY SENİN ELİNDEYKEN

Herkes mutluyken, bir musibet gelir başına,
Şimdi anlamışsındır her şeyi,
O içindeki sevgiyi,
Kendine değil, belki de herkese olan sevgini,
Tanımasan bile!

Nedir bu? Sen misin bunları söyleyen?
Yoksa o içindeki korku mu?
Korkuyor musun o musibetten?
Yoksa olacaklardan mı?...

Bir gün yüzüne güler bu insanlar.
Semaya gülümser yine o gözlerin.
Bakışların yeter senin bu dünyaya,
Bırak bir kere de duyulsun hayallerin.

Her akşam gökyüzüne baktığımızda
Bir ay, bir yıldız parlar bize,
Her sabah şafağa baktığımızda,
Mutlu bir gün güler yüzümüze.

Bir kuş bir haber verir bize,
Der ki o güzel sözlerinde.
“Ben size mutluluğu getirdim,
Musibetleri de yok etmeye”

Umutunu asla kaybetme!
Sen güçlüsün, senin bu masmavi gökyüzü,
Senin bu özgür hayaller,
Sen umudunu kaybetme
Çünkü her şey senin elinde.

Nisa Nur ÜÇÜNCÜ
7. Sınıf
Akcaabat Akçaköy Ortaokulu

ŞİİR DALINDA 2. OLAN ESER

BAŞKALARINI DA DÜŞÜN ÇIKMA EVİNDEN

Evde kalıyor dedenle ninen ,
Onlardır senin için en çok sevinen ,
Hastalanmasınlar senin yüzünden ,
Başkalarını da düşün çıkma evinden .

Sen, ben birleşir biz oluruz ,
Kurtulacak bir yok elbet buluruz ,
Birlikte her şeyi koruruz ,
Başkalarını da düşün çıkma evinden .

Sanma başka bahar gelmeyecek,
Ağaçlar tekrar çiçek vermeyecek,
Koyun kuzusunu artık sevemeyecek,
Başkalarını da düşün çıkma evinden .

Evde bambaşka bir hayat var ,
Sevginle aileni sımsıkı sar ,
Vakit birlikteyken su gibi akar ,
Başkalarını da düşün çıkma evinden .

Düşün güzel günler geri gelmiş,
Tebirlerle her şey düzelmiş,
Türkiye'm virüsü yere sermiş ,
Başkalarını da düşün çıkma evinden .

Hilal KURT

7. Sınıf

Arsin Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

ŞİİR DALINDA 3. OLAN ESER

BİR DÜŞÜN

Neden ağlıyorsun evlat,
Derdini bir söyle.
Çeşit çeşit oyuncaklar,
Bu mutsuzluğun da ne?

Olmayı versin araban,
İkinci bir uçağın...
Üzme böyle kendini
Gözyaşına değer mi?

Yastığını bebek yapmış,
Eşsiz hayaller kuran,
Uykuya dalıp sabahlayan,
Onca çocuk var inan.

Yok ki yazacak kalemi,
Giyecek bir kabanı,
Düşün ayağında çorabı,
Olmayan çocukları.

Kulağın duyuyorsa,
Gözlerin görüyorsa,
Vücudun sağlıklıysa,
Olmayanı bir düşün.

Ece Şevval BİLÄZER

6. Sınıf

Ortahisar Aydınlikevler İmam Hatip Ortaokulu

ZOR GÜNLERDEN GEÇİYORDUK

10 Mart oldu insanı hüzne boğan,
Bir görünmezliğe savaş açan.
Nisan'ın sonu muydu kurtuluş?
Nisan olacak baharın habercisi.

Çiçek dolu bahçeler,
Baharın habercisi cıvıldaayan kuşlar,
Görebilir miydik bir bahar daha?
Umudumuz yeşerip çiçek açar mıydı?

Derinden bizi yaraladı,
Yaşlılarımızın zarar görmesi.
Naifce isteklerini söyleyen dedemiz,
'Üzümler olunca tekrar gelin kuzum' diyen nenemiz.

Büyüklerdir bizlere,
Geleceği gösteren aynalar.
Büyüklerdir bizim,
Tarihi değerlerimiz.

Sahadaydı canı pahasına mücadele eden aslanlar,
Vatanını sevmek , milletini sevmek tek kelime ile bu demek.
Hayran bıraktılar tüm dünyaya; emek vererek,
Pandemiye savaş açtılar tek yürek.
Tekrar baharların gelmesini umut ederek.

Aber Tufan ASLAN

7. Sınıf

Ortahisar İbrahim Alemdağ Ortaokulu

DÜŞÜN DİĞER İNSANLARI DA

Bir hastalık çıktı meydana
Nereden geldi acaba ...
Herkesi soktu evine
Geziliyor dışarıda .

Çıkmayalım dışarıya
Düşünelim diğer insanları da
Tek biz yokuz dünyada
Ne yapacağız acaba ...

Esir aldı dünyayı
Sardı etrafı
Yavaş yavaş can alıyor
Ne yapacağız acaba ...

Birlikte başaracağız
Kalacağız evimizde
Çıkmayacağız dışarı
Düşüneceğiz diğer insanları.

AiŐe Mina SEYMEN

5. Sınıf

Akçaabat Şehit Samet Uslu Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

BAŞKALARINI DA UNUTMA

Sabah uyandığımda, güneş vurunur odama,
Sıcacık ekmek kokusuyla otururuz kahvaltı masasına,
Verdiği tüm nimetler için Őükrederiz Allah'a,
Elimizden geldiğince yardım ederiz fakir fukaraya.

Kimsesiz çocuklardan, sana el açmış insanlardan,
Esirgeme sevgini sokaktaki dilsiz hayvanlardan,
Birlik beraberliktir bizi bir arada tutan,
Olabildiği kadar paylaşmaktır insanı insan yapan.

Sen yiyip içerken, sokakta gezip tozarken,
Başkalarını da üőün sıcakık yuvanda yaőarken,
Ne fark eder azı çoğu, sevindir çoluk çocuğu
Uyandırılım artık Şu uyuyan toplumu.

Alperen BAŐER

7. Sınıf

Ortahisar Bedri Rahmi Eyüpoğu Ortaokulu

GÖRÜLMEZ DÜŞMAN

Çin'de başlayan salgın,
Dünyalı uyuyor, dalgın
Hastalar yatıyor, baygın
Doktorlar çok saygın.

Görünmez bir düşman,
Yok edecek dört katman.
Çinli, Amerikan, Alman...
Virüsü vücuduma almam.

İzole ettim kendimi
Düşünüyorum çevremi.
İlk önce ailemi
Evde kalın demediler mi?

Grip deyip geçtiler
Bana bir şey olmaz dediler
Sağlıklarını kaybettiler
Yaşamadan bilemediler.

Dünya tehdit altında
Artık herkes farkında
Konser verdiler balkonda,
Doktorlar canlı yayında.

Sokaklar bomboş.
Kuş sesleri ne hoş!
Ateşin varsa hastaneye koş.
Sevdikleriyle hayat çok hoş.

Önceden önlemler aldık
İhtiyacı olana el uzattık.
Sağlıkta ileri adım attık
Kurtuluşa yaklaştık.

Asel ÇALIK

5. Sınıf

Ortahisar Karşiyaka İmam Hatip Ortaokulu

EVDE HAYAT VAR

Çin'in Wuhan şehrinde başlayan,
Oradan tüm dünyaya yayılan,
Evde kalmamıza neden olan,
Korona virüsü Covid-19.

Okulum evimin hemen yanında,
Bir boşluk var sanki orada,
Ama bu engel değil bana,
Eğitime devam ederim uzaktan da.

Evde kaldık biz günlerce,
Hep boş mu duracağız sence?
Evimiz okul oldu bize,
Çalışırız tüm derslere.

Boş vaktimiz çok var deme,
Plan program yap kendine,
Aktiviteler ve okuma saatleriyle,
Zamanın kıymetini bil ailenle.

Okul boş, cami boş, park boş deme,
Şu virüsten bir kurtulalım hele,
O güzel günler gelecek yine,
Biraz daha evde kalmayı dene.

Asude ŞAHİN

7. Sınıf

Araklı Hamit Özdağ İmam Hatip Ortaokulu

LÜTFEN EVDE KAL

Evde kalıyorum; ödevlerimi,
Resimlerimi yapıyorum.
Evde kalıyorum, kitaplar okuyup
Öyküler, şiirler yazıyorum.

Sen de evde kal, kitabını oku.
Şiirler, öyküler yaz; ödev yap.
Benim gibi büyüklerinin sözünü dinle.
Kardeşinle güzel oyunlar oyna.

Den de coronavirüs olmamak için
benim gibi sokağa çıkma.
Sokağa çıkıp mikrop kapma.
Lütfen evde kal aileni dinle.

Azra ÇİL
5. Sınıf

Yeşilköy Şehit Haydar Arslan Ortaokulu

BİZE YAKIŞAN

Bundan bir ay önce çok farklıydı her yer.
Değersiz görülenler ne değerliymiş meğer!
Koşmak, oynamak, gezmek , eğlenmek hep beraber ...
Hepsine dur dedi bir virüs, size bu kadar yeter!

Bir maskeyi takamazken sen,
Onunla tanışan var daha bebekken.
Doktor, hemşire, memur böyle didinirken,
Evde oturmaktan sıkılma, tedbiri al erkenden.

Biz evimizdeyken onlar sahalarda.
Sağlıkçımız görevde, Mehmet'imiz dağlarda.
Çocuklarından uzakta, gözleri yollarda...
Sen de onlara destek ol, sakın dışarı çıkma.

Yapman gereken sadece evde kalmak oysa.
Sosyal mesafeni kuru, insanlarla tokalaşma.
Senin için fedakârca çalışanları düşün de rahatla.
Sabrın sonu selamettir, sakın bunu unutma.

Devletimiz "vefa "diyerek adına,
Koştı hizmet için muhtaca, yaşlıya.
Evlere kadar gidip asker, polis, jandarma
Selam durdu bu sefer dedeye, nineye, amcaya.

Bu karanlık günler elbet bir gün son bulur.
Yeter ki bir olalım milletimiz kurtulur.
Sadece birkaç kural herkese şifa olur.
Hep birlikte Türkiye! Bize yakışan budur.

Azranur KOLCU

7. Sınıf

Ortahisar Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

BAŞKALARINI DA DÜŞÜN

Sabah, okula giderken,
Gördün yaşlı bir kadın.
Yardım etmeyi unutma,
İhmal etme sakın.

Okuldan dönerken,
Gördün kör bir adam.
Koş, git yanına,
Gir hemen de koluna.

Belki, bizden değildir,
Deyip geçme sakın.
Onu görmezden gelip,
Hor görme sakın.

Herkes birlik olsun,
Sokaklar neşeyle dolsun.
Yardımlaşmayı öğrenip,
Herkes mutlu olsun.

İnsanlar, yardımlaŐıp,
Hep beraber olmalı.
Her gün yardım etmeyi,
İnsan, hep yapmalı.

Berat Efe SEMİZ

5. Sınıf

Ortahisar Atatürk Ortaokulu

DÜŞÜNMEK GÜZELDIR

Başkalarını da düşünelim, kendimizden başkasını
Onları da sayıp sevelim.
Hep beraber oturalım, gülelim
Birbirimizi önemseyelim.

Düşünelim ki Mehmet ne yapıyor
Mehmet bir tatlı sohbet, bir arkadaş arıyor
Ama herkes onu küçümsüyor, dışlıyor.
Mehmet'i de düşünelim.

Düşünelim ki Ayşe ne yapıyor
Ayşe parası yok diye önemsenmiyor, öteleniyor
Ama o da mutlu olmak istiyor
Ayşe'yi de düşünelim.

Düşünelim ki doktorlar ne yapıyor
Doktorlar evlatlarından ayrı çalışıyor
Ailesini özliyor ama işine aşkla koşuyor
Sağlıkçılarımızı da düşünelim.

Kısacası düşünelim herkesi, düşünmek güzeldir
Kimseyi üzmemelim
Onlarla duygudaşlık kuralım
Anlayış gösterelim, düşündükçe güzelleşelim.

Beren GÜNEY

7. Sınıf

Ortahisar Birey Okulları

İYİLİKTE YARIŞALIM

El uzatın darda varsa dostunuz,
“Derdi nedir?” diye haber bilelim.
Olmasın hiç başkasına kastınız,
Tutup ellerinden güven verelim.

Paylaşırsak azalacak derdimiz,
Zor günlerde el ele verelim,
Bütün millet her bir ferdimiz,
Atlastan sevgi ile bir dünya örelim.

Küsmeyelim, sevgi ile barışalım,
Kardeşiz biz, iyilikte yarışalım,
Ne derdimiz varsa bölüşelim,
Huzura hep birlikte erişelim.

Dünyayı kurtaracak iyilik,
El ele verip olalım birlik,
Birliğin olduğu yeredir dirlik,
Çarpar yüreklerde o zaman şenlik.

 Büşra Gülşah ÖZTÜRK

7. Sınıf

Akçaabat Cumhuriyet Ortaokulu

BAŞKALARINI DA DÜŞÜN

Her Şey g¼zel bakıyorsun etrafa,
İnsanlar muhtaç görm¼yor musun?
D¼Ő¼n bak ¼mr¼ evde ge¼enlere
G¼rebilir misin her Şeyin g¼zel olduğunu?

Dolu dolu d¼Ő¼n, başkasını koru
Aklınla savaş, feda et g¼zellikleri
Hepimiz kardeşiz g¼rmeliyiz yaşamayı
Ben diyorum ki d¼Ő¼n başkalarını.

Evet başarabiliriz aslında empati kurarsak
Mutlu olmaktır, sevgiyi paylaşmak
Kimseyi kırmadan incitmeden yaŐarsak
Ben diyorum ki d¼Ő¼n başkalarını.

Hayata tutunmak muhtaçları korumaktır.
Varlık i¼inde yaŐarken başkalarını g¼rebilmektir.
İnsanları k¼¼msemeye onlara kalbinle dokun.
Ben diyorum ki d¼Ő¼n başkalarını.

Bağıra çağıra duyurmak istiyorum d¼nyaya
Artık bitsin istiyorum savaŐlar, ağlamasın ¼ocuklar
Barış i¼inde yaşamak varken
Ben diyorum ki d¼Ő¼n başkalarını.

Cansu TOPRAK

6. Sınıf

Ortahisar İbrahim Alemdağ Ortaokulu

BAŞKALARINI DA DÜŞÜN

Korona deyip geçme
Sokağa çıkıp gezme.
Gün evde kalma günü
Haydi uy bu yeni düzene.

Sende korona varsa
Dışarı çıkmak sonra
Başkalarını da düşün
Hayatı hiçe sayma.

Hastanede yatanlar
Koronadan yatıyor.
Herkes yaşamak için
Sokaklara ıkmıyor.

Sen de sokağa ıkma
Hayatı hiçe sayma
Boşuna ceza yeme
PiŐmanlıktan delirme

Para cezası olsa da
Önemli değil aslında
Ama hayat durursa
Geri dönölmez sonra.

Cemre AKYÜZ

6. Sınıf

Düzköy Aykut Lütfü Oflluğlu Ortaokulu

BAŞKALARINI DA DÜŞÜNMEK LAZIM

Bir düşün bakalım, tek sen misin dünyada?
Açlıkla savaşıyor insanlar Afrika'da.
Elinden gelen yardımı ardına koyma.
Başkalarını da düşünmek lazım.

Savaş oluyor Suriye'de, kalacak yerleri bile olmuyor.
İnsanlar orada her gün korkuyla uyanıyor.
Savaş yerine neden yardımcı olmak akla gelmiyor?
Başkalarını da düşünmek lazım.

Bu hayat bir sınav yeri değil mi?
İnsanlar yardım etmeyi öğrenmeli.
Allah, paylaştıkça arttırır bereketi.
Başkalarını da düşünmek lazım.

Ne savaş ne açlık iyi bir şeydir.
O insanları anlayabilmek için empati gerekir.
Kendini koy onların yerine, bir kere olsa bile sevindir.
Başkalarını da düşünmek lazım.

Her yardım aslında alacağın bir sevaptır.
Dünyada yardım edenlerin olması insanı umutlandırır.
Sen yardımsever ol sevgi saygı barındır.
Başkalarını da düşünmek lazım.

Ceren ÖZEN

6. Sınıf

Ortahisar İbrahim Alemdağ Ortaokulu

EVDE KAL ÇIKMA

Çiçekler gibi açacak milletimiz devletimiz
Kalmayacak insansız sokaklar,
Gidecek bu illet kazanacak millet.
Yıkayacağız ellerimizi, unutmayacağız temizliğimizi.
Beş adım uzaktan koruyacağız mesafemizi.
Sabredelim biraz daha pes etmeyelim asla.
Çıkacağız sonunda gezeceğiz doya doya.
Sonunda ne olacak biliyor herkes,
Kazanan millet kaybeden ise illet.
Unutma yıka ellerini kazan sende millet gibi.
Çıkma sakın dışarıya;otur, kal evinde koltuğunda.
Merak etme sen hiçbir zaman,
Korkma güven daima devlete Evde kal...

Defne İnan

6. Sınıf

Ortahisar Mimar Sinan Ortaokulu

KENDİNİ ONLARIN YERİNE KOY

Sadece kendini düşünme,
Başkalarının düşün,
Hastıları, yetimleri, yaşlıları ve öksüzlere düşün
Kendini onların yerine koy,
Hayata bir de o yönden bak ve düşün,
Göremiyorsun, konuşamıyoruz ya da annen baban yok,
Koşup oynayamıyor annene babana sarılamıyorsun,
Hayatın ne kadar kötü olurdu,
Ama bazılarının hayatı böyle,
Onlara yardım edeyim
Onları mutlu yapalım,
Yardım elimizi yardıma muhtaç insanlara uzatalım,

Ebrar AYDIN

5. Sınıf

Köprübaşı Adnan Kahveci İmam Hatip Ortaokulu

BAŞKASINI DA DÜŞÜN

Bugünler de geçecek,
Güzel günler gelecek.
Öğretmenlerimiz bizlere,
Neler neler öğretecek.

Hayat eve de sığıyor,
İnanın canım hiç sıkılmıyor.
Ders çalışmak kitap okumak,
Derken vakit geçiyor.

Gelin birlik olalım,
Kurallara uyalım,
Hep beraber Türkiye'm,
Evimizde kalalım.

Şimdi dua zamanı,
El açıp yalvarmalı,
Rabbim güzel vatanımızı,
Selamete çıkarmalı.

Ebrar ER
5. Sınıf

Ortahisar Pelitli 75. Yıl Cumhuriyet Ortaokulu

ANLADIM

Yıl 2020, mevsim bahar,
Ağaçlar çiçek açtı, dallarda kuşlar...
Ne yazık ki bomboş sokaklar,
Çocuk sesi olmadan bahar olmaz anladım.

Bir salgın hastalık ki dünyayı sardı,
Evlatları, anne-babaları hasret bıraktı.
Yaşlıların gözleri yollarda kaldı,
Sevdiklerini beklemek ne zormuş anladım.

Korona dediler bu illetin adını,
Unuttuk yollarda koşmanın tadını.
Ders zili çalsa da okula koşsam,
Ne zormuş ayrılık yaşayınca anladım.

Şimdi okullar garip kapıları kilitli,
Ders zili artık derse çağırıyor.
Hafta sonu, tatil gelsin diye beklerken,
Tatilin ne kadar değersiz olduğunu anladım.

Ebrar YILMAZ

6. Sınıf

Araklı Yılmaz Çebi Ortaokulu

İNSANLIK İÇİN

Biz gençler, çocuklar,
Dışarı çıkmak istiyoruz.
Büyüklerin hatası yüzünden,
Parklarda oynayamıyoruz.

Köyümü; dedemi, ninemi,
Öğretmenimi, arkadaşlarımı,
Yürümekte zorlandığım,
Okul yolunu bile özledim.

Haberlerde görüyorum,
Hastaneden kaçıyorlar.
Sevenlerini düşünmeli,
Tedavi olmalılar.

Haydi dünya insanları,
Bencillik yapmayalım.
Bu virüse çare bulalım,
İnsanlığı kurtaralım.

Ecrin KELEŞ

8. Sınıf

Ortahisar Piri Reis Ortaokulu

BAŞKALARI DA VAR

Başkaları da var bu dñnyada,
Toprağı hak eden ama imkanları el vermeyen.
Onlar da bir insan, onlar da bir can.
İster hasta olsunlar ister sağlam.

Hayatta kalmayı isteyen onca insan varken,
Neden kimse uĐraŐmasın neden kimse yardım eli uzatmasın.
Birkaç kuruş kaybetmekten korkmamalısın.
Kefenin cebi yoktur para saklayasın.

Kimisi vardır malı mñlkñ yoktur ama ne yapsam diye dñŐññr
Her Şey para mıdır? Bir fatiha ile hayat kurtarırısın.
Lñtfen bencilliği koy bir kenara
Başkasını dñŐñnsen zarar etmezsin, hayat kurtarırısın.

Bu dizeleri okumak kadar kolaydır birini dñŐñnmek.
Bir hayat kursan iÇine başkalarını da koysan,
İmkanı olmayanlara destek olsan,
Parayı, pulu, hastalığı bir kenara atsan kardeş olsan.

Aslında bu yazılanları yapmak kolaydır
Biraz dursan benliğinden etsen
Ben değil biz duygusunu yaŐasan
Ne olur bu dñnyada başkalarının olduğunu hatırlasan

 Emirhan KARADENİZ

8. Sınıf

Tonya HoŐarlı Ortaokulu

KARDEŞLİK

Biz birlikte g¼çlü bir ¼lkeyiz,
Bu zor g¼nlerin ¼stesinden
Birbirimize yardım ederek geliriz.
Bencil olmak yerine kardeş oluruz biz.

Paylaşırız ekmeğimizi bir an bile d¼ő¼nmeyiz
Doğudan batıya kuzeyden g¼neye biriz.
Biz birlikte g¼çlü bir T¼rkiye'yiz.
Bizi g¼çlü yapan y¼ređimizdeki sevgimiz.

B¼t¼n d¼nya ¼rnek alır bizi,
El ele verir aőarız engelleri,
Başkalarını da d¼ő¼nmek mutlu eder bizi,
Bu kardeşlik duygusu y¼kseltir hepimizi.

Emre ¼ZKAN

5. Sınıf

Ortahisar ¼zel Trabzon Final Ortaokulu

BENİM GÜZEL DİLEĞİM

Merhaba umudum
Merhabayeni güne uyanışım
İçimde tarifsiz bir his
Sanki yarınımdan habersiz

Yeni günümüz aydın olsun
Çocuklar mutlu, çocuklar umutlu
Barış olsun , sevgi olsun , insanlık olsun
Kalpten gelen her dua kabul olsun

Dileğimdir bu zor günler geçsin
Yarınlarımız mutlulukla devam etsin
Kalbimden geçen tüm dilekler
Benden sizlere gelsin....

Esin ŞAHİN
6. Sınıf

Arsin Şehit Fahrettin Sarı Ortaokulu

BAŞKALARINIDA DÜŞÜNELİM

Bir hastalık var dediler,
Okulumuzu engellediler.
Bu hastalıkta neymiş ?
Adına covid-19 dediler.

Bir araştırıp bulayım ,
Neyin nesidir bu.
Her anımda karşıma çıkan,
Virüs illetidir bu.

Özgürlük kısıtlı,
Tebirler alındı.
Hayatı eve sığdırdık ,
Gerisi mevlaya kaldı.

Sosyal mesafeyi korumak,
Her gün uygulanan bir kural .
Başkalarınında düşünelim.
Biraz daha sabredelim.

Fahrettin Koca seslendi bize
Başkalarınında düşünelim .
Yaşlı,genç demeden ,
Bulaşır hepinize.

Fahri Mert OTKUN

6. Sınıf

Ortahisar Osman Kalyoncu İmam Hatip Ortaokulu

EVDE KAL

Bir virüs var dışarıda seni bekleyen
Evde kal, hastalığı kapma sen.
Bana bir Şey olmaz deme sakın
Herkesle bulaşıyormuş sen bilmeden.

Maskeni ve eldivenini takmazsan,
Dışarıdan gelip elini yıkamazsan,
Anne, baba, kardeşmiş hiĉ dinlemez,
Ya en sevdiklerine bulaştırırsan!

Televizyon ve radyo hep uyarıyor.
"Evde kalın, sağlığınızı koruyun." diyor.
Doktor, hemşire ve sağlık ĉalıřanları
Virüs yüzünden evlerine gidemiyor.

Gelin bu işte de birlik olalım.
Evlerimizden hayal kuralım.
Bayrama kadar virüsü yok edip
Bayramda harĉlıklarımızı toplayalım.

Fatmanur AKBAŐ

7. Sınıf

Yeşilköy Şehit Haydar Arslan Ortaokulu

BİRAZ OLSUN DÜŞÜNSEK

Şu an dünya ne durumda ?
Hep kötü şeyler geliyor başımıza.
Belki bu da geçer diye kenara atıyoruz ama
Hiç düşünüyor muyuz insanlar ne durumda ?
Biz yuvamızda rahatken,
Hastanelerde çalışan sağlıkçılar
İnsanlık için canlarını feda ederken
Öylece durup bakamayız şu hayata.
Biraz olsun düşünsek
Belki vicdanımız sızlayacak.
Bizim yüzümüzden yaşayamayacak insanlar.
Ya onlar?
Belki kalacağız belki de gidecek...
Ama önce düşünmeliyiz
Ya başkalarını da götürürsek?

Gaye Naz GÜLTEN

6. Sınıf

Yomra Kaşüstü Cumhuriyet Ortaokulu

BAŞKALARINI DA DÜŞÜN

Evde kal !
Oyun oyna, dersini yap.
Kendini riske atma.
Evde kal!

Evde hayat, dışarda risk,
Ölüyor insanlar bir bir,
Elden gelmiyor hiçbir şey,
Başkalarını da düşün, evde kal!

Bir küçücük virüsle,
Savaşıyoruz evde kalarak.
Bunun ödülünü alacağız,
Hep birlikte el ele tutarak.

Unutmayalım sağlık çalışanlarımızı,
Bizim için gece gündüz hizmet verenleri.
Bizde evde kalarak,
Yaşatalım herkesi.
Evde kal Türkiye'm!

Goncagül BİRİNCİ

6. Sınıf

Düzköy Çayırbağı Yusufçu Ortaokulu

BİR DÜŞÜN

Bir düşün onları.
Doktorları, jandarmaları, kasiyerleri,
Bizler için hayatını riske atanları...
Onların çalışma şartlarını bir düşün.

Bir düşün onların ailelerini,
Doktorun, polisin, fırıncının,
Evde babasını, annesini bekleyenleri...
Sokakta ailelerinin yanına gitmek isteyenleri düşün.

Bir düşün hayvanları,
Köpekleri, kedileri, kuşları,
Sokakta yemek arayanları...
Kalacak yer arayanları bir düşün.

Bir düşün insanları,
Çocukları, gençleri, yetişkinleri,
Onların geleceğini...
Sokakta oynayacağı oyunları bir düşün.

Gökalp ÖZTÜRK

7. Sınıf

Vakıfkebir Özel Eksen Ortaokulu

DUYARLI OLALIM LÜTFEN

Ağaç kesen birini görürsen;
Bana ne deme lütfen!
Senin de oksijenin biter bir gün,
Sanane deme lütfen!

Susamış bir hayvan görürsen ;
Bana ne deme lütfen!
Sende bir kap su versen,
Sanane deme lütfen!

Yoksul bir çocuk görürsen;
Banane deme lütfen!
Hemen yedir , giydir sen,
Sanane deme lütfen!

Çevremizi temiz tutalım,
Hayvanları koruyalım,
Sevelim sevilelim,
Hep duyarlım olalım!

Doğa orman, bitki, çiçek,
Hayvan kedi, köpek, böcek
Kendini değil insanlığı düşün!
Bu dünyaya geldi isek.

Göktuğ ONAT

6. Sınıf

Akçaabat Özel Sınav Ortaokulu

EVDE KAL TÜRKIYEM

Benim güzel Türkiyem,
Hep kalbimde sen varsın.
Tüm dünyayı verseler,
Yine de sen başkasın.

Evde kalmak zor değil,
İnsanları sevdikçe.
Bu hal bir kabus değil,
Ülkeyi düşündükçe.

Ülkemi seviyorum.
Hep evde kalıyorum.
Belki uzun bir süreç,
Ama sabrediyorum.

Çocuklar eğlenecek.
Sokaklar şenlenecek.
Biraz sabrettikçe,
Hayat güzelleşecek.

Bugün belki üzüldük.
Güzel günler gelecek.
Elbet bu güzel vatan,
Mutluluğa erecek.

Havva BALTÜRK

7. Sınıf

Ortahisar Aydınllıkevler İmam Hatip Ortaokulu

TÜRKİYEM

Evde kal Türkiyem,
Başkalarının hayatına zarar verme.
Düşün, sakın ayrılmayın Türkiyeden.
Evde kal Türkiyem.

Sakın dışarı çıkmayın.
Çünkü kendi hayatınızı kaybedersiniz.
Siz üzölürsünüz.
Evde kal Türkiyem.

Türkiye'yi seviyorsanız,
Evde kalın Türkiye
Bir nefes için,
Evde kal Türkiyem.

Türkiye için,
İnsanlar için,
Çocuklar için,
Evde kal Türkiyem.

 Hilal KARADUMAN
5. Sınıf
Ortahisar Piri Reis Ortaokulu

BİZ BİZE

Ne yazık değil mi halimize
Nasıl da kapandık evimize
Oysaki yardım etmemiştik yaşlımıza, engellimize
Şimdi ne oldu bak biz bize.

Alıştık artık zor günlerimize
Evde kal dedik Türkiye'mize
Bu da geçer nasılsa kavuşuruz sevdiklerimize
Yardıma koştuk yine biz bize

Bu virus ders oldu hepimize
Katkısı oldu başkalarının da düşünmemize
Birlikte el ele sağlıklı günlere
Hep beraber biz bize

Yine döndük özümüze
Unutmadık kimsesizi. İşsizi
Yardıma muhtaç evsizi
Başkalarının da düşündük milletçe

İkbal ELMAS

8. Sınıf

Ortahisar Beşirli İMKB Ortaokulu

EVDE KAL TÜRKİYE'M

Herkes dışarıda gezirdi.
Birden virüs geldi.
Herkesin hayatı için,
Evde kal Türkiye'm!

Sokaklar doluydu.
Şimdi bomboş.
Başkaları için,
Evde kal Türkiye'm!

Yaşlılar için,
Gençler için,
Herkesi korumak için,
Evde kal Türkiye'm!

Dışarısı tehlikeyle doldu.
Evler hayat doldu.
Kimse hastalanmasın diye,
Evde kal Türkiye'm.

Kubilay KARBUZ

8. Sınıf

Düzköy Çayırbağı Yusufllu Ortaokulu

GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ

Bir bela geldi uzaklardan
Dünyamızı hastalık sarmış.
Ayırdı beni okulumdan
Yoksa herkese bulaşmış.

Taktık eldiveni, maskeyi
Önlemlerimizi aldık hemen.
İhmal etmemeliyiz temizliği
Elimizden de budur gelen.

Tedbirlerimizi artırdık,
Riske atmamak gerek.
Kendimizi evlere kapattık
Başkalarını da düşünerek.

Yine milletçe el ele verip
Coronavirüsü yeneceğiz.
Üstümüze düşeni yapıp
Güzel günler görecekiz.

Mavili ARSLAN

7. Sınıf

Yeşilköy Haydar Arslan Ortaokulu

BAŞKALARINI DA DÜŞÜN

Şu dertli günlerimizde,
Bir muştu gelse bize.
Hep beraber toplanıp,
Versek yine el ele.

Başkalarını da düşün genç!
Senden yardım bekleyen,
Nice insanlar var.
Şimdi kalk ve yardım et,
Bir muştu bekleyenlere.

Belki yalnızsın şimdi,
Sıkılıyor canın evde.
Lakin başkalarını da düşün,
Geçecek bu günler, evde.

Başkalarını da düşün amca!
Evde kal, sağlıklı kal.
Başkalarını da düşün amca!
Yakında gelecek güzel günler.

Düşün vatanın istikbalini,
Evinde kal, sağlıklı kal.
Bu günler mazide kalacak,
Sen yeter ki sağlıklı kal.

Düşün çalışmak zorunda olanları,
Vatan için, bizim için.
Çok çok dua et onlara,
Sağlıklı kalmaları için.

Empati nedir bilir misin?
Başkalarını düşünmektir.
Bu günlerde ihtiyacımız olan,
En önemli şeydir empati.

Düşün güzel günleri,
Yakındır, gelecekler.
Görmek istiyorsan bu günleri,
Başkalarını da düşün,
Evinde kal, sağlıklı kal,
Böylece mazi olur bu günler.

 Mehmet Kayra USTA

6. Sınıf

Akçaabat Şehit Gökhan Uzun İmam Hatip Ortaokulu

GÖRÜLMEZ DÜŞMAN VİRÜS

Adı duyulduğunda,
Yabancı geldi bize.
Dünyanın bir ucundan
Bak geldi ÷lkemize.

Gör÷lmez düşman virüs,
Alma onu hafife.
Eden çıkmamaya bak,
Yayılsın herkese.

Kalabalığı sever,
Ayrı dur kardeşinden.
Maske, eldiven, sabun,
Korur seni virüsten.

Dede, nine tatlıdır,
Zayıftır vücutları.
Evde kaldıklarında,
Eğlendir hep onları.

Kural koydu doktorlar,
Hep beraber uyalım.
Sevdiklerimiz için,
Gelin evde kalalım.

 Muhammet Ali TAYAR

5. Sınıf

Düzköy Çal Ortaokulu

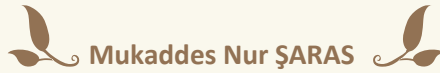
BİR KEZ DAHA DÜŞÜN!

Dışarı çıkmadan önce,
Bir kez daha düşün.
Amcanı, teyzeni, nineni hatırla,
Bir kez daha düşün.

Sen dersin, bana bir şey olmaz,
Görmüyor musun dünyayı?
Bir kez daha düşün.
Düşün ki mutlu olalım.

Evde sıkıldım deme,
Karantina daha zor.
İnsanlar için evde kal,
Bir kez daha düşün.

Sadece aileni değil.
Bütün insanları düşün,
Sen evde kal,
Vatanın mutlu olsun.

Mukaddes Nur ŞARAS

6. Sınıf

Akçaabat Şehit Gökhan Uzun İmam Hatip Ortaokulu

BAŞKALARINI DÜŞÜNMEK

Düşünmeliyiz her zaman,
Önce kendimizi sonra sevdiklerimizi.
Korumalıyız hep,
Kendimizi ve sevdiklerimizi.

Zor günleri geçirdiğimizde,

Bakmalıyız yanımızda kalanlara.
İŞte o zaman anlarız,
Sevdiklerimizin değerini.

Evde kalıp okumalıyız kitaplar,
Yazmalıyız Şiirler,
Bu günler elbette geçer.
Gülümsenerek hatırlanır geçen günler.

Yarınlara umutla bakmalıyız.
Bugünleri geçirebilmek için,
Bugün umutlu olmalıyız.
Yarın gülebilmek için.

Kendimizi ve sevdiklerimizi,
Hiç çıkarmamalıyız aklımızdan.
Düşünmeliyiz her zaman,
Onların iyiliği.

Bir kediyi,bir köpeği düşünmeliyiz,
Sokaktaki arkadaşlarımızı,
Yalnızlığa bırakmamalı.
Kapımızın önüne bir su koymalıyız.

Annemizi babamızı düşünmeli,
Onları üzmemeli.
Onlara hep destek olmalı,
Hep birlikte gülmeliyiz.

Yeniden koşup oynayacağımız sokakları,
Sesimizin yükseleceği günleri düşünmeli.
Bugün evde kalmalı,
Yarınlara umutla bakmalı.

 Mustafa Taha ARKAN

7. Sınıf

Ortahisar İbrahim Alemdağ Ortaokulu

KORONA VİRÜSÜ

Bir gün yola çıktı Çin' den,
İzin almadı hiç kimseden,
Tepetaklak oldu hayat,
Sadece bir virüsten.
İlk oldu ama bu son olsun,
Nerden geldiyse kaybolsun.
Korkuya kapılmasın kimse,
Ordumuz ve sağlık çalışanları ile
Rahata ereceğiz bu gidişle,
Olmasın birinizde endişe.
Ne kadar sabunlarsan elini,
Alır gider bu virüs kirini,
Verir sana yaşamanın kıymetini,
İlla koru bundan kendini.
Renkli düşler, hayaller,
Ümit, sevinç, neşe var.
Sağlıklı yaşamak için,
Ülkem, "SEN EVİNDE KAL!".

Nehir TAYAR

7. Sınıf

Düzköy Çal Ortaokulu

BAŞARMAK İÇİN ÇABALADIK

Korana geldi bir anda,
İlk günden haber oldu,
Çıkmadık hiç evlerden,
Karantina çaremiz oldu.

Okullar tatil edildi,
EBA imdada yetişti ,
Evlerde başladık derslere,
Asla kalmadık geriye.

Dersleri ihmal etmedik,
Öğretmenlerimizi dinledik.
Sağlıklıya gece gündüz,
El avuç açıp dua ettik.

“Başarabiliriz” dedik,
Çok gayret gösterdik.
Sosyal mesafeyi koruyoruz,
Temizliğe dikkat ediyoruz.

Nisa GÜLLE

7. Sınıf

Düzköy Çal Ortaokulu

EVİNDE KAL

Bir dokunuş yeter seni anlatmaya.
Anlatılmıyor bu iş insanlara.
Çare arıyorlar aşısını bulmaya,
El ele verip devam ediyorlar araştırmaya,
Bir alkış da memurlara, sağlık çalışanlarına
Bunun gibi daha nice vatan evlatlarına.

Evde kal sende bizim için,
Devletimiz ve bayrağımız için.
Dışarıda riske girme,
Evde devam et eğlencene.
Başaracağız elbet,
Sen yeter ki sabret.

Yüreğimiz sizin için atıyor,
Diller size riski anlatmaya çalışıyor.
Dinleyin onları, bizi ve daha nicelerini!
Evde kalın kurtarın tüm sevdiklerinizi!
Dışarıda riske atmayın hayallerinizi,
Şimdilik biraz sabırlı kalın, biraz özverili.

İstek yeter çoğu engeli aşmaya.
Yeter ki sen yolundan şaşma,
Yeter ki senin yolun evin yolu olsun!
Yüreğin güzel günler için dolsun.
Seyahatlerin de bir an için dursun,
Güzel günler için bolca vaktin olsun!

Ne badireler atlattı bu vatan,
Küçük virüs ona ne yapar?
Yeter ki sen evinde kal!
Geleceğin için kararlı ol,
Temas yok unutma!
Kendini sakın riske atma!

Sevdiklerini ve hayallerini düşün yeter!
Onların bir gülümsemesi ömre bedel,
Evinde umutların seni bekler.
Daha fazla bekletme onları,
Tekrar yaşa o güzel anları!
Mutlulukta arala albümün sayfalarını!

Ailenin sana ihtiyacı var, evine dön!
Evinde hayat var, sen yeter ki dön!
Sevdiklerin seni bekliyor, evde kal!
Evde kal ki ayrılma onlardan.
Başlarında dur, çınar ol onlara.
Güneş ol büyüyüp yeşersinler,
Yağmur ol onlara, azıcık serinlesinler.
Sen sen ol; evinde kal, mutlu kal.

Hayat risk almaya değmez.
Bu millet bir virüse boyun eğmez.
Unutma EVDE HAYAT VAR!

Rabia Rana ACAR

7. Sınıf

Of Ali Yeşilyurt İmam Hatip Ortaokulu

BAŞKALARINI DA DÜŞÜNMEK GEREK!

Başkalarını da düşün
Yaşlıları da,
Gençleri de,
Çocukları da.

Başkalarını da düşün
YaŐlılara yardım için,
Kaldır yerden onları
Ağlamasınlar için için.

Başkalarını da düşün
Gençler üzölmeyin sakın,
Okula varacaksınız bir gün,
Elbet bitecek bu salgın.

Başkalarını da düşün
Çocuklar için bir yardım,
Al onlara bir oyuncak
Gel mutlulukla sarılalım.

Rana TERZİ
5. Sınıf

Beşikdüzü Şehit Öğretmen Gürhan Yardım Ortaokulu

BAŞKALARINI DA DÜŞÜN

Mendilini kullan hapőırınca,
Mikropları etrafa saçma.
Kolonun içi var mendilin yoksa,
Her zaman en kolaya kaçma.

Başkaları da var bu dünyada,
Vicdanlıysan düşün onları da.
Evde, okulda, dışarıda,
Hastalık var dört bir yanda.

Bir buçuk metre sınırını aşma,
Kimseye sarılma, tokalaşma.
Bende bir şey yok deme asla,
Virüs geçer yakın temasla.

Ellerini yıka yirmi saniye boyunca,
Bu günlerde geçer elini taőın altına koyunca.
Virüs yayılmaz sen kalırsan evde,
Sağlıklı yaőarsın ömür boyunca.

 Ravza Yasemin SEMİZ

6. Sınıf

Arsin Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

BU GÜNLER BİTECEK

İçinde azıcık merhamet varsa, bırak şu gezme isteğini,
Evde kal, düşün ilk önce kendini sonra sevdiğini.
Biliyorum herkesin sıkıldığını,
Bilakis görmeliyiz hepimizin dayandığını.
Şimdilik sokaklar boş kalsın ne olacak?
Bir süre sonra herkes dışarıda istediğini yapacak.
Çocuklar parkta koşacak, oynayacak,
Biraz sabır ile her şey yolunda olacak.
Her gün güzel dilekler dilemeliyiz tüm dünyaya,
Teşekkürlerimizi sunmalıyız kanatsız meleklerle,
Sağlık çalışanlarımıza, polislere, kuryelere ve daha fazlasına,
Biz de görevimizi yapmış olacağız evde kalınca.
Evde de yapacak çok şey var aslında,
Misal kitap okursan gezersin dünya dünya.
Resim çiz, şiir yaz, müzik dinle doya doya,
Virüse fırsat verme ki dünya mutlu ola.
Yaşa, tüm dünyanın sağlıklı olması umuduyla.

Sedanur ŞAHİN

8. Sınıf

Akçaabat Cumhuriyet Ortaokulu

KALBİNLE İNAN

Şüphelendim, sanki virüslendim.
Aman şimdi ne yapmalıyım?
Eve mi gitsem, hastaneye mi?
Ailemi de düşünmeliyim.

Bütün insanlar evlerinde niye
Virüslenirim ya da bulaştırırım diye
Belki de böylesi daha iyi,
Ben hastanede, onlar evde.

Vücudumdaki mikrop diyor ki:
Hadi çık dışarıya bir an önce
Sarıl herkese, bulaştır beni.
O zaman terk ederim seni.

Ben de çok istiyorum ama
Parka, bahçeye çıkamam
Yaşlı, genç, çocukların,
Hayatını tehlikeye atamam.

Kalbim diyor: Hayır yapma!
Tedavi ol doktorlarına güven.
Diğer insanların canına kıyma!
Senin gibilerle mutlu olsun dünya!

Selin KELEŞ

8. Sınıf

Ortahisar Piri Reis Ortaokulu

HIÇ DÜŐÜNDÜN MÜ ?

Sen hiç düőündün mü ?
O soğuk kiő günlerinde
Sokaklardaki çaresiz insanları
Hiç düőündün mü?
Bizim yemediklerimizi yemek için
Can atan bir deri bir kemik çocukları
Hiç düőündün mü?
Sırayı kazıyan o haylaz çocukların yerine
Milyonlarca eğitim meraklısı çocuğun
Okula gitme isteğini .
Şimdi düşün ne durumda olduklarını
Düşün ki anlayasın .
Zaman bencil olma zamanı değil!
Zaman birbirine iyice kenetlenme zamanı !

Tuana ALTINDAŐ

6. Sınıf

Ortahisar Bener Cordan Ortaokulu

EVDE KALALIM

Diğer hayatları da düşün!
Bir hatayla sonlanabilir.
Dışarı çıkarsan eğer,
Birine virüs bulaşabilir.
Virüs bulaşmasın,
Kimse hasta olmasın.
Bunlar nasıl olacak?
Tabii ki evde kalarak.
Evde canın sıkılmasın,
Çalışıp, dinlenip okumalısın.
Covid-19'u yenmek için,
Yarına umutla bakmalısın.
Bu salgındaki kahraman kişiler,
Doktorlar ve hemşireler,
Yardıma ihtiyacı olanlara,
Destek veren gönüllüler.
Onların hayatları tehlikede,
Hep sağlığını düşünürler.
Covid-19'un kimseye,
Bulaşmasını istemezler.
Onları yalnız bırakmayalım,
Biraz da biz uğraşalım.
Bu virüsü yenmek için,
Hepimiz evde kalalım.

 Tuğce Begüm DEMİR

5. Sınıf

Ortahisar Bedri Rahmi Eyüboğlu Ortaokulu

DÜŞÜNCELİ

Birbirimizi düşünelim,
Dünya ve insanları.
Sakın dışarı çıkma bak
Sözlerimi dinle dört kulak.
Temizliğin özüdür el yıkamak;
Su ile ıslat önce,
Sabun ile köpürt iyice,
Avuç içi, avuç dışı ve tırnaklar,
Parmakları unutma bak.
İşte bir el böyle yıkanmalı,
Sakın unutma elini yıkamayı.

Yağmur Ela SAYIN

5. Sınıf

Ortahisar Ted Trabzon Koleji Ortaokulu

DOKTOR BABA

Hani sevinçler birdi,
Gülümsemeler aynı dildi.
Bir çocuğun ağlayan sesi,
Doktor babanın çaresiz nefesi.

Bilmiyordu kimse böyle olacağını.
Göremeyecekti uzun süre biricik evladını.
Riske atamazdı ailesinin hayatını.
Belki bir daha zor çalacaktı evinin kapısını

Vazgeçmeyecekti elbette hayat kurtarmaktan.
Geçse de candan, evlattan, yarıdan...
Usanmayacaktı deva olmaktan.
İyileşen hastaların sevinçlerini duymaktan.

Sen de durup bir düşün,
Yaşasaydım sadece kendim için.
Canımı dişime takıp çalışmam niçin?
Hepsi çocukların aydınlık geleceği için.

Yağmur SEKBAN

7. Sınıf

Ortahisar Trabzon Ted Koleji Ortaokulu

EVDE KAL TÜRKEYEM

Çinde ortaya çıkan bir virüs,
Bütün dünyada salgına dönüşmüş,
Önlem almaya vakit kalmadan ,
Binlerce insan öldürmüş.

Sen eve hapsolmadın.
Virüsü evin dışında bıraktın.
Hastalığın yayılmasına engel olarak
Bütün insanları kurtardın.

Şimdi herkes için evdeyiz.
Sıklmak yerine eğlenir, gelişiriz.
Kitap okur, sohbet eder, hayal kurarız,
Geleceğe umutla bakarız.

Sevdiklerimize kavuşmak için,
Dışarıda gezip, dolaşmak için,
Daha güzel günler yaşamak için,
Şimdilik evde kal TÜRKEYEM ,hepimiz için.

Yaren KAZANCI

8. Sınıf

Ortahisar 24. Şubat Ortaokulu

UNUTMA

Çin'den yayıldı bir haber
Tüm Dünya'yı sardı keder
Bizi evimize mahkûm eder
Bu yaşadığımız nasıl bir keder

Artık evde okul var, ders var
Sakin çıkma sokağa, virüs var
Aman dikkat hayat eve sığar
Dışarda maske eldiven takmak var

Çıkmadan tak maskeni eldivenini
Gelince yıka sabun ve su ile elini
Koru insanlarla sosyal mesafeni
Bu günlerde geçer koru kendini

Unutma eşı, dostu, komşuyu, akrabayı
Her zamankinden çok yardımlaşmayı
İnsanlar kapanır evine gidemez iş yerine
Verelim el ele yardım edelim her birine

Yiğit Arda ÖKSÜZ

5. Sınıf

Ortahisar Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

OY KORONA KORONA

Oy Korona Korona,
Ya bak bize olana!
Dışarıya çıkamayız,
Gelme sarılamayız.

Dışarıda dolaşma,
Bak sonu kötü olur.
Devamlı evde otur,
İşte Korona budur!

Aman ateşin çıkmasın,
Öksürüğün olmasın.
Eğer nefes alamazsan,
Vay haline yanarsın!

Uzaktan bakışalım,
Yakın oturmayalım,
Evlere gelenleri,
Hemencecik kovalım.

Yusuf Ziya AYDIN

6. Sınıf

Akcaabat Işıklar Ortaokulu

EVDE KAL TÜRKIYEM

Belki zor günlerimiz,
Belki de az neşemiz,
Her daim birlikteyiz,
Evde kal Türkiyem.

Belki bugün, doğum günün.
Belki de en mutlu günün.
Biraz, başkalarını da düşün.
Evde kal Türkiyem.

Belki yarın bitecek,
Belki de aylar sürececek,
Bu günler de geçecek,
Evde kal Türkiyem.

Belki bir nefes için,
Belki de bir can için,
Çıkma dışarı, bizim için
Evde kal Türkiyem.

 Zeynep KARADUMAN

8. Sınıf

Ortahisar Aydınllıkevler İmam Hatip Oratokulu

DÜŞÜNMEK

İnsan olmak neydi?
Başkalarını da düşünmekti.
Yaşamımızı süsleyen,
Belki de bir kuşa yardım etmekti.

Yemeklerimizi çöpe attık.
Aç kalanları anlamadık.
Yaşamımızın güzelliğini,
Bir türlü kavrayamadık.

Görme engellilere göz,
İşitme engellilere kulak,
Tüm engellilere hayat olamadık.
Engelleri onlara biz koyduk.

Başkalarını da düşünelim.
Birbirimize değer verelim.
Herkeseye yardım ederek,
Hayatı güzelleştirelim.

Artık bencil olmayalım.
Harekete geçelim.
Birbirimizi anlayıp,
Düşünmeyi öğrenelim.

Zeynep YILMAZ
5. Sınıf
Çarşıbaşı Ortaokulu

HİKÂYE

Lise

HİKÂYE DALINDA I. OLAN ESER

YARALI ŞIFACI

Son dönemlerde daha az yolum düşer oldu psikiyatri kliniklerine. Artık hasta değil de danışan muamelesi görüyorum. Gel gör ki ben ataklarımın bitmediğini ve tekrarlayacağını anlayabiliyorum. Neydim ne oldum biliyorum, ne olacağımı ise yalnızca tek medet umduğum Rabbim biliyor. En çok canımı yakan da neden bunları yaşadığımı bilmek zaten. Bilmek unutamamak... Boşuna değildi ya "Ah hafıza! Huzurumun baş düşmanı." sözü. Kime aitti bu söz sahi? Unutmuş olamam. Zihnimi zorlamak, hatırlamak için bu kadar çaba sarf etmek, belki de ilk kez...

İşte hatırladım. Cervantes'e aitti bu söz. Kendimce kazandım ama yorulduğum da. Yorgunluğumun hakkını çıkarmak istercesine mırıldandım gözlerim kapanırken. "Ah hafıza! Huzurumun baş düşmanı. Cervantes." Zaferin getirdiği tebessümü mü gördünüz yoksa dudaklarımda, evet böyle küçük zaferlere seviniyorum. Belki de büyük savaşları kaybetmeye alışmış olmamdan geliyor bu, bilemiyorum. Tek bildiğim kaybetmeyi bu kadar da hak etmediğim.

Kapanan gözlerim gece yarısı açılıyor her gece olduğu gibi. Kurumuş boğazıma ve ihtiyaç duyduğum bir nefese çare olacak o şefkatli el yok yine yanımda. Ve bir yudum su ile aralanmış pencereden yüzüme vuran ılık bahar rüzgârı sayesinde yine kapatabiliyorum gözlerimi. Ama zihnimin bir kapatma tuşu yok veya yıllardır bulamıyorum onu.

Ve yeniden başlıyoruz. Uzun süre sonra ataklarım başlıyor. İlacımı almadım, bu sefer ihtiyaç duymayacağıma inandım sanırım ama yanıldım işte. Gülmeye başlıyorum az sonra gözlerim dolaçak ve aynı kâbus bölecek yine gecemi. Ellerimin kontrolü hâlâ bendeyken Azra'ya o tek kelimelik mesajımı atıyorum: Atak.

Zoraki yapıyorum gözlerimi. Sonra sargılı elime kayıyor yorgun bakışlarım. Belli ki yine zarar verdim çevrem. Yarı uyanık dua ediyorum inşallah annemin yadigârı olan vazoyu kırmamışımdır diye. Ne diye çıkardım ki onu dolaptan? Ne zannettim ki, iyileştikimi mi? Ya kırıldıysa... Bu düşünce beni titretiyor ve tahminimce üzerime gelen iğnenin sorumlusu bu titreme. Gözlerimin önünde vazonun üzerindeki bordo çiçekler dönüyor ve maviyi anımsıyorum. Geçmişten gelen tanıdık bir erkek sesi... "Gool..." Ama artık o sesi duyunca ellerini çırpıp mutfaktan odaya koşacak ve kocaman ellerle göklere uzanacak minik prenses değilim. Ben artık yaralı bir esirim. Geçmişin yarısıyla geçmişe esir olmuşum. Ağlamak isterdim tabi zihnimi bulandırıp beni geçici ölüme mahkûm eden o iğne olmasaydı.

Sanırım size tüm bunları anlatmadan önce kendimi tanıtmalıydım. Ben Aslı Yılmaz. 24 yaşındayım ve özellikle son 3 senedir hastanelere çokça uğrar oldum. Bir çeşit karakterize ruhsal bozukluk hastasıyım. Hastalığım, sıklığı ve etkisi normalin üzerinde olan ataklarımla seyrediyor. Özellikle mevsimsel geçişlerde iki farklı süreç geçiriyorum. Dönemlerden biri panik dönem, bu esnada depresif ve tamamen hareketsiz günler geçiriyor bıkkınlık hissi ile dolu oluyorum. Diğer dönem ise manik dönem, bu süreçte panik dönemin tam aksine sürekli hareket halinde heyecan dolu ve özgüvenli bir ruh halinde oluyorum. Bipolar ruhsal bozukluk olarak adlandırılan hastalığım çok sık görülen bir durum olmasa da çoğunlukla genetik faktörlerden kaynaklı olarak yaşanabiliyor. Benim genetik bir yatkınlığım yok ama ben de bunu travma etkisi ile yaşayanlardanım.

Benim travmam ne mi? Anlatmaktan yorulduğum ve kaza demeye dilim varmayan bir trafik saldırısı...

Kendimi bildim bileli annem ve babam aile büyüklerimiz konusunda çok hassas olmuşlar ve bizi de bu şekilde yetiştirmek istemişlerdir. Büyüklerimizi aramak ve ziyaret etmek bir sorumluluktur bizler için. İşte o gün de dedemlere ufak bir sürpriz yapmak istemiştik, kardeşimin elinde ailemizi çizdiği resim kâğıdı benim kucağımda annemle yaptığımız kek. Seyir halindeyiz. Arka koltukta -o zamanlar orada oturmanın bizi kurtaracağını bilemediğimiz için orada oturmaktan hoşlanmazdık- kardeşimle tatlı tatlı didişirken bir şey oldu.

Karşı şerit bir anda karıştı ve kardeşim kemerini zorlayarak öne bakmaya çalışırken onu elimle geri çektim. Ve sadece bir kaç saniyelik o anda annemin kocaman açılmış bir şekilde babama dönen gözlerinde daha önce görmediğim bir şey gördüm. Belki bir vedaydı bu belki de bugün bu anlamı yüklüyorum o bakışa. Tek bildiğim daha önce o bakışı fark etmediğim. Ama daha sonra savaşın ortasındaki annelerin gözünde, adım atacak gücü yokken evladı sırtında babaların gözünde, nefes alacak gücü kalmamış küçücük çocukların gözünde gördüm ben o bakışları. Hep gördüm hep fark ettim o günden sonra. Belki de ben o gün büyüdüm.

O gün ilk kez fark ettiğim tek şey o masum bakışlar değildi aslında. O gün yine ilk kez gördüğüm şey şarkı sesine boğulmuş bir araçtaki katillerdi. Katil olmak istemese de katil olmaya çabalayan benciller... Onları da daha sonra çok kez gördüm. Bazen yine trafikte çıktılar karşımıza gösteri peşinde koşan bencil sürücüler olarak, bazen ise hastalığını sergilemek ve yaymak marifetmiş gibi sokaklarda topluma karıştılar. Bağımlılık halini almış zararlı alışkanlıkları uğruna insanların candan bağlı olduğu aileleri dağıldı ama onların canı yine yanmadı vicdanları sızlamadı. Hatta yeri geldi o kadar yükseldi ki alçaklıkları, darp edilen insanlara yardım eli değil de telefon kamerası uzattılar. Benliğini kaybetmiş benciller olmayı başardılar.

Çocukken böyle görmezdim dünyayı dedim ya her şeyi o gün gördüm ilk kez. O gün büyüdüm. Hayattan bunu beklemiyordum ki. Ama hayat en çok da akla gelmeyenleri getiriyor insanın önüne.

Bazen düşünüyorum insanlar başkalarını da düşünse herkes mutlu olabilirdi bu dünyada. Bu dünya yeterdi herkese. Annem bana çok şey öğretti ama eğer elimde olsaydı onun bir cümlesini tüm insanlığın paslanmaya yüz tutmuş kalbine kazırdım :

“İnsan etrafındakileri yaralayarak iyileşemez.”

Bu cümleden sonra genelde bize dönüp

“ Ama unutmayın yaralansanız bile durmayın çünkü yaralı şifacılar da kurtarabilir bu dünyayı.” derdi.

Ben kendime her ne kadar yaralı esir desem de annem yıllar önce benden yaralı şifacı olmamı istemiş ben bilmesem de o hayatın herkesi bir şekilde yaralayacağını biliyormuş meğer.

Söz veriyorum anne! Artık yaptığım iş vicdanımı sızlatmadıkça yorgunluğumda huzur bulacağım. Yaraları deşmektense insanlığa şifa olma azmiyle her birini tek tek saracağım.

Fatma ÇİL
9. Sınıf

Ortahisar Dursun Ali Kurt Anadolu İmam Hatip Lisesi

HİKÂYE DALINDA 2. OLAN ESER

EVDE KALMAK

Bugün de doğdu gün. Bugün de aydınlandı her yer. Bugün de başladık bütün rutinlere.

Trabzon'da yine yağmurlu bir gün. Hava hafif serin. Yerler ıslak ıslak. Yorgunluk vardı sanki Trabzon'un üstünde. Yorgunluğunu yağmuruyla atıyordu sanki. Son kuvvetini yağmuru harcamış gibiydi. Ve yağmur azaldı, azaldı, azaldı ve Trabzon yine insanı şaşırtmayacak yağmur sonrası güneşini açtı.

Ben Dila Güngörmüş. Bugün herkesin karantinaya alınacağı gün. Bu yüzden yalnız yaşayan dedemin yanına geldim. Dedem eski bir yazar. Eski diyorum çünkü yazmayı bırakalı çok oldu. Yazı yazacak sebebi, kaynağı kalmadı bu dünyada. Eşini, beş çocuğunun annesini, kalbinin biriciğini, evinin ışığını kaybetti. Koca evde bir başına kaldı. Ona bize gelmesi için ne kadar ısrar etsekte kararından dönmedi. Yanına birini de kabul etmedi. O yüzden bu karantina sürecinde iyice yalnız kalmaması için yanına geldim. Beni de kısa süreli kalacağım için kabul etti. Yoksa çok inatçıdır, lafından hayatta dönmezdi.

Geldim yanına gelmesine ama benimle hiç konuşmuyordu. Çok aksi bir ihtiyardı. Virüs yüzünden de sinirlenmişti. Zaten bacaları yüzünden çok çıkamıyordu dışarı. Şimdi de yasak getirilince iyice eve kapanmak zorunda kaldı. Bu ev ona dar geliyordu. Bunu anlayabiliyordum. Sürekli onunla konuşmaya çalışıyordum ama hiç tepki vermiyordu. Yeniden yanına gittim. Yemek yiyordu dedem. Yemek yemeyi bırakıp ayağı kalktı, eline kuş yemlerini aldı. Büyükannemle aldıkları kuşa yem verecekti demek. Onu yalnız bıraksam iyi olacaktı çünkü biliyorum ki o kuşu büyükannemden kalan en güzel hatıra olarak görüyordu. Tam çıktım gidiyordum ki dedemin sesi kulağıma gelmeye başladı:

-Ah be Leyla'm sen gideli ne hal kaldı bende ne de neşe. Sürüp gidiyor öylece hayatım. Hani derdin ya "Bey bir gün gideceğiz bu dünyadan ama arkada kalana ne olacak?" Arkada kaldım be Leyla. Olsaydın şimdi de sana şiirler okusaydım. Şimdi ne kimseye bir şey diyelim ne de kimsenin yüzünü göresim var. Biliyorsun bacalarımından dolayı evden çok çıkamıyordum ama şimdi, şimdi hiç çıkamıyorum. Ne ölümler oluyor burada Leyla? İnsanlar yolda yürümeye korkuyor artık. Bize de bir şey olmasın diye hep evde duruyoruz. Duruyoruz ama ne durmak! Sensiz şu evde durmak, sesini değil de sessizliği duymak ne zor! Torun geldi dün. Karantina var diye beni yalnız bırakmak istememiş. İyi etti aslında. Kendimi herkesten çekiyordum ama torun görmek iyi geldi bana. Bunları o bilmiyor ama olsun sadece sen bil Leyla'm olur mu?

Bunu duyduğum iyi olmuştu. En azından dedem için çabam artardı. Dedemle yapabileceğim şeyler bulmalıydım. Aslında ondan büyükannemle gençliklerini anlatmasını isteyebilirdim. Bunu bende merak ediyordum. Sıradan bir hikâyeleri yoktu bildiğim kadarıyla. Yanına gidip onunla konuşabilirdim. Mutfağa doğru geçtim:

-Dede senden bir şey rica edeceğim. Bana büyükannemle nasıl tanıştığınızı, gençliğinizi nasıl geçirdiğinizi anlatır mısın?

Dedeme bunları dedikten sonra gözleri parlamıştı. Sanki bunu dememi bekliyordu. Büyükannemden bahsetmek istediği belliydi. Şimdi en azından dudakları gülmese de gözleri gülüyordu. Dedem:

-Gel bakalım torun, salona geçelim.

Bunu demesi beni çok sevindirmişti. Hemen koluna girdim. Beraber salona geçtik. Onu tekli koltuğa oturttum. Bende diğer tekli koltuğa geçtim. Dedem bir öksürükten sonra söze başladı:

-Köydeyiz o zamanlar. 10 yaşlarında olmam lazım. Yumurcağın tekiydim. Hiçbir yaşıtım sevmezdi beni. Ama bir kişi vardı işte o, beni sevmeyenlerden değildi. Büyükannendi o. Yaptıklarına sadece gülerdi. İşte ben onun o gülüşüyle büyüdüm. Babası da sevmezdi beni. Hep uzaklaştırmaya çalışırdı bizi birbirimizden. Ama biz kopamazdık birbirimizden. Sonra bir gün aniden annemi kaybettim. 16 yaşındaydım. Annemi kaybetmek aklımı kaybetmeme neden olacaktı neredeyse. Leyla'm toparladı beni o durumdan. Sonra yazmaya başladım. Önce annem için sonra Leyla'm için yazdım. 20 yaşına geldim, artık büyükannenin eşim olmasını istiyordum. Gittik istemeye babası vermedi. Neymiş fakire kız vermezmiş. Çok gücüme gitmişti o zaman. Fakir olabilirdik ama kötü insanlar değildik. Sonra bir yıl görüşmedik Leyla'yla. Ama Leyla'nın peşini bıraktığımdan görüşmezlik yapmadım. O fakirlik durumunda İstanbul'a gittim kitap çıkarabilmek için. Yalvar yakar kaç kişiyle görüştüm. Kaç kişi tarafından geri çekildim ama vazgeçemedim. Ama Allah büyük ya kapı açtı bana. Genç yaşında ilk kitabımı çıkarabilecektim artık. Elime para geçebilecekti. Çok para geçmeyecekti ama en azından Leyla'yı kazanabilecektim. Kitabım için belgeler imzalayıp Trabzon'a geri döndüm. Eve dahi uğramadan Leylalara gittim. Gittim ama babası eve bile sokmuyordu beni. Kendi kendime "Kapıdan giremiyorsam bacadan girerim" diyerek üç saat evin arkasında bekledim. Sonra bir baktım Leyla'nın annesi camda kilim silkeliyordu. İçimden camı kapatmasın diye dua etmeye başladım. Allah duamı kabul etti. Annesi camdan uzaklaştıktan sonra cama tırmanmaya başladım. Atladım içeri. Geçtim babasının yanına. Ama bir an geçerse miydim dediğim oldu. Çünkü bir baktı ki bana oracıkta beni öldürebilirdi. Hemen söze girip "Salih Amca elim boş gelsem beni yine kabul etmeyeceğini bilmiyor muyum? Allah için beni bir dinle. Sonra döversin beni" dedim. Neyse işte dinlemeye başladı beni. Kitabımın çıkacağını öğrenince yumuşadı. Ona imzaladığım belgeleri göstererek durumu kanıtladım. Bir ay sonra evlendik ama İstanbul'a gitmemiz gerekiyordu. Orada hayata devam etmemiz gerekiyordu. Neyse Allah büyüktür diyerek gittik İstanbul'a. O kitaptan da çok para gelmedi. Çok sıkıntı çektik. Aç yattığımız oldu. Ama Salih babanın bunlardan haberi yoktu. Bu durumdayken bir de büyükannen amcana hamile kaldı. Ne yapsak ne etsek derken tek kurtuluşun kimsenin geri çeviremeyeceği bir kitap yazmak olduğu kanaatine vardık. Amcan doğmadan iki ay önce kitabımı bitirdim. Kitabımın adı, bilirsin, "Gülüşünün Berhudarı" idi. O kitabı öyle azim ve aşkla

yazmıştım ki daha ilk gittiğim yerde kabul edilmişti. Hemen çıkartabileceklerini de söylediler. Ben de hemen kabul ettim. Ne de olsa Selim doğacaktı onun masraflarını bir şekilde karşılamam gerekiyordu. Şimdi o kitap sayesinde iki ödülüm, beş çocuğum var. Sana daha neler anlatırdım da onlar yanına kalsın.

-Ah be dede ne hallere düşmüşsün de kendini toparlamışsın. Şimdi söyle bakalım susup oturmak güzel miymiş? Şöyle bir dönemde suskunluğa mı ses verecektin?

-Ah kızım sende haklısın ama yaşlılık işte ne yapacağın belli olmuyor. En azından yanıma geldin de şu karantina günleri biraz daha güzelleşti. İyi ki anılarımı anlatmamı istedin. Gön-lüm açıldı sanki, sevgimi tazeledim.

-Dede şimdi büyükannemi görmek ister misin?

Diyerek yanından kalkıp yatak odasına geçtim. Dedemin karantina günlerinin daha güzel geçmesini istiyordum. Biz gençlerin bu karantina sürecinde yapabileceği bir sürü şeyi olabiliirdi ama yaşlıların yapacağı şeyler sınırlıydı. Bir tek büyükannemin yokluğu sebebiyle evden çıktığını sanmıyordum. Yapacak fazla bir şeyi olmadığı için kendini dışarı atıyordu bence ve bu faaliyeti virüs yüzünden engellenmişti. Bu yüzden güzelleştirebildiğim kadar bu karantina günlerini güzelleştirecektim. Çekmeceden fotoğraf albümlerini alıp dedemin yanına döndüm. Dedem elimdekileri görünce:

-Sağ ol kızım, büyükannen öleli albümleri açamıyordum. Gel bakalım yamacıma. Sana şimdi bir şey söyleyeceğim ama kimseye söyleme. En sevdiğim torunum sensin haberin olsun.

Diyerek kıkırdadı. Bende kahkaha attım. Bunu şakasına dediğini biliyordum. Bu yüzden:

-Dede bunları bana dedin ama kendime pek güvenemedim, hemen ağabeyime yetiştirebilirim.

Diyerek albümü açtım.

Eslem AYDIN
12. Sınıf

Hacı Hakkı Çalık Anadolu İmam Hatip Lisesi

HİKÂYE DALINDA 3. OLAN ESER

KARAHİNDİBA

Karanlık bir sokak, delicesine yağan yağmur. Beton yolda göller oluşuyor, kaldırımın kenarından bütün sokakları dolaşan upuzun bir nehir akıyor hırçınca. Fırtına var, şimşekler birbiri ardınca çakıyor durmadan yorulmadan. Yağmur gökten yere ulaşıncaya dek bütün şehri dolaşiyor rüzgârla. Bir damla dahi boşa gitmiyor. Uzun süredir insanların gürültülerinin hâkim olduğu sokaklara şimdi yağmur hükmediyor.

Bir adam var fırtınaya karşı yürümeye çalışan. Başı eğik, elleri göğsünde. Sırlıklam, saçları uzun olduğundan gözlerinin önünden aşağı süzölmüş. Fazlasıyla yorgun ama yağmurdan değil sebebi. Günlerdir gece gündüz uğraştığı yetimhanenin duvarlarındaki resimleri yeni bitirmiş şimdi de eve gidiyor. Daha önünde yarım saatlik uzun bir yol var. Taksi veya dolmuşa binmektense yürümeyi tercih ediyor ve yürürken de aynı yollardan gitmeyi sevmediğinden her seferinde farklı bir sokak seçiyor. İleride ana yolla birleştiğini tahmin ettiği bir sokakta ilk defa yürümeye başladı. İlerledikçe yol sanki daha bir daralıyor ve evler gittikçe birbirine yaklaşıyordu. Sokakta birkaç metrede bir evlerin kapılarındaki ışıklar yanıyor bu sayede etrafını görebiliyor ve nasıl bir yerde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Çok geç olduğundan evlerde ışık yoktu, dışarıdakilerinse neden açık olduğunu anlayamadı. Işığı yanan evlerin kapılarına dikkatle bakıyordu. Daha önce gördüğü demir kapılara benzemiyorlardı. Öncelikle onlar demir değil tahtadandı. Sonra demirdeki gibi ürkütücü değil tam aksine daha bir sevimliydiler. Desenleri, renkleri, kilitleri, çok incelikle düşünölmüş ve yapılmıştı ve her evin girişi, pencerelerin pervazları rengârenk çiçeklerle doluydu.

Fırtına iyice şiddetlenmişti. Göğsünün üstünde ceketinin içindeki çizimlerinin ve kitabının ıslanmasından korktuğundan ışığı açık olan bir evin kapısına sığındı. Merdivenlere oturdu ve beklemeye başladı. Gözü yan tarafındaki saksıya kaydı. Sarı, uzun yapraklı çiçeklerin içinde tek bir tane karahindiba vardı. Üflesem mi diye düşündü sonra vazgeçti. Yürürken hissetmemiştii ama oturunca üşüdüğünü fark etti. Dizlerini göğsüne yaklaştırdı, ellerini ısınmak için birbirine sürttü. Yaptığı çizimleri düşündü, içini sıcaklık kapladı. Küçücük çocukların rengârenk resimleri görünce yaşayacakları sevinci düşündü, sıcaklık her yanına dağıldı. Geçmişine gitti bir an, kendi çocukluğuna. Soğuk ve ürkütücü duvarları olan bir yetimhanede büyümüşü. Daha o zamanlar karar vermişti ressam olmaya. Hem güzel de resim çiziyordu, yoksa neden herkes beğensindi. Ressam olacak ve bütün yetimhanelerin duvarlarını rengârenk boyalara sevimli ve eğlenceli hale getirecekti. Bu sözünü tutmuş ressam olmuş ve hayalini adım adım gerçekleştirmeye başlamıştı. Bunları düşünürken arkasındaki kapı birden açılınca irkildi ve hemen ayağa kalktı. Yaşlı, saçları ve sakalı bembeyaz olmuş bir amca yüzündeki tebessümle “Oğlum ıslanmışsın, gel içeri ısın bir şeyler ye yağmur dinince gidersin yoluna.” Gece gece rahatsızlık vermek istemediğini, yağmur azalınca gideceğini söylediye de ikna edemedi amcayı. İsrarla “Gel oğlum gel, kapımız herkese açık. İhlamurum da var taze, sıcacık içersin yoksa üşütürsün bu yağmurda.” diyordu.

Eve davetindeki ısrarına, içtenliğine dayanamadı amcanın. Hem bir bardak ıhlamura da hayır demezdi bu soğukta. İçeri girdi, ayakkabılarını çıkardı. Amcanın peşinden merdivenleri çıktı. İlk önce sıcaklığını hissetti sonra sobayı gördü. Önüne geçip ısınmaya başladı. Uzun zaman olmuştu

sobanın karşısına geçip ellerini küçük deliğinden görülen alevlere uzatıp ısıtmayalı.

Amca üç bardak, şeker ve limonu bir tepside getiriyor ve ufak sehpayı koyuyor. Üçüncünün kim olduğunu düşünürken odalardan birinin kapısı açılıyor ve dışarı torunu olduğunu düşündüğü ufak bir çocuk çıkıyor. Çocuk sobanın karşısında ellerini küçük deliğe uzatmış ısınmakta olan genç adamı görünce önce şaşırırsa da sonra dedesinin dizlerinin dibine gidip oturuyor. Kimse konuşmayınca, “Dede bu abi kim?” diyor merakla. “Yağmur yüzünden çok ıslanmış ben de içeri davet ettim. Yağmur dinene kadar misafir edeceğiz.”

Onlar konuşurken sobanın üstündeki demlik kaynamaya başlayınca amcayı kaldırmak istemediğinden ondan önce davranıp ıhlamları koyuyor. Uzunca bir süre sohbet ediyorlar. Konuştukça içi ısınıyor amcaya. İçtenliğini, samimiyetini, güler yüzünü seviyor. Ressam olduğunu söyleyince çocuğun uykulu gözleri merakla açılıyor. O da seviyor galiba resmi. Göğsündeki defterini çıkarıp çizimlerini gösteriyor. Çok beğendiğini görünce içlerinden uzun uzun baktığı gemi çizimi olan sayfayı yırtıp çocuğa veriyor. Onun gözlerindeki sevinci görünce çok mutlu oluyor. Üçüncü bardaklar da bittiğinde yağmurun durduğunu fark edince teşekkür ederek ayağa kalkıyor ve artık uyumuş olan çocuğun başını okşayıp paltosunu giyiyor. Merdivenlerden aşağı iniyorlar sessizce. Yaşlı amcaya tekrar teşekkür ederek kapıyı açıyor. Tam giderken aklına sokaktaki evlerin yanan ışıkları gelince merakla soruyor. Yaşlı amca gülümsüyor. Bir süre cevap vermiyor. Neden sonra, “Senin için.” diyor ve kapıyı kapatıyor. Bu kadardı cevabı. Geride meraklar içinde bir adam bırakmış ve kapıyı kapatmıştı. Genç adam yoluna devam ediyor. Bu ışıklı sokağı geçip ana yola vardığında az bir yolu kaldığını görüyor.

Ertesi gün de aynı sokağı ve kapısında karahindiba olan evi arıyor gözleri. Evi bulamıyor bu sefer ama karahindibaları buluyor gemi çizimini verdiği çocuğun elindeki sepette.

-O elindekilerle ne yapacaksın?

-Bütün nefesimle üfleyeceğim.

-Niye?

-Bütün şehir karahindiba olsun diye.

-Nasıl yani sen onları üflediğinde her yer karahindiba mı olacak?

-Evet.

-Nasıl olacak peki?

-Ben şehrin ortasındaki saat kulesine çıkacağım. Sonra da tüm gücümle karahindibalarımı üfleyeceğim. Rüzgârla birlikte tohumları her yere gidecek ve böylece her yerde karahindiba açacak.

-Ama şehrin her yerinde toprak yok ki. Nasıl büyüsün onlar?

-Olsun büyürler. Hem insanlar parklarda, kaldırım kenarlarında görürlerse karahindibaları severler belki. Belki onlar da üflerler benim gibi. Belki artık binalar yerine parklar yaparlar. Hem böylece çocuklar da istedikleri gibi koşar ve oynarlar. Hem düştüklerinde yer toprak olursa dizleri acımaz, kanamaz da dimi?

-Evet, kanamaz, acımaz da. Bir kaç tane de bana verir misin?

-Tabii ki. Sen de sevdim dimi?

-Sevdim. Bir şey sorabilir miyim sana?

-Ne isterseniz.

-Bu sokaktaki bazı evlerin kapılarındaki ışıklar geceleri neden yanık oluyor.

-Ha onlar mı, her gün değişir onlar. Yani sırayla yakılır. Nedeni de yoldan geçen ve ihtiyaç sahibi olan, yolunu şaşırın, yağmurda karda evine gidemeyen kişiler ışığı açık olan evin kapısını çalsın diye. O evlerdeki insanlar da gece boyu uyumazlar. Bunun için.

Gülümüyor, "Evet, gerçekten de benim içinmiş" diye düşünüyor.

* * *

Gözlerini açtığı anda karanlığın içinde bir evin kapısındaki merdivenlerde oturduğunu fark etti. Üşüyordu, sıvıslıyordu, yağmur şiddetini azaltmış, rüzgâr da yorulmuştu artık. Etrafına baktı, gözleri karahindibayı aradı, göremedi. "Demek hepsi rüyaydı, yaşlı amca, çocuk, ihlamur, saat kulesi, ışıklar.." Ayağa kalktı, sokağa baktı uzunca. Karanlık yine karanlık, başka hiçbir şey yoktu. Ne bir ışık ne de tahtadan kapıları renkli desenlerle bezeli, etrafı çiçeklerle dolu evler. Burnuna ihlamur kokusu geldi. Arkasına baktı, bir apartmanın girişindeki merdivenlere oturmuş olduğunu gördü. Saatine baktı. Yetimhaneden çıkmalı bir saat olmuştu. Demek ki burada epeyce uyumuş hatta uzunca bir rüya bile görmüştü. Ellerini göğsüne bastırarak yola koyuldu.

Sabah olduğunda aklında gece gördüğü garip rüyası geldi. Hızlıca hazırlanıp dışarı çıktı. Saatlerce dolaştı, bütün parkları gezdi. Bir kucak dolusu karahindiba topladı ve saat kulesinin yolunu tuttu. Kulenin girişine geldiğinde ufak bir çocuğun sorusuyla durdu.

-O elindekilerle ne yapacaksın.

-Bütün nefesimle üfleyeceğim.

-Niye?

-Bütün şehir karahindiba olsun ve çocukların dizleri kanamasın diye.

-Nasıl yani sen onları üflediğinde her yer karahindiba mı olacak?

-Evet.

-Ben de seninle üfleyebilir miyim?

Feyza Nur ÖZTÜRK

12. Sınıf

Beşikdüzü Ahmet Gün Anadolu İmam Hatip Lisesi

ÇABALAMAK

Daha martın başları 9 saat aç bir şekilde aralıksız çalıştıktan sonra bana bir hastanın solunum yetmezliği yaşadığı bildirimini geldi. içimden 'hayır,hayır,hayır ne olur olmasın!' diye yalvararak hastanın odasına gidiyordum odaya yaklaştıkça bağırmalar artıyordu.Herkes panik içindeydi personeller onların hataları olmamasına rağmen nerede yanlış yaptıklarını bulmaya çalışıyorlardı.Bu kadar kıdemli personel ve doktorlar olarak bu hastalık zalimce gözlerimizin önünde bir can almıştı.Hastayı kaybetmiştik,kalbim kırılmıştı....

Bir hastayı kaybettiğimizde soğuk kanlı davranmak zorundayızdır.Duygularımızı aileleri üzmemek için saklardık ve içimize atar o sesi sustururduk.Fakat bu sefer içimdeki sesi susturamadım. Bana sürekli, "Aman tanrım, neler oluyor" diyordu.kendimi korku filmindeymiş gibi hissettiriyordu.Aileme ne zaman kavuşacağımı bilmiyordum bir kaosun içine düşmüştüm ama bunu onlar için yapmak zorundaydım.

Siz hiç son nefeslerini almak için çırpınan birini gördünüz mü?Bir çok insan görmemiştir ama buna şahit olanlar bu dehşet verici tecrübeyi hayatı boyunca unutamaz.Keşke geçen günlerde yaşamını yitiren yüzleri unutabilsem.Bütün yüzlerdeki panik, insanların çaresizce nefes almaya çalışırken çıkardıkları sesler ve ciğerlerine oksijen dolduramamalar... Bunlar sizin peşinizi bırakmaz.Her gözünüzü kapattığınızda eğer uyumaya zamanınız varsa rüyalarınızda asla peşinizi bırakmazlar.Bu ortamda hayatını kaybeden insanları görmek kendi hayatımı gözden geçirmeme sebep oldu.Her şeyi görüp geçirdiğimi sanmıştım ama son günlerde yaşadığım bu dehşete beni hiçbir şey hazırlayamazdı.Bir hasta kritik bir durumla hastaneye gelince, virüsün onu öldürmesi sadece birkaç saat sürüyor.Hastanın bir kaç saat içinde gözlerindeki ışığın sönüşünü izlemek acı vericiydi.Aslında her doktor hastasının yaşadığı her acıyı hisseder empati duyguları bir insana göre daha fazla gelişmiş insanlardı.Bunun için hastalarının ızdırap içinde ölmesi onlara acı verirdi."

Bugün günler sonra ilk defa telefonuma baktım annemden bir mesaj gelmişti;Acil çıkış merdiveninin oraya gel.Koşarak oraya gittim bir pasta birde not vardı;Doğum günün kutlu olsun oğlum! Seninle gurur duyuyorum.Ailen seninle, güçlü kal kınalı kuzum.Merdivenlere oturup ağlamaya başladım.Canımızı tehlikeye atarak,ailelerimizi geride bırakarak kendimizden ödün vererek başkaları için çabalıyorduk.Eğer yaptığım iş beni bunu yapmak zorunda bırakıyorsa yapacaktım. sessizce onları yaşamda tutmam için yalvaran hastalarım için artık daha fazla acı çığılıkları atmamaları için onları hayatta tutmak için elimden geleni yapacaktım. Bu savaş daha yeni başlıyordu ve daha kaybetmiş sayılmazdık.Çabalamak zorundayız ve devam edeceğiz.

Ahsen ŞENTÜRK

9. Sınıf

Ortahisar Final Akademi Lisesi

VEFA YOK MU?

Ey bu toprakta birer na'ş-ı perişan bırakıp yükselen mevkib-i ervah! Uyan yolcu, uyan. Uyan ki haline eyvah!

İstedğin kadar inançlıyım de namaz kıl, sadaka ver. " Ben elhamdülillah müslümanım." diye ortada gezinsende başkalarının hayatını düşünmeden yaşadığın hayatın elbet bir gün hapishane olacaktır sana. Kaçamazsın artık kaderinden, kendinden, o çok sevdiğin kendine zehir ettiğin hayallerinden. Yangın yerine çevirdin her yeri, başkalarını da düşünmeyen kalbi, kim neylesin böyle birini? Ahirete yolladın şimdi, hiçbir zaman sevmediğin anneni...

"Bir cinayet ki: Cezalar sana nispetle küçük! "Gözler, Akif'in mısralarına dönük; "Medeni-yet denilen maskara mahlûku görün: Tükürün maskeli vicdanına asrın, tükürün!

Kabuğu kırılan bir annenin gözyaşlarıyla anlattığı acı hikâyesi...

Bir insan sadece ölümle kaybetmez sevdiklerini. Mayısın ikinci pazarı. Unutmadığım tek gün . Unutamadığım. Hiç insan evladı tarafından terk edildiği günü unuttur mu? Hangi annenin yüreği kaldırırdı bu acıyı? Kim dindirebilirdi gözyaşlarımı? Öyle bir yara açıldı ki kalbimde. Bir bıçak yarısından farkı yok zihnimde. Ama kızımın akli idrak edemedi bunları. Bencilce davranıp kendi hayatını düşündü sadece. Zaten kendisine bir yardımı dokunmayan, ona zulümmüş gibi görünen, yatağa hapsolmuş annesini düşünecek değildi ya .Herkes gibi o da hayatına devam edecekti.

Beni bu huzur evine getirdiği gün anneler günüydü. Gerçi burası ne benim ne de diğerleri için huzur evi sayılmazdı. Burası evlatları tarafından sanki bir " çöpmüş" gibi kenara atıkları anne ve babaların hapishanesi. Burası onların huzur evi olarak gördüğü "huzursuz ev ". Ev olması için yuva olması gerekirdi değil mi? Yuva ise anne, baba ve çocuklarının beraber yaşadığı her yerdi. Benim yuvam üç yıl önce bu kapıdan içeri adım atarken dağıldı, paramparça oldu. Parçalarını aramaya kalksam biri bir yerde, biri kim bilir nerelerde? Şimdi gittiğim her yer zindandır bana. Yerimden de kıpırdamıyorum ki gideyim. Ne ayaklarım, ne de ellerim... Bağırısam bile sesimi duymaz hiçkimse. Nasıl duyabilirdi ki? Zihnimi okuyamazdı ya. Bir tek gözlerim kaldı bedenimde. Ağlayan bir çift göz ve o gözlerle kağıda dökülen söz...

Huzuru olmayan huzursuz ev. Kim rahat ederdi burda? Ne kimseyi tanıyorsun ne de kimse seni. Üzerimde olan kıyafetler bile benim değil belkide. Kendi evladının elinden yemek yemeyi beklerken bir yabancının elinden yemek yemek.Bir anneye reva mıydı bu?

Küçüktün sen daha. 5-6 yaşlarında falan. Anlamazdın bazı şeyleri. İstedğin olmayınca gözyaşların sele çevirirdi etrafı. Anne yüreği işte. Bende dayanamazdım ağlayışına. Sen doğduğun gün ben babanı kaybettim. O günden bu yana tek başıma büyüttüm seni. Senin güzel bir hayat yaşayabilmen için her şeyi göze aldım. Gece gündüz demeden çalıştım senin için.

Ahlaklı, erdemli bir kız yetiştirdim diye kendimle gurur duyuyordum. Ta ki o gün gelene dek. O gün anladım ki ben kıza anne değil bir hiç olmuşum. Tüm duyguları o taş kalbinin içinde yanmış benimle. Klleri kalsa da elimde duyguları olmayan bir kalp bıraktı geriye. Ben ona kıyamazken o olmayan vicdanıyla kıydı bana. Kızım, ben senin daha beş dakikada dktğn gözyaşlarına dayanamazken sen benim bir günlük gözyaşımı nereye attın? Sen vicdanını hangi kapının önüne bıraktın?

Önceden saçlarımı sen tarardın. Küçükken benim, senin saçlarını taradığım gibi. Şimdi ise bir başkası. Onlar saımı tararken etime işleyen acıyı bilmezsin sen Şimdi. Tırnaklarımı her kestiklerinde ruhuma işleyen o derin sızıyı da bilmezsin. Kanayan tırnaklarımı, geceleri üşüyen parmak ularımı, ağladıkça alev alev yanan gözlerimi...

Duydum ki yeni bir hayat kurmuşsun kendine. Yeni bir ev almışsın hatta. Eski olan ne varsa çıkarıp atmışsın birer birer. Onları ıkarttığın gibi beni de ıkarttın evinden, hayatından, hayallerinden. Ben de eskimişim a kuzum. Her Şeyi sağdırdın da o eve, bir beni sığdıramadın herhalde.

Her anneler günü geldiğinde anne olmadığımı tekrardan hatırlamış oluyorum. O gün acı veriyor bana. Anne olmadığım içindir belkide. "z evladın için olsun vefa yok mu? Neden kalbin kararmış? Bin ocaktan bir ziya yok mu?" Haykır ! Kime, lakini? Anlamazki kimse halimden. Bir tek dayanağım, Allah'a bağlıyım ezelden. Bu naciz vücudum ölmeye yüz tutmuş. Git artık bedenim buralardan. Git. "Nâ hak yere feryâd ediyor: Âcize hak yok!".

Şimdi gitme sırası bende. Ya cennete ya da cehenneme . Sen beni evlatsız bıraktın ama ben seni annesiz bıraktığım için hakkını helal eyle...

Eğer korktuysan ölümden; başkalarını düşünmeden aldığın her nefeste bu annenin fer-yâdı belirsin zihninde. Merak etme. Selamanı iletirim benim olmayıpta senin olan sevdiklerine...

Ayten YALÇINKAYA

10. Sınıf

Of Şehit Necmi akır Anadolu Lisesi

BAŞKALARINI DA DÜŞÜN

Güne lanet bir haberle başladım. Neymiş efendim yirmi yaşından küçüklere sokağa çıkma yasağı getirilmiş. Peh, kim dinler ki bunu? Benim dinlemeyeceğim kesin de başkalarını bilemeyeceğim artık. İsteyen istediğini yapsın abi, virüs mirüs hep diğer devletlerin oyunları zaten bunlar. Hem sıcaklık artınca bitecekmiş diyorlar. Az kaldı yaza. Bitip gidecek işte, neden bu kadar kasıyorlar anlamıyorum.

*

Arkadaşlarımla buluşup bir şeyler yapmak için hazırlandım. Anneme yakalanmadan dışarı çıkmam gerekiyordu. Yavaş yavaş parmak uçlarımla kapıya doğru ilerlerken ablamın sesiyle irkildim.

"Anneee, Elif dışarı çıkıyor." diye bağırmaya başladı.

Oh ne güzel, başlasın şimdi bağıris çağırış diye geçirdim içimden.

- N'apıyorsun kızım, nereye gidiyorsun?

- Arkadaşlarımla takılacağım ya. Size ne?

- Kızım insanlar bas bas evde kalın diye bağıyor, duymuyor musun? N'apmaya çalışıyorsun sen? Oy Allahım ben n'apacağım bu kızla. Al canımı da kurtulayım.

- Sen iyice bunadın ha. Git yat işte içeride. Karışma bana! Ben on sekiz yaşındayım, istediğimi yaparım.

*

Yaşlılıktan mıdır nedir, bu kadını anlayamıyorum artık. Ee ben n'apayım salgın varsa? Evde oturunca ne oluyor, gelmiyor mu Virüs Bey? Korkmuyorum ben virüsten falan. Geliyorsa da gelsin bakalım Virüs Efendi, el mi yaman bey mi yaman görelim.

Kızların sesiyle düşüncelerimi geride bıraktım.

- Nihayet gelebildiniz ya. Sabahtan beri sizi bekliyorum.

- Ayşe'yi ikna etmeye çalışıyorduk, gelmedi enayi.

- Korkak işte. Ben de annemlerle kavga ettim gelmeden önce. Ne yani onları mı dinleyecektim? Reşit bir insanım ben, istediğimi yaparım.

- Of kızım çok havalısın. Ben gizlice kaçtım, haberleri yok.

- Tabii kızım ne sandın. Ee n'apalım şimdi? Şu virüsle biraz eğlenelim mi?

- Nasıl yani?

- Gidelim insanların yüzüne tükürelim, öksürelim falan. İhtiyarlarla da dalga geçeriz.

- Elif saçmalama. Ya kötü bir şey olursa?

- Of ne korkaksın Sila. Niye geldin? Sen de Ayşe gibi evde kalsaydın o zaman.

*

Kendimi çok halsiz hissediyordum. Sanki ateşim de var gibi. Virüse yakalanmış olamazdım herhâlde. Yok daha neler. Aman neyse biraz dinleneyim, geçer nasıl olsa.

- Elif! Elif duyuyor musun bizi! Uyan Elif, uyan.

- Noluyor ya?

- Kızım Sıla gece ateşlenmiş, hastaneye götürmüşler. Covid-19 testi pozitif çıkmış. Sen... Sen iyi misin?

- Of bunak çekil şuradan. İyiyim ben.

Ayağa kalktım, mutfığa gidecektim. Gözlerim bir anda karardı, yere çakılmışım. Uyandığım zaman kendimi hastanede buldum. Yüzümde kocaman bir solunum maskesi. Ben neden buradayım? Ne oluyordu burada? Ben... Ben gerçekten bu virüse yakalanmış mıydım? Ailem nerede? Sıla nerede? Onlar iyi mi?

Hemşirenin geldiğini gördüm.

- Hemşire hanım, bakar mısınız? Ben neden buradayım? Ailem nerede?

- Annenizin ve sizin testiniz pozitif çıktı hanımefendi. Anneniz yoğun bakımda. Geçmiş olsun.

Nefes almakta zorluk çekiyordum. Ateşim de düşmüyordu. İçten içe bir acı çekiyordum ama, tarifi yok.

Hemşireden telefonumu istedim. Ablamla konuşmam gerekiyordu. Telefonu açtığımda ablamın attığı nefret dolu mesajlarla karşılaştım. Sıla astım hastası olduğu için dayanamamış. Annem zaten yoğun bakımda. Ben n'apmışım böyle? Bütün sevdiğim insanlar elimden kayıp gidiyordu? Her şey nasıl bir anda böyle olmuştu?

Nasıl? Nasıl?..

*

Büyük bir korkuyla uyandım. Kan ter içerisinde kalmıştım. Ateşim de düşmüş durumdaydı. Koştu. Annemin yanına koştu. Sıkı sıkı sarıldım ona. "Özür dilerim anneciğim, özür dilerim." diyerek ağlamaya başladım. Çok korkmuştum çok. Sonrasında hemen Sıla'yı aradım, o da iyiymiş çok şükür. Sadece bir rüyaymış, rahatladım.

"Akıllandım. Artık evde kalıp uslu bir çocuk olacağım" dedim kendi kendime. "Bencil olmayacağım ailemi ve başkalarını da düşüneneğim. İyi bir insan olacağım.", dedim.

Aleyna KORKMAZ

11. Sınıf

Arsin Anadolu Lisesi

DIĞER YARIM

Kendimi bir yolun ortasında buldum. Nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Dışarıda ne işim var bilmiyorum. Kimse yokken sadece benim dışarıda olmam biraz tuhaf geldi açıkçası. Yolun sağ kanadında kalan evden bir ses yükseliyor. Bakıyorum, kardeşim bu. İkizim Necla. Beni çağırıyor. “Eve gel, hem senin ne işin var dışarıda.” diyor. Sebebini bilmeden dilimden şu sözcükler dökülüyor; “Bizim için Necla, hepimiz için. Görevim bu benim.” diyorum.

Aniden gözlerimi açıyorum. Bir rüyaymış gördüklerim. Rahatlamak için her daim başucumda duran suyumdan birkaç yudum alıyorum. Necla geliyor ve beni kahvaltıya çağırıyor. Harika bir sofraya kurmuş. Özel bir gün mü diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Şaşkın ve sebep soran gözlerle ona baktığım sırada hemen başlıyor -hiç dayanamaz, sıcağı sıcağına haber verir her şeyi- anlatmaya. Anlatmasa zaten hissederim, o da böyle düşünür.

“Dün gece bir rüya gördüm Mualla. Nasıl tuhaftı bir bilsen!” diyor. “E, anlatsana!” diyorum. Virüs meselesi, diyor. (Son zamanlarda dünyada yaşanan bu virüs tehlikesi onu çok etkilemişti.) Bir sağlık çalışanı olmam onu daha da ürkütüyordu. Ülkemiz de tehdit altındaydı. Komşu ülkelerde hızla yayılan ve korkunç derecede ölümlere sebep olan bu virüs, herkesi korkutuyordu. Tüm insanlar birbirlerini önlem almaya davet ediyordu.

Devam ediyor anlatmaya; “Sen hastaneye gidiyorsun. ‘Benim görevim bu’ diyorsun bana. Her ne kadar üzülsem de sen doğru olanı yaptığın için seviniyorum.” dedi. Daha da çok şaşırdığımı görünce; “Mualla, Hu huu, kardeşim, Mualla!” diyor. İnanamıyorum, gerçekten aynı rüyayı görmüş olabilir miyiz? E, besbelli görmüşüz ama nasıl olur?

Necla’ya anlattığımda o da şaşırdı. Ama her zaman ikizler arasında güçlü bir bağ olduğunu söyledim ben, diyor. İyi mi? Yine gün doğdu hanımefendiye. Biraz sohbet ettikten sonra masayı topluyoruz. Ee, Mualla Hanım (!) bugün ki kahvaltınız nasıldı efendim? Beğendiniz inşallah. Yarın sabah aynı performansı bekliyorum, diyor. Ben de gülerek düşüneneğimi söylüyorum. Saat altı civarı, ben hazırlanıp işe gideceğim. Necla benden daha geç evden çıktığı için her zamanki gibi kahvesini alıyor, televizyonun karşısında yudumlayacakken hemen bir haber kanalını açıyor. Ben de merdivenlerden yukarı odama çıkıyorum. Çantamı hazırlarken bir anda Necla geliyor. “Mualla!” diyor. Heyecanlı, şaşırmış... Haberleri açtım az evvel. Bir vaka tespit edilmiş sizin hastanede, diyor. Gözlerimi kaçırıyorum. Çünkü ne diyeceğimi ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Boğazım düğüm düğümdü sanki. Ama sonra bir kitapta okuduğum söz geliyor aklıma: “Hiçbir şey alacağımız önlemlerden daha güçlü değildir.” Her ne konuda olursa olsun, hangi şartlarda, nerede ya da ne zaman... Alacağımız önlemler, harekete geçmemiz ve sonuca ulaşma çabamız her zaman daha güçlüdür.

Çantamı hazırlıyorum ve hastaneye gidiyorum. Her koşulda görevimin başında olmalıydım. Sorumluluklarımı yerine getirdiğim için mutluydum; çevremdeki insanlar, yakınlarım benimle gurur duyuyordu.

Aradan bir ay geçti. Hasta sayısı arttı. Herkes evlerinde. Necla da evde. O bir öğretmen olarak öğrencileriyle iletişime geçiyor, uzaktan da olsa eğitimin gücüne inanıyordu. Ben hastanedeydim, neredeyse her gün. Necla arıyor hep, beni özlüyor aynı zaman da gurur duymaktan asla vazgeçmiyordu.

Yine bir gün tanı konulan hastamız oldu. Tedaviye başlayacağımız sıra onun minicik elleri, daha yere hiç basmamış ayakları olduğunu fark ettim. Daha kısacık tel tel saçları vardı. Ama gülmeyi biliyordu. Öyle kocaman gülüyordu ki insanın içi neşeyle doluyordu. Her hasta ben de bir iz bırakırdı ama Derya bebek daha derinden etkilemişti beni. Onu bu virüsten kurtarmak zorundaydık, bunu o kadar içten istemiştik ki.

Tedavileri en doğru şekilde gerçekleştirmeye devam ediyorduk. Gün geçtikçe hasta sayımız artıyordu ama bununla beraber umudumuz, azmimiz, mücadelemiz ve önlemlerimiz de artıyordu. Keşke dememek için her şeyi en doğru şekilde ve en uygun zamanda yapıyorduk. Tedaviden sonra Derya bebeğin testi yapıldı. Sonuç negatifti. Tüm hastanede bir heyecan, mutluluk vardı. Bir gün hasta olan insanların çoğunu kurtaracağımıza ve en az kayıpla bu dönemi atlatacağımıza inanıyorum.

İzin vaktiydi, eve geldim. Necla'yla dertleştik. Sen yokken daha da bir eğlenceli bu ev Mualla, diyerek yine takılıyordu bana. Esprileri, şakaları bir yana bıraktıktan sonra yine öğütler, nasihatler verdik birbirimize. Biraz dinlendim, birkaç saat sonra hastaneye tekrar dönecektim. Gitme vaktim geldiğinde yola çıktım. Yol bomboş, ıssız, kimsesizdi. Bir an sağıma döndüm. Necla pencereden bana bakıyordu. Tıpkı rüyamdaki gibi... Ama bu defa bana dışarıda ne işin var demiyordu. Gözleri sanki koşu koşu git, hala ne duruyorsun der gibi. Gülümseyerek el sallıyoruz birbirimize, yola koyuluyorum.

Yolda kendimle baş başayım. Kafamın içindekiler beni, ben de onları yokluyorum. Hem dua ediyorum hem şükrediyorum. Hastanenin önüne geldiğimde o birkaç dakika önceki tenhadan eser yok. Hele içerisi... Telaşlı ama bir o kadar düzenli ve kendinden emin. Her anlamda bir kargaşa tufanı, duygular seli yaşıyoruz bu dönemde.

Şimdi işimin başında, görevimi en doğru şekilde yapmak için çaba göstermekteyim. En kısa zamanda bu günleri geride bırakmak dileğiyle...

Mualla

Anı defterimin bu sayfaları beni hep hüzünlendirir. Çünkü sadece o zorlu günleri değil diğer yarımı da bıraktım bu tozlu sayfalara... Ama onu hala hissederim tam kalbimde, güzel kardeşim. Her zaman bana çok destek olmuştu. Şimdi ise emaneti benimle, ben de ona destek olmaya çalışıyorum. Birazdan hastaneye gideceğim. Yola çıktığımda ve sağ tarafıma döndüğümde Necla pencerede olmayacak belki ama bana yine koş diyeceğine eminim. Yarınlar için koş Mualla, diyecektir.

O meşakkatli günleri atlatalı tam 23 sene oldu. Ama ben yine aynı duygularla hastaneye gidiyorum. Aynı umut ve aynı sorumlulukla.

Mualla

Azra CALAP
11. Sınıf

Trabzon Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

YAŞAMA 1 DAKİKA

Baba bir demiryolu işçisi bir de oğlu var daha 8 yaşında; onu hayata bağlayan onunla gülen, eğlenen ve hayatı öğreten kısacası babası için bir yaşam kaynağı olmuş bir oğlu zaten ondan başka kimsesi de yok. Her gün ki gibi oğluyla birlikte istasyondan ayrılan insanları izliyorlar. Çeşit çeşit insanlar: gençler, yaşlılar, çocuklar, güçlüler, zayıflar, mazlumlar, suçlular, masumlar, sevenler, sevdiğinden ayrılanlar hayat onları ortak bir paydaya getiriyor ve bu babayla oğlunun sevgi gösterileri önünde tek tek trene binip kimileri sevinçle kimileri özlemle kimileriye gözyaşlarıyla istasyondan ayrılıyorlar. Aslında babanın işi bu istasyonda değil ama çocuğunun sosyalleşmesi için onu türlü türlü insanların içine sokuyor ve ona hayatın aslı olan kısa bir özetini göstermeye çalışıyor çünkü annesini gözlerinin önünde bir trafik kazasında ölümünden sonra hayat ona çok ağır gelmeye başlamıştı ve onu hayata hazırlayan okuluna devam etmek istemiyor hal böyle olunca arkadaşlarından ve öğretmenlerinden uzak kalıyor hatta gün geliyor adlarını, nelerden hoşlandıklarını ve hatta simalarını bile unutuyor. Bu durumda babası böyle bir çözüm buluyor ve her gün babasıyla kalkıyor hatta bazen babasını o kaldırıyor yatağından işte o denli çok seviyor insanların her anına şahitlik etmeyi. Bir nebze olsun unutuyor yaşadığı travmaları ve tekrardan hayata tutunmaya çalışıyor. Aslında babası ilerde trenin geçtiği bir köprüde çalışıyor. Köprünün altındaki nehirde bir tekne geçerken köprüyü açıyor ve tren gelirken üzerinden geçebilmesi için onu kapatıyor. Ve çok nadir bu rutini yapıyor. Zaten önündeki kağıtlardan ne zaman açıp kapatması gerektiği yazıyor tek yapması gereken kolu indirip kaldırmak sade bir yaşamı olan basit bir işçi. Oğlundan başka bir varlığı yok bu dünyada zaten aldığı maaşla ancak geçinebiliyor ki fazlasını da istemediği ona oğluyla beraber çok lüks ve şatafatlı bir villada temizlik işçisi olma teklifini reddetmesinden belliydi. Aslında o oğlunu hayata hazırlamak istiyordu hayatın ne kadar zor ve bir o kadar kolay olduğunu yaşatarak göstermek istiyordu çünkü biliyordu ki onu tatmadan anlayamazdı. Ama hayata hep bardağın dolu tarafından bakardı babası en azından hüznlendiğinde onu mutlu edebilecek bir çocuk vardır etrafında. İşte yine hüznü ve neşenin aynı kaptaki demlendiği bir akşamın sonunda. Babasına biraz daha destek olabilmek için küçük çocuk ondan bir şey ister.

Çocuk: Baba yarın ben de seninle işe gelebilir miyim?

Kısa ve soğuk kış günlerinde oldukları için baba buna pek yanaşmadı.

Baba: Güneş erken batıyor pek bir şey göremezsin oğlum.

Çocuk: Olsun yanıma el fenerimi alırım?

Baba: Ama hava da çok soğuk oluyor orda sonra üşür hasta olursun.

Çocuk: E ben de yanımda sıcak çikolata getiririm ve onunla ısınırım.

Bu kadar ısrara dayanamayan baba sonunda pek istemese de ikna olur. Ertesi sabah yola koyulurlar güle oynaya işyerine varırlar. Babası oğlunu nehir kenarına bırakır balık tutması için bu sırada babası ise kontrol odasına gider. Yaklaşmakta olan bir tekne olduğu haberini alınca da kolu yukarı çekerek köprünün açılmasını sağlar. Normalde köprünün üstünden geçecek olan trenin gelmesine bakar ve en az 1 saat olduğunu görünce kolu tekrar indirmez. Ama trenin bir anda dumanı belirmeye başlar ve çocuk bunu babasından önce görür ve babasına seslenir

Çocuk: Babacım tren yaklaşıyor. Baba ...!

O sırada baba her şeyden habersiz işini yapıyordur tıpkı her şeyden habersiz trende ki insanlar gibi. Baba sonunda trenin erkenden geldiğini fark eder ama ardından bir şeyi de fark ediyor. Sesini babasına duyuramayınca köprüyü elle kapatabilmek için harekete geçmiştir çocuk. Fakat dengesini kaybedip köprüyü açıp kapatan çarkların arasına düşer. Babası işte bu anda hem çarkların arasına düşen çocuğunu hem de son sürat yaklaşmakta olan treni görür. Eğer koşup çocuğunu kurtarmak isterse açık kalan köprü yüzünden tren yüzlerce insanla beraber sulara gömülecek. Eğer köprüyü kapatıp trenin geçmesini sağlarsa oğlu çarkların arasında ezilip can verecektir. Ve o saçlarına dokunmaya, gözlerine bakmaya dahi kıyamadığı oğlunu feci bir şekilde kaybedecektir. Böyle durumda karar vermesi için sadece 1 dakikası vardır her şey onun tek bir hareketine bakacak, biliyordur ki o sayılı saniyelerden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Hayat raylarından akıp giderken bir şey takılır o hiç tanımadığı, konuşmadığı, adını dahi bilmediği o türlü insanların içinden birinin gözlerine kanlar içinde bir çocuk ve dünyada eşi benzeri olmayan yüzünde bir üzüntü ve ardı arkası kesilmeyen bir gözyaşı seli. Artık onu hayatının anlamı saydığı biricik oğlu kollarının arasında hareketsizdir bu geriye dönüşü olmayan fedakârlık o her gün oğluyla beraber sevgi şölenleriyle birlikte trene bindirdiği insanlar içindi ve onların hiçbiri bu durumdan haberi dahi yoktu her günkü gibi kimi işine kimisi mesai bitişi evine dönüyordu yani yüzlerce kişi uğruna feda edilmiş bir çocuk vardı artık. Üstünden geçtiği köprülerin nasıl kurulduğundan habersiz yoluna devam ederken sadece kendiyile ilgili olan bir insanın o trende en çok acı çekenin en talihsiz kişinin kendisi olduğunu sandığı anda gözlerine takılan bir kare ona oysa o tren dışında koskocaman bir dünya var olduğunu hatırlatır.

Batuhan ŞENTÜRK

11. Sınıf

Of Solaklı Fen Lisesi

MERHAMET

Yemyeşil ovaların bulunduğu, kuşların cıvı cıvı öttüğü ve insanların hep güler yüzlü olduğu, yardımseverliğin en güzel boyutlarına ulaşılmış bir köyde yaşar Selim ve ailesi. Bu köy o kadar güzelmış ki gelen her yolcu burada kalmayı istermiş... İlkbahar da leyleklerin ve diğer her kuşun konakladığı, her türlü bitki ve hayvanların bulunduğu, insanların yemeye doyamadığı tatlı mı tatlı meyveleri ile ün salmış bu köy. Bu kadar güzel, iyilik dolu insanları ile yemyeşil ovaların, düzlük alanların bulunduğu bu köyün ismi de elbette güzel olmalı. İnsanlar bu köyün adını Cıvıltı koymuş. Çünkü kuşların cıvıltısı ve o güzel melodileri eksik olmazmış bu köyde. İşte Selim bu köyde dünyaya gelmiş.

Ailesi Selim'e gözleri gibi bakmış. Çünkü bu ailenin tek oğluymuş Selim. Günler geçmiş haftalar, aylar derken yıllar birbirini kovalamış. Selim büyüyüp okul çağına gelmiş. Ailesi Selim'i okula göndermek istemişler ama maalesef buna imkânları yokmuş. Çünkü köyde yaşadıkları için odunculuk yapıp, birkaç kuruş kazanıyorlarmış. Selim'in babası Rıfki Bey kestiği odunları pazara götürüp satıyor ardından da kazandığı üç beş kuruşla ailesinin karnını doyuruyormuş. Selim'in babası Rıfki Bey, Selim doğduktan hemen sonra ormanda ağaç kesmeye gitmiş ve korkunç bir kaza meydana gelmiş. Rıfki Bey kestiği ağacın altında kalarak bacağını kaybetmiş. O günden beri yürüyemez olmuş. Selim'in annesi Hatice Hanım bu duruma çok üzülmüş. Artık tek geçim kaynakları olan odunculuk işi yok olmuş. Birkaç gün sonra Hatice Hanım tarlasındaki sebze ve meyveleri çuvalayıp pazara götürmüştü. Sebze ve meyveleri satarak kazandığı üç beş kuruşu biriktirip bir inek satın almış. Artık satın aldığı inekle hem kendi karnını hem de evde onları bekleyen kocasının ve Selim'in karnını doyurabilecekmiş. Bu yüzden Selim'i okula göndermemişler.

Hatice Hanım'ın ne oğluna giydirebileceği bir üniforma ne de ayağını sıcak tutabileceği bir çorabı alacak parası varmış. Yıllarca bu durumda yaşamak zorunda kalmışlar. Selim'in babası Rıfki Bey geçirdiği kazadan 8 yıl sonra vefat etmiş. Artık Hatice Hanım'ın dayanacak gücü kalmamış. Ne oğluna bir çorap verebiliyor ne de yaşlıları okulda okuma yazmayı öğrenirken onu okula gönderebiliyormuş. Üstüne üstlük şimdi de yıllardır onun yanında olan kocası vefat etmiş. Artık Hatice Hanım'ın tek bir görevi kalmış. Oğlunu büyütüp adam edecekmiş. Rıfki Bey'in vefatından sonra da bir üzücü haber daha gelmiş. Hatice Hanım bütün bu zorluklara katlanamayıp kalp krizi geçirmiş ve hayata gözlerini yummuş. Selim daha on yaşındayken önündeki hayat yolunda yapayalnız kalmış. Annesi vefat etmeden önce Selim'i yanına alarak ona korkmaması gerektiğini ben ve babanın her zaman yanında olacağını söylemiş. Ayrıca

Selim'e okuyup, adam olup güzel bir aile kurması gerektiğini aksi takdir de bu hayatta asla mutlu olamayacağını söylemiş. Selim bu sözler üzerine annesine orada bir söz vermiş " Sen sakın merak etme anne! Sana söz veriyorum. Okuyup güzel bir meslek kazanacağım. Herkes yardım edip onların mutlu olmasını sağlayacağım. Asla bencillik yapmayacağım."

Selim artık tek başına kalmış. Cıvıltı köyü sakinleri selimin bu durumuna çok üzülmüş. Bu hayatta hem öksüz hem de yetim kalmak çok üzücü bir şeymiş. Cıvıltı köyü sakinleri selimin bu durumuna bir çare bulmaya çalışmışlar. Köyün muhtarı Halil Bey, bütün köy sakinlerini bir araya toplayarak Selim'in bu durumuna bir çare aramaya başladılar. Çare bulununcaya kadar Selim'i, akrabaları olan Mehmet Bey ve karısı Gülsüm Hanım'ın yanına gönderdiler. Halil Bey, bütün köy sakinlerini köyün ortasına topladı. Muhtar Halil Bey "Cıvıltı köyü sakinleri! Köyümüzün sevilen isimlerinden Rıfki Bey ve karısı Hatice Hanım vefat etmiştir. Oğulları Selim'in başı derttedir. Bunca yıldır köyümüzde yaşayan Rıfki Bey ve Hatice Hanım oğlunu bize emanet etmiştir. Selim oğlumuz artık bizim de oğlumuzdur. Ona yardım etmemiz gerekir. Herkes ellerinde avuçlarında ne varsa, gönlünden koptuğu kadar versin. Toplanan parayla Selim'i yatılı okula göndereceğiz. Oğlumuzu okutmak bize düşer. Bu bizim insanlık görevimizdir." Diyerek bütün köye seslenmiştir.

Birkaç gün sonra bütün köy hiç düşünmeden ellerinde avuçlarında ne kadar birikmiş parası varsa hepsini bir araya toplayıp muhtarın yanına gittiler. Muhtar bu kadar parayı görünce çok şaşırılmış ve parayı getirenlere " Oğlum bu kadar parayı nasıl hemencecik topladınız? Bu para sayesinde Selim'imizi okutabileceğiz." Parayı getirenler " hiç sormayın Halil bey. Siz konuştuğuktan hemen sonra telefonlar susmadı. Herkes parayı çoktan hazır etmiş. Kimisinin evde yiyecek ekmeği yokken, ekmek parasını verdi. Kimisinin de ayağına giyecek ayakkabısı yokken, ayakkabı parasını verdi." diyerek parayı verip gittiler. Muhtar çok duygulanmış ve kendi kendine " Bizim köy sandığımdan da merhametliymiş. İyi ki bu köyde muhtarım." diyerek parayı ve Selim'i alıp yatılı okula gitti.

Artık Selim okuyabilecekti. Muhtar Halil Bey Selim'i okula verdikten sonra köyü bir araya toplayarak bir konuşma yaptı. " Hepinizden Allah razı olsun. Bu merhametiniz sayesinde Selim'imiz okuyacak!" Köylülerden bir kadın "Hepimiz Selim'i çok seviyoruz. Onun için her şeyi yaparız." diyerek bir kez daha merhametliliğini gösterdi.

Aylar, haftalar, yıllar geçti. Cıvıltı köyü sakinleri yaşlandı ama yüzlerindeki merhamet ve sevecenlik hep genç kaldı. Selim büyüdü, Cıvıltı köylüleri sayesinde okudu ve doktor oldu. Artık işinin başında. Cıvıltı köyü sakinleri hep bir araya geliyor ve Selim'i konuşuyordu. Cıvıltı

köyü sakinleri “acaba nasıl biri olmuştur? Evladımız bizi hatırlıyor mudur? Bizi unutmuş mudur?” diyerek günlerini Selim’i düşünerek geçiriyorlardı.

Yine bir gün böyle konuşurken, haberler de daha önce hiç duymadıkları bir salgın olduğunu öğrendiler. Herkes telaş içinde ve korkuyorlardı çünkü salgın Cıvıltı köyünün hemen dışına kadar yayılmıştı. Bu salgına korona virüs dendiğini öğrendiler. Haberlerde herkes evde kalsın diyorlardı. Cıvıltı köyü sakinleri hiç düşünmeden evlerine çekildiler. Bu salgının bir an önce son bulması için bir araya gelmemeleri gerekiyordu. Onlarda öyle yaptı. Muhtar bütün köy sakinlerine evlerinden zorunlu olmadıkça çıkmamaları gerektiğini ve temizliğe dikkat etmelerini söyledi. Cıvıltı köyü sakinleri evlerine çekilerek hem kendi sağlıklarını hem de başkalarının sağlıklarını düşünmüş oldu böylece bir kez daha merhametliliklerini göstermiş oldular.

Selim bu salgının yok olması ve yayılmaması için gece gündüz demeden hastane de çalışıyordu. Kendisi 3 gündür uyumuyor, bu salgınla savaşıyordu. Hastanenin müdürü Selim’e “ Selim, oğlum 3 gündür evine bile gitmedin. Kalk biraz dinlen ve biraz da kendini düşün.” Selim “ Olmaz efendim. Ben sadece görevimi yapıyorum. Bu salgın yayılırsa çok kötü sonuçlar meydana gelebilir. Bırakın işimi yapayım.” diyerek tekrar işinin başına döndü.

Cıvıltı köyü sakinleri evlerinden çıkmıyor ve bu virüsün yayılmasını engelliyordu. Hatta bazı köylüler evdeki kumaşlarla maske yapıp sağlık çalışanlarına veriyorlardı. Yine ellerinde avuçlarında ne varsa bağışlıyor ve bu virüsün yayılmasını engelliyordu. Cıvıltı köyü sakinleri birlik ve beraberlik içinde olup, merhametlilikleri sayesinde bu virüsten korundular.

İlkbaharın sonlarına doğru virüs yok oldu ve Cıvıltı köyü sakinleri dışarı çıkıp sevinç içinde birbirlerine sarılmaya başladı. Birkaç saat sonra ne görsünler yıllardır hasret duydukları Selim çıkıp onları ziyarete gelmiş. Mutluluklarına mutluluk katan Selim “ Hepinizi çok özledim, köyümüzü çok özledim. Nasılsınız? Bu salgından dolayı yanınıza gelemedim” herkes şaşkınlık içinde “ Selim! Hoş geldin evladım. Seni çok özledik yavrum” diyerek bütün köy Selim’i kucakladı. Herkes çok mutluydu. Merhametliliğin sonucunu hep beraber kutladılar...

Begüm MEMİŞ
9. Sınıf

Akcaabat Derecik Anadolu Lisesi

HAYATIN ÖNEMİ

Artık anlamıştım. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Dünya zaten kötüydü şimdi de en kötü haline bürünmüştü. Dünya bu haldeyken bir de insanlar sorumsuzlaşmıştı. Bu insanlar böyle oldukları sürece bu virüs asla bitmeyecekti. İnsanlar anlamıyorlardı, gelip geçici bir hastalık gibi düşünüyorlardı ama öyle değildi. Zaten ölümlerin 60 yaş altında çok görülmediği için bir de 20 yaş altında vaka bulunmadığı için insanlar çocuklarını alıp virüsün barınabileceği yerlere götürüyordu. Bu yanlıştı. Doktorlar, öğretim üyeleri, profesörler bas bas bağıyorlardı çocuklarınız taşıyıcı olabilir diye ama bizim halkımızın umurunda değildi. Sokağa çıkma yasağı bittikten sonraki gün mecburen dışarı çıkmam gerekti. Haliyle evdeki eksiklerim çoğalmıştı. Maskemi takıp çıkarken kendi kendime belki de bende kapabilirim, gitmesem mi acaba diyordum ama kaçırım yoktu. Arabaya bindim evime en yakın markete gittim.

İçerisi çok kalabalıktı ama bu yanlıştı her market giriş kapısına asılan kişi sayısı kadar kişi içeri alabilirdi. İçeri girmek zorundaydım çünkü evime yakın başka market yoktu. İçeri girdim kimisinde maske yoktu kimisi sosyal mesafe kuralını ihlal ediyordu ve en kötüsü de kimisi de çocuğunu bile getirmişti. Hatta çocuğun maskesi yoktu. Taşıyıcı olması riski çok yüksekti. Bu görüntüye seyirci kalamazdım. Hemen ilerledim ve annesine uzaktan çocuk için maske uzattım. Annesi direk aldı ve taktı. Kadına “Neden çocuğunuzu getirdiniz?” dedim. Bana ona bakacak kimsesi olmadığını söyledi. O an çok kötü oldum. “Maske neden takmadınız çocuğa?” dedim, o da bana “İşten çıkarıldım, işsizlik maaşı alıyorum o da anca evin ve çocuğun ihtiyaçlarına yetiyor. Çocuğuma maske alacak param yok. Taktığım maskeyi iş yerimden çıkarılmadan önce vermişlerdi.” dedi. O an çok üzüldüm. Market arabasına baktım çok az yiyecek almıştı. Bunlar 3 gün gitmezdi ki çocuğa bile yemek yapmaya yetmezdi. Hemen ihtiyaçlarını sorup aldım bir de paketlenmiş 2 paket maske aldım, evinde kolonya yokmuş onu da aldım. Sonra kadına bunları verdim duygulandı, ağladı ve arkamdan dualar etti. Onlar gittikten sonra ben kendi alışverişimi yapmaya geçtim. Sebze ve meyve bölümüne girdim virüsten dolayı seçme işlemi kaldırılmıştı bu da marketlerin işine geldi.1 poşette 9 tane patates varsa 4 tanesi çürük oluyor. Bizi kazıklıyorlar yani. Bende 1 poşeti alıp oradaki görevliye götürdüm. Bana “Onlar burada değil hal tarafından paketlenip bize gönderiliyor.” dedi. Ben de aldığımı yerine koyup içinde daha az çürük olan bir poşet aldım. Sonra yağ, salça, yumurta, zeytin gibi ev için önemli şeyleri aldım ama fiyatlar uçmuş durumdaydı.1 aydır evden çıkmadığım için bu durumlardan çok haberdar değildim ama sonuçta alınacaklardı bende

aldım. Kasalara sosyal mesafeyi korumak için yerlere müşterilerin durması gereken yerlere siyah bant yapıştırmışlardı. Kasaya gittiğimde kasiyerlerin çok korunaklı olduğunu gördüm. Doktorların taktığı siperliklerden takıyorlardı.

Poşetlerimi alıp arabaya koydum ve evime gittim. Evde babamla yaşıyordum. Annemi yıllar önce kaybetmiştik. Babam kronik hastalıkları olan bir bireydi. O öldükten sonra babam daha da kötüleşmişti ama yine de kendi ihtiyaçlarını görebiliyordu. En korktuğum şey ise babamı kaybetmekti. O da giderse tek sahip olduğum şey gidecek hissine kapılırdım. Eve gittiğimde babam televizyon izliyordu. Hemen yemeklerini verip ilaçlarını içirdim. Aradan 2 hafta kadar bir süre geçti. Telefonda dolanıyordum. Birden babam kesik kesik ama sürekli olarak öksürüyordu. Acaba alerji ilacını almadı mı diye düşündüm ama babam aldım demişti. Yarım saat sonra ateşi yükselmeye başlamıştı ve bu sefer kesik bir öksürüğün aksine daha da şiddetli bir öksürüğü vardı. Acaba ben virüs mü bulaştırdım, acaba babam virüs mü kaptı diyorum. Hemen 112'yi aradım ve geldiler. Babam hastaneye kaldırıldı tabi onunla birlikte ben de. Ve ikimizin de test sonucu pozitif çıkmıştı ama anlamıyordum. Nasıl olurdu böyle bir şey, imkansızdı. Ben her önlemi yapmıştım.1 gün sonra babam yoğun bakıma kaldırılıp aynı gün ölmüştü. Sonradan kameradan babamdan bana geçtiği anlaşıldı. Babam ben markete gittiğim zaman zil çaldığı için kapıyı açmış diş macunu satan bir genç kızdan diş macunu almış ama kız maske takmıyormuş. Taşıyıcıymış yani.2 hafta sonra hastaneden taburcu oldum. Artık yalnızdım. Hayat sandığımdan daha uzunmuş. Şimdi yeni yollar açılacak önümde, yeni kapılar. Yeniden başlayacak hayat. Kendi içimde babamla olan günlerimi öylesine özelleştirmişim ki oradaki anın tadını çıkaramamışım. O günden sonra anladım ki hayatta özel günler yok. Özel anlar var ve sen ne zaman olacaklarını bilemezsin.

Beren TEKİN
9. Sınıf
Ortahisar Açı Koleji

YALNIZCA İNSANLIK

Burası, birbirlerine düşman olan iki kasaba halkının yaşadığı bir coğrafya. Altoprak ve Aktoprak. Yıllar yıllar öncesine dayanan bu düşmanlık, akan zamanın etkisiyle nedenini unutturmuş. Hattırda kalan tek şey, varlığı. Birbirlerinin varlığını bile kabullenemeyen bu iki halkın, insanlık ölmedi dedirten hikayesidir şu satırlar:

Tek tük lambalar yanıyor. Aktopraklar uykuda. Kasaba bekçileri dışında sokaklarda insan yok. Çalışmakla geçen koca bir günün peşi sıra gelen yeni gün, birkaç saat içinde Aktopraklara doğacak.

“Yardım edin!” Kasabanın girişinden yükselen ve sokaklarda yankılanan bu ses, Aktoprakları uyandırdı. Üzerlerine bir şeyler alanlar, telaşa evleri terk etti. Herkes yardım çılgılığı atan kişiyi merak ediyordu. Meydanda toplanan halk, iki bekçinin sıkı sıkı kollarını kavrayıp yanlarına getirdikleri adama şaşkınlıkla bakıyordu. Adamın bakışlarından, çevresindekilerden korktuğu anlaşılıyordu.

Adamı muhtarın evine götürdüler. Neler olduğunu merak eden Aktopraklar, muhtarın onlara durumu anlatması için beklemeye başladılar. Kısa bir süre sonra muhtar, evinin kapısını açtı ve kendine beklenti dolu gözlerle bakan insanlara söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı zihninde. Düşmanları Altopraklardan birinin, yardım istemek için gelmesini normal karşılamayacaklarını düşünüyordu muhtar.

“Aktopraklar! Kasabamıza yardım için sığınan bu adamın, başından geçenleri öğrendim. Ama bir korkum vardır ki bu korku, size bu durumu açıklamaktan beni alıkoymaktadır.”

Muhtarın bu sözleri, halkın merakını iyice arttırmıştı. Aralarında konuşmaya başladılar. Durumun aslı neydi ki, mübarek Ramazan ayında kendilerinden yardım isteyen birinin durumunu açıklamaktan muhtarları çekiniyordu? Her kafadan farklı bir ses çıkıyordu. Bu sesler, muhtara cesaret verir nitelikteydi.

“Madem söylememi istiyorsunuz, o halde dinleyin. Fakat diyeceklerim bittiği vakit, sakın ha acele bir karar vermeyin. Altopraklara, gece vakti eşkıyalar saldırmış. Uydukları için hazırlıksız yakalanmışlar ve bu yüzden, kasabaları büyük zarar görmüş. Eşkıyalar, önlerine gelen yerleri yakıp yıkmışlar, evlere girip değerli ne varsa almışlar. Bu adam da kasabası adına, bizden yardım istemeye gelmiş. Civarda, onlara yardım edebilecek kimsenin olmadığını biliyorsunuz. Bizden yardım umuyorlar.” Muhtarın sözleri, halkın duraksamasına neden oldu. Altoprakların, kendilerinden yardım istemesine oldukça şaşmışlardı. Ama onların arasında, oldukça uzun zaman öncesine dayanan bir düşmanlık vardı. Düşmanlarına yardım etmeleri mümkün değildi.

Halkın homurdanmaya başlaması, verdikleri cevabı belli ediyordu. Muhtar, düşündüğü şeyin gerçekleşmesiyle kederlendi. Evet, onlar düşmanlardı ama insanlık ölmemeliydi. Kendilerinin başına böyle bir şey gelse, kimden yardım isteyeceklerdi?

“Aktopraklar, dinleyin! Düşman olabiliriz ama yardım isteyenin, yardımını geri çevirmek bir Müslüman’a yakışır mı? Üstelik, yardımlaşma ve kardeşliğin ayı; mübarek Ramazan ayındayız. Karar sizindir. Lakin şunu unutmayın: Peygamber Efendimiz (sav), kendisini eziyetler eden, onu yurdundan çıkaran, onu öldürmeye çalışan Mekkelileri bile affetmişken, affetmemek bize düşmez. Medineli ensarlar ve Mekkeli muhacirler, birbirlerini tanımamalarına rağmen kardeş olmuşlardır. Ensarlar, muhacirler için ellerinden gelen iyiliği yapmışken sizin, öz kardeşlerinize düşmanlık beslemeniz doğru değildir. Onlara yardım etmemeniz, doğru değildir.” Kimseden ses çıkmıyordu.

Muhtarın sözleri belli ki onları, vicdanlarıyla bir savaş içerisine iteklemişti. Bir tepki bekliyordu muhtar. Ama Aktopraklar, tek kelime etmeden evlerine dağıldılar. O zaman anladı muhtar, Aktoprakların bu düşmanlıktan vazgeçmeyeceğini. Evine girip, Altopraklı genç adama durumu açıkladı. Gece boyu genç adam, ailesinin, kardeşlerinin kaderini ağladı. Muhtarın vicdanı, genç adamı tesselli etmesine bile mani oldu.

Güneşin aydınlatmaya başladığı kasaba, sessizdi. Sabahın erken saatlerinde çalışmaya başlayan Aktopraklar, o gün çalışmak için değil Altopraklara yardım etmek için erken kalktılar. Hepsi gece düşünmüş ve yardım etmeye karar vermişti. Şimdi ellerindeki fazlalık eşyalar ve yiyeceklerle birlikte kasaba meydanına gidiyorlardı. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde bütün eşyaları meydana taşıdılar. Muhtarın onlara söylediklerinden dolayı, hepsi utanıyordu. Sahi, ne zaman bu kadar kararmıştı kalpleri de öz kardeşlerini, nedenini bile hatırlamadıkları düşmanlıkları yüzünden ölüme terk etmişlerdi?

Birkaç saat içerisinde yardım için topladıkları eşyaları arabalara yerleştirmiş, Altopraklara götürmeye hazır hale getirmişlerdi. Muhtarı çağırması için içlerinden birini gönderdiler. Muhtar geldiğinde, gördükleri karşısında gözleri doldu. Yanındaki adam ise, çoktan ağlamaya başlamıştı. Arabalarca eşya ve yiyecek toplanmıştı. Altopraklara yardım etmeyi kabul etmişlerdi.

Hemen arabalara bindiler ve Altopraklara doğru hareket ettiler. Hepsi heyecanlıydı. Yıllardır görmedikleri kardeşlerini göreceklerdi sonuçta. Belki bu olay vesile olur, aralarındaki düşmanlık da son bulurdu. Yaklaşık yarım saat sonra gelmişlerdi. Arabalardan inip, kasabanın girişine gelen Aktopraklar; gördükleri karşısında gözlerinin dolmasına engel olamadılar. Kasaba, yerle edilmişti. Evlerin neredeyse hepsi yakılmış, yakılmayanlar da yıkılmıştı. Ambarlar tahrip edilmiş, hayvanlar telef olmuştu. Altopraklar ise perişan haldeydiler. Karşılarında, onlara yardım etmek için Aktoprakların geldiğini görünce; bu sefer mutluluktan ağladılar. Düşmanlığın son bulduğunun işareti, iki tarafında birbirlerine hasretle sarılması oldu.

Aktopraklar, yanlarında getirdikleri eşyaları ve yiyecekleri indirip Altopraklara yardım ettiler. Herkes ihtiyacı olanı aldı. Elbette kasabanın eski haline getirilmesi aylar sürdü. İki kasaba da bu durumu düzeltmek için elinden geleni yaptı. Evler yeniden inşa edildi. Ambarlar tamir edildi. Yeni hayvanlar alındı. Sonunda bu hummalı çalışma bittiğinde, inşa ettikleri sadece bir kasaba olmamıştı. Kardeşlikleri de baştan inşa edilmişti.

Sonunda kasabanın yeniden inşası tamamlandı. Ayrılık vakti gelip çatığında Aktoprakların muhtarı, her iki halkı da kasaba meydanına topladı. Söylenmesi gereken sözler vardı.

“Aktopraklar ve Altopraklar! Aranızdaki düşmanlık artık son buldu. Kardeşliğinizin sembolüdü bu kasaba. Bu olay hepimize, kardeşlerimizle düşman olmaya yetecek kadar zamanımız olmadığını gösterdi. Çünkü hayat kısa dostlarım. Bu kısa hayatı; düşmanlık besleyerek değil, insanları seveerek geçirelim. “ Muhtarın bu sözlerinden sonra hem Aktopraklar hem de Altopraklar alkışlamaya başladı. Birbirlerine sarıldılar ve doğrusu bu manzara, görülmeye değer bir manzaraydı.

Beyzanur AYDIN
9. Sınıf
Akçaabat Fen Lisesi

BAŞKALARI İÇİN

Sabahın ilk saatleriydi. Etrafa sis hakim olmuştu. İstanbul hiç bu kadar mahsun ve sessiz olmamıştı. Herkes bir kaplumbağa edasıyla evlerine çekilmişti. Fakat bu kadar duyarlı insanların yanında birkaç çürük düşünce olacaktı. Bunlardan biri de karşı komşumuz Muhsin Amcanın yaptığı konuşmaları. Saat daha sabahın sekiziydi. Kendime her zamanki gibi dolu dolu bir gün planlamıştım. Evde yapacak o kadar çok şey varmış ki Belki de zor zamanların ardında ki günlerde bile birkaç günümü evde geçirebilirdim. Zaman gittikçe ilerliyordu. Kahvaltımı yaptım ve kitap okumaya başlamıştım ki yine Muhsin Amcanın düşüncesiz cümleler kullanıyordu;

-Karantinaymış... Ben evde zorunda değilim ki korunup dışarı çıkarım. Her gün yürüyüş yapmasam kendimi kötü hissediyorum Ayrıca bir virüsü bu kadar abartmayın. Siz evinizde kalın ben dışarı çıkarım. Size iyi oturmalar bana iyi yürüyüşler... Bunun gibi düşüncesiz laflar ederek sahilin yolunu tutmuştu. Ev gibisi yoktu. İnsan bu zor zamanlarda bazı şeylerin kıymetini daha iyi anlıyor. Kimileri ders çıkarıyor kimileri ise Muhsin Amca gibi konuşuyor. Çok geçmeden karşı apartmana polisler ve doktorlar geldi. Nedenini anlayamamıştım. Bütün herkes camdaydı. Karşı apartmandan sedye ile birini çıkarıyordular. Çok şaşkındım çünkü karşı komşumuz Muhsin Amca fenalaşarak hastaneye kaldırıldı. Bir taraftan konuşmalarının bedelini ödüyor derken bir taraftan da haline üzülüyorum. Günler günleri kovaladı. Muhsin Amca tam iki haftadır yoğun bakımda mücadele veriyordu. En son aldığım habere göre artık dayanacak gücünün kalmadığını ama yine de direndiğini söylüyordular. Akşam olmuştu. Her ne kadar düşüncesiz konuşsada durumun ciddiyetini farkına varamayan ve İstanbul sahillerine aşık bir adamdı. İçimden bir şey yapmak gelmiyordu. Keşke İstanbul sahillerine olan sevdası için evde kalıp zamanı geldiğinde sağlıklı ve emin adımlarla o sahilde yürüseydi. İç çekip uykuya dalmıştım. Mahallemizdeki sela sesiyle gözlerimi açtım. İçimi bir korku bürümüştü. Her ne kadar duymak istemesem de selanın ardından okunan isim Muhsin Amcanın ismiydi. O geçirdiği günlerle ilgili son sözlerini kağıda yazdırmıştı. Hepimiz o sözleri duymayı bekliyorduk. İmam okumaya başladı;

Sayın mahalle sakinlerim ben hep büyük büyük laflar ettim. Tedbir almadığım gibi bu salgın hastalığı küçümsedim. Bu sözleri benden duyuyorsanız ben düşüncesiz laflarımın bedelini ödemeye gidiyorum demektir. Hastanede geçirdiğim ilk günlerde durumun ciddiyetini farkına varamamıştım. Yanımdaki iki hemşireye bulaştırmak istedim. Fakat o hemşirelerin ölümünü duyunca büyük bir dehşete kapıldım. Ben iki kişinin vicdan azabıyla gidiyorum. Sizlerden söylediklerim için özür dilerim. Benim gibi konuşan insanlara sesleniyorum “evde kal , başkalarını da düşün” bu sözlerin ardından bedenim buz kesmişti. Bir insanın kendi ölümünden çok başka bir kişinin ölümüne sebep olmak daha üzücüydü. Bir süre öylece camdan Muhsin

Amcanın evini seyrettim. Keşke hiç bunlar yaşanmasaydı ama yaşanmıştı. Günler böyle birbirini kovalarken virüs hızla yayılmaya başladı. 65 yaş ve üstü insanların sokağa çıkması ,yasaklara uyulmaması , insanların bilinçsizliği ve daha birçok neden vardı virüsün yayılmasına. Bu ölümler daha başlangıçtı. Sağlık bakanı her gün virüs tablosu açıklandığında içime bir korku salındı hep. Derken Muhsin Amca ölünce onun dairesine başka biri taşınmıştı. Merakla tanışmayı bekliyordum. O da Muhsin amcanın tam aksine kendini eve kapatmış, kimseyle görüşmeyen biriydi. Bizde tedbiri elden bırakmıyorduk ama bu kadar da pımpirikli olmuyorduk. Bu kadarını yapmak tedbirinde dışına çıkıyordu. Yeni komşumuz saniye teyze idi. Ton ton bir nineydi. Kendini eve kapatmıştı. Nefes almak için balkona bile çıkmıyordu. Muhsin Amca dan sonra sağlık görevlileri apartmanda sürekli virüs testi yapıyorlardı. Onlar her geldiğinde saniye teyze “ ayağınıza taş değmesin yavrum “ derdi. Bir gün yine sağlık görevlileri geldi. Saniye teyzeye test yaptılar ve ne yazık ki sonuç pozitif çıktı. Saniye teyzeyi hastaneye kaldırdılar. Neredeyse 3 hafta hastanede kaldı. Çok geçmeden ölüm haberi kulağıma geldi. Kenidimi kötü hissettim. İçimden acaba bir gün bizde ölecekmiyiz? sorusu geldi. Korkmadım değil. O da geçirdiği günleri şu sözlerle anlattı ;

Sizlere sesleniyorum. Ben tedbir aldım ama fazla abarttım . En azından nefes almam gerekiyordu. Siz benim yaptığım hataları yapmayın lütfen . Bu sözleri duyunca içime bir irkilme geldi. İçimden “Keşke bu virüs bitse de eski kucaklaştığımız günlere geri dönsek” dedim. Yasaklar çiğnenmeye devam etti. Polisler yasaklara uyulması için ellerinden geleni yaptılar. Bugün yeni bir gündü. Kendime evdeyken yapacak bir şeyler planlıyordum. Üzerimde bir mutluluk vardı. Bugün ki virüs tablosu açıklandığında sevinçten havalara uçtum. Çünkü vaka sayısında azalmalar başlamıştı. Yavaş yavaş normalleşme başlamıştı. İlk olarak alışveriş merkezleri, sonra sinemalar açıldı. Ve beklenen gün bugün okullar açıldı. O kadar o kadar mutlu oldum ki hasret kalmıştım okuluma ,arkadaşlarıma ,öğretmenlerime... Dünyalar benim oldu sanki. Artık vaka sayısının sıfıra düştüğü ölümün hiç olmadığı günlere geldik. Bu kötü günlerin ardından güzel günler gelecek . Yeni bir dünya kurulacaktı. Birbirimizle kucaklaştığımız günlerdeyiz . İnşallah Türkiye bir daha böyle bir virüsle savaşmak zorunda kalmaz. Benden size bir tavsiye

Evde kal bizimle kal sağlıklı kal

Ceren ÖZTÜRK
10. Sınıf

Ortahisar Kanuni Anadolu Lisesi

PROFESÖR TAO İLE ON İKİNİN GİZEMİ

Tarih yapraklarının 2043 senesini gösterdiği vakitti. Bu zaman insanoğlunun hayatta kalma mücadelesi verdiği en zor zamanlardan yalnızca biriydi. Ne kainat artık eski zamanlardaki gibi berraktı ne de insanlar yirmi dört sene önceki gibi güleç suratlıydı üstelik tabiat ana da bu duruma kayıtsız kalamamıştı. O da üzerinde yaşayan canlıları eskisi gibi bağrına basmıyordu. Kullanılmamaktan eskiyen beyin ve o bencil daracık kalplerde tek bir düşünce hakimdi: “ Kendim”. İnsanların aile kavramından haberi yoktu çünkü yıllar önce unutmuşlardı bu kavramın ifade ettiği değerleri. Maddi ve manevi bir savaş veriliyordu artık. Bir yandan sefil halkın buram buram acı kokan caddelerde ebedi bir yok oluş sandıkları ölümü beklemesi bir yandan da buna sebebiyet verenlerin bitmek bilmeyen ebedi ihtirası. İnsanoğlu çok zor zamanlar geçiriyordu ama henüz bunun bilince varamamıştı. Yine insanlık, onun için tekdüze geçen günlerden birini geçiriyordu. İstirap kokan caddelerde duyulan tek ses, geçen onca sıkıntılı yıla rağmen haşmetinden bir şey kaybetmeyen rüzgarın, hafifçe sonbahardan arta kalmış yaprakları birbirine katışıydı. Sokak kaldırımlarında ardı ardına dizili olan sefil kalabalık bu durumdan pek etkilenmiş gibi gözüküyordu zira günlerdir aç ve susuz olan halkın tek isteği içebilecekleri bir yudum su idi.

Aradan geçen ve uzun sayılabilecek birkaç dakikanın ardından, kalabalığın arsından tiz bir çocuk vaveylası yükseldi. Yoksul kalabalık, vaveylayı koparan isli suratlı çocuğa acıyan gözlerle bakıyordu. İçlerinden bazıları kısık sesle bir dua mırıldanıyordu derken çocuğun nefes alışveriş sesleri yavaşça alçaldı ve bir müddet sonra duyulmaz oldu ve o da kendini çürümeye yüz tutan cesetlerin arasında buldu. Başından beri bu olaya tanık olan yüksek cam binadaki profesörün dudaklarının arasından memnun bir gülüş firar etti. Gülüşünün solmasını sağlayan şey sükunet dolu odayı asistanın endişeli sesinin dolduruyordu.

“ Profesör, bu mücadeleyi kaybediyoruz.”

Profesör, hiddetle başını asistanına çevirdi.

“ Bu asla olmayacak. Dünya artık ayaklarımız altındayken buna izin veremeyiz. Nedir son durum?”

“Laboratuvarlarımızda geliştirmiş olduğumuz yeni tip kapsül hasım tarafının eline geçti. Aldığımız yeni haberlere göre onlar da bize kapsülleri fahiş fiyata satmak istiyorlar.”

“Tamam, bu kadarı yeterli. Bana Profesör Tao’yu çağırın.” Aradan geçen birkaç saniyenin ardından kapı usulca tıklatıldı ve içeriye kır saçlı bir profesör girdi. Profesör soluk soluğa kalmıştı ama bunu pek umursamamış olacak ki direkt söze başladı :

“ Profesör, biz bu biyolojik savaşı kazanamayacağız.Görüyorsunuz görünen köy kılavuz istemiyor. Bu savaşta; yalnızca kendi çıkarlarımızı düşündük,sefil halkın istekleri doğrultusunda hareket etmedik. Tanrıdan sonra yalvarıyorum size. Lütfen izin verin elimizle milyonların canına mal olan bu salgına bir son verelim. Halkın refahı için diye diye daha kaç milyon masumu zehirleyeceğiz? Söyleyin bana profesör. Biz bu mesleğe ilk adımımızı attığımızda din ,dil, ırk, statü farkı olmaksızın tüm canları kutsal saymadık mı ?“

“ Profesör Tao kendinize gelin. Artık iş işten geçmiş durumda biz bir şey- “

Profesörün sözünü yarıda kesen şey ,bir çeşit enjektörün boynuna saplanmasıydı.Yere serili adam acıyla inlerken diğer profesörün sesi duyuldu.

“ Bu durum için gerçekten üzgünüm ancak bir doktor olarak önceliğim hastalarımı düşünmem. Bu mesleğe gelirken ne pahasına olursa olsun yalnızca halkımın çıkarlarını göze teğemi bilerek geldim. Bana bundan sonra ne olacağı önemli değil.Son nefesimde dahi mesleğimi hakkıyla yapmış olduğuma inanacağım.“

Profesör daha fazla beklemeden gizli kasada bulunan kapsülleri alıp yolunu sefil halktan tarafa yöneltti. Caddeye geldiğinde olanca gücüyle bağırdı:

“ Artık korkmayın Türk halkı. Bundan sonra sizlere zulüm , işkence yoktur.Sizler her şeyin en iyisini hak ediyorsunuz.“ Vakit kaybetmeden bir yudum suyla kapsülleri kalabalığa dağıttı. Kalabalığın ona minnet dolu gözlerle bakışları, çektiği tüm acıları ona unutturdu. Bunları düşünürken birden nereden geldiği bilinmeyen ufak bir beden bacağına sarıldı. Minik beden öyle sıkı kenetlenmişti ki bacağına kendi isteği dışında onu tutunduğu et parçasından ayırabilmek imkansız gibiydi. Doktor miniğin çenesini usulca kaldırdı ve ekledi :“ Küçüğüm, otur da yaralarını sarayım. “Ufak beden hafifçe başını salladı ve profesörün dizlerinin dibine çöktü. Profesör, Yaralı bedeni tedavi etti ve halkına son bir gülümse bahşetti ardından yüksek cam binaya doğru adımladı. Bu arada halktan gelen “insanlık ölmemiş, yaşıyor“ nidaları göğsüne geçirilen çelikten bir yelek gibiydi. Boydan boya cam kaplı binadaki odasına geldiğinde onu bekleyen dört kişilik gruba hafif bir kafa selamı verdi ve coşkulu bir tonda konuşmaya başladı: :“ İnadık , zorluklara rağmen pes etmedik ve en sonunda başardık.“ Orta boylu kırklı yaşlarda görünen adam, daha fazla bekleyemedi ve sözü devraldı:“ Bunların hepsi önceden planlanmış komplolar. Doktorlar Birliği, bunu 2019 yılının aralık ayının sonlarında ilk defa uygulamaya geçirmiş.Yaptıklara çalışmaların amacı: göre on iki yıl aralıklarla salgın çıkartarak fakir halkı öldürmek ve nüfusu azaltmış.Zenginlere ise yapay salgının ilacını fahiş fiyatlara satarak süper güç olmayı planlıyorlarmış. Projede yer alan doktorlar ellerindeki saatler yüzünden cayamıyormuş. Ellerindeki saatler bir nevi canlı bomba gibi bir

şeymiş. Eğer olur da vazgeçmeye kalkışarlarsa saatin kordonundaki zehir devreye giriyormuş ve onları 46 saniyede öldürüyormuş. 46 saniye olmasının sebebi ise bu projenin 46 farklı grupta yürütülmesiymiş. Gerçekten dahice planlanmış bir vahşet bu. “ Birden odayı dolduran sis yüzünden bir şey ayırt etmek imkansız oldu. Bu sırada Profesör Tao kolunu güçlü bir elin çekiştirmeye başladığını hissetti. Şüphesiz bu durum beklemediği bir şey değildi zira bu işe girişirken bu yaptığının mutlaka bir bedelinin olacağını bilincindeydi. Sonunda, yapılı bir adam onu boş bir odaya çekti ardından kendinden emin çıkan sesiyle ekledi: “Profesör, bu konudaki inatçılığınız size ölümü getirdi halbuki başkanı dinliyor olsaydınız zenginlik içinde yüzüyor olurdunuz. “ Tao devam etmesine izin vermeden lafını kesti:“ Sizler, hiçbir zaman yaptığının nasıl kutsal bir şey olduğunu anlayamayacaksınız bu yüzden kalan zamanlarımda sizlere laf yetiştirmeye çalışmam benim aleyhime olur zira geçen her saniye hayatımın aleyhine işlemekte ama sanırım sizlere son bir şey söyleyebilirim : Yanlış olduğunu bildiğim bir yolda bana ölümü getireceğini bilsem dahi yürümem.”

Ardından profesörün sesi duyulmaz oldu.

8 sene sonra / Türkistan İmparatorluğu canlı yayını

Spiker : Evet sayın seyirciler, bugünkü bültenimizde yıllar geçmesine rağmen açıklanamayan ama son birkaç haftadır ilerleme kaydedilebilen biyolojik silah planının deşifre edilmesiyle ilgili elimize geçen bulguları aktaracağız.

“ Yaklaşık iki gün öncesinde, 2043 yılında tıbbi depo olarak kullanılan yerde yapılan araştırmada yaşamını kaybetmiş olan Profesör Tao X6 `nın tutmuş olduğu günlüğe ulaşıldı. Günlük, o zamanda yaşanan olayların birebir doğrulayıcısı niteliğinde. İşte size profesörün günlüğünden bir kesit

“Yabancı güçler halkı zehirlemeye devam ediyor. Ucunda ölüm olduğunu biliyorum ama halkı zehirlemelerine artık dayanamıyorum fakat ben gerçekten bir insansam başkalarını düşündüğüm an insan olmanın ruhunu kazanabilirim. “

Çiğdem TATLI
9.Sınıf

Ortahisar Pelitli Ahmet Can Bali Anadolu Lisesi

ÖNCE BENCİLLİĞİ YEN

Karantina, işte herkesin dilindeki o kelime. Evet, karantina altındayız ama evde ağlayıp can sıkıntımızı göz yaşarımıza vurmak yerine daha faydalı işler yapmalıyız. Tabii herkes bunu söylüyor ama kim ne kadar yapıyor ne kadar çabılıyor bunu kimse bilemez mesela internetteki ünlüler, hepsi bir işle uğraşıp kendilerini geliştiriyorlar, acaba gerçekten öyle mi? Gösterdikleri kişiler mi yoksa apayrı mı? Ve yine kimsenin tam emin olarak cevaplayamayacağı bir soru daha. Öylesine çok soru var ki. Eğer bu soruların cevaplarını hep düşünseydik halimiz ne olurdu kim bilir. Ama evde, karantinada, boş zamanlarımızda bunları düşünürsek ne kadar zor olabilir? Belki şimdi düşünmezsem hiçbir zaman bu fırsatı tam yakalayamayacağım. İşte buldum bu canımın çokça sıkıldığı günlerde yapmam gereken düşünmek, sadece ve gerçekten düşünmek. O an başladım düşünmeye. Ne de çok düşünmek dedim bugün kendi kendime. Başımı, pencereden dışarı döndürdüm ve yıldızlara bakarken adeta küçük prens uyarlamalı küçük prensese döndüm. Sanki her yıldız kafamdaki bir soru ve ben de o soruların peşinden giden meraklı bir kızım. Gökyüzünde sorularıma yanıt ararken yağmurun yağdığını fark etmemle irkildim ve sanki bütün o düşüncelerim kayboldu. En küçük etken bile kafamdakileri silmeye yetmişti. Onları nasıl aklımda tutacaktım ki? Kendimi pencerenin önünden aldım ve çalışma masama oturdum. Gözlerimi kapattım yine de düşüncelerimi toplayamadım. Telefonumdan gelen bildirim sesiyle gözlerimi açtım, bildirim okudum, Zülfü LİVANELİ -en sevdiğim yazar- sosyal medya hesabından canlı yayın yapmaya başlamıştı. Yayına girdim, düşüncelerimizi kâğıda dökmenin bize artı bir ışık tutacağından bahsediyordu. Bunu en iyi günlük tutarak yaparım diye düşündüm. Dolabımda kapağı pek güzel olmayan defteri aldım. İlk sayfasına renkli kalemlerle adımlı yazdım. Bir sonraki sayfada ise günlük tutma serüvenimin nasıl başladığını yazdım. Bitirdiğimde uykum çok gelmişti ki kendimi yatağa attım ve güzel bir uyku çektim.

Sabah olduğunda her zamankinden daha mutluydum ya da öyle sanıyordum. Bugün, her zamankinden daha geç kalktım. Kalktığımda annem kahvaltıyı hazırlamış sofrayı kuruyordu. Elim yüzümü yıkadım, sabahları o soğuk suyu yüze vurmak ne güzel bir his öyle. Banyodan sonra saçlarımı topladım çünkü annem hep saçlarımın sofraya değmesine kızardı. Ardından mutfaka gittim. Bütün aile çoktan oturmuş babam ve ağabeyim hariç beni bekliyorlardı. Anlaşılan baba oğul pek umurlarında değildim. Gerçi çok önemli değildi alışmıştım neticede. Sofraya bakınca annemin güzel gününde olduğunu anladım birçok çeşit kahvaltılık vardı önümüzde. Aslında bu beni biraz üzmedi değil karantinada olduğumuz için hareket edemiyor ne yiyorsam da vücudumda depoluyordum. Bu da fazla kiloları beraberinde getiriyordu, zaten hiçbir zaman zayıf olamadım ama çok kilolu olduğum da söylenemez yani kritik zamanlar geçiriyordum. Bunları düşünüyordum düşünmesine ama pek takmıyordum evde durdukça bir şeyler yeme isteğim geliyordu ve ben bu isteğime pek fazla engel olamıyordum sanırım bu konuda irade sahibi olduğum söylenebilir. Benim sofraya oturmamla annem ve kardeşlerim de yemeye başladı. Uzun zamandır oturduğum en güzel sofralardan biriydi. Hani bir kuş sütü eksik derler ya, tam da öyle bir kahvaltıydı. Her zamanki gibi boğazıma sahip çıkamayıp her şeyden hızlı hızlı yemeye çalışıyordum. Sanki önümden alan birisi vardı. Bu hızlı yememin kimsenin gözüne battığını düşünmezken hemen solumda oturan babamdan alaylı bir sesle "Yavaş kızım yavaş! Bu aralar bu yemek işini fazla ka-

çırıyor sun, bari hızlı yeme” diye bir ses geldi. Ve o sırada ne yediysem boğazıma takıldı, iştahım kaçtı. Bir şey demedim sanki çok komikmiş gibi ağabeyim de gülüyordu. Zor dayandım ağlamak için zaten onların deyimiyle sulu gözdüm. Annem bırakın kızımı ye kızım sen bakma onlara, dedi. İstemiyorum dedim ve hemen kalktım. Arkamdan annemin “Hiç öyle laf edilir mi?” diyerek babama söylendiğini duydum. Babam anneme kızdı “Sus be sabah sabah kafa bırakmadın insanda!” diye. Babamın benim için söylediklerine ayrı anneme benim yüzümden kızmasına ayrı üzuldüm. Ne kadar bencildi. Sadece kendisini düşünüyordu hem de insanın ailesinin her şeyden değerli olmasına rağmen. Söylediklerinin kalbimi, kalbimizi kırıp kırmayacağını düşünemeyen bir insandı. Bazen babamdan nefret ettiğimi düşünüyordum ama bu nefret değildi sadece oranı kaçmış bir sinirdi. Tabii bunu ilk kriz anlarında anlamak mümkün değildi. Kafam artık almıyor başım ağrıyordu. Akşamı bekleyemedim, günlüğümü elime aldım. Ve kahvaltıda olanlarla birlikte düşüncelerimi yazdım. Zaman geçtikçe sinirim boşalıyordu. En sonunda belki de babam haklıdır dedim. Belki de cidden kilo vermeliydim ben bugüne kadar hep insanların belirli kalıplara sokulmasından rahatsızlık duydum. 34-36 beden, fındık burun, kiraz dudak, boy, pos... Oysa ne saçma tüm bunlar. Ne kadar böyle düşünsem de bu düşüncem gündemde parlamadığı için insanın zihni hemen o iğrenç kalıplara bürünüyor. Onlara ayak uydurmalı diye düşündüm ve internete 1 haftada 15 kg vermek gibi gözümü yükseltilen araştırmalar yaptım hatta ölüm diyeti hakkında bile bir şeyler okudum tabii annemin buna kati suretle izin vermeyeceğini bilerek çarpı butonuna bastım. Yine araştırmalarım sürerken bir haftada 10 kg iyi ya dedim -gerçi annem buna da kızacaktı- ve okumaya başladım. Bolca spor, yoğurt ve kereviz sapından başka bir şey yoktu. Tabii bir de bolca su. Gözüm korkmadı değildi ama yaparım ya ben iradeli kızım dedim. Bugün pazar ve diyeteye başlamak için en iyi gün olan pazartesiye beklemeye başladım.

İşte pazartesi, günü yoğurt ve annemin ısrarı ile bir iki tane marul ile açtım. Öğleye doğru yine acıktım, öncesinde atıştırmak için yediğim kayısı beni pek yatıştıramamıştı anlaşılır. Mutfağa gittim yiyecek az kalorili sebze meyve bulurum diye düşündüm aslında böyle yaparak diyet menüsünden bir hayli uzaklaşıyordum ama ya şimdi birkaç şey daha atıştıracağım ya da akşam annemin yaptığı o nefes yemeklere aç bir kurt misali saldıracaktım. Neyse atıştırmalık bir şeyler buldum. İkinci sıralarında canımın çikolata çektiğini hissettim ama kendime hâkim olmalıyım diye düşündüm. Biraz daha geçince bitter çikolata yersem pek sorun olmaz dedim kendi kendime ve boğazıma engel olamadım. En son tek diyebildiğim keşke yemeseydim oldu. Daha önce de böyle çok kez diyeteye girdim ama bu sefer emindim maalesef sanmakla yetinmişim. Yine olmamıştı, şimdi pes etme desem iki saat geçmeden yine acıacak ve yine atıştırmalık diye elime aldığım yiyecekleri bitirecektim hatta onunla da yetinmeyip daha çok yiyecektim. Ne zor şeydi bu zayıflamak ya spor, o bambaşka zaten iki dakika otur kalk yaptım ama bacaklarımda koca bir yük taşımışım gibi ağrı vardı. Ağrısı beni o kadar yormuştu ki yatağa uzandım. Hemen yanı başımda duran günlüğümü aldım ve yaşadıklarımı kâğıda döktüm. Yaşananları anlatmam bitince de durmamam gerektiğini düşündüm ve hızlı kilo vermek için çözümler aramaya çalıştım. İnternetten araştırmalarıma daha büyük bir hırsla devam ettim ve sonunda buldum. Kusarak zayıflamak. Evet, harika fikirdi, istediğim kadar yiyecek boğazıma iki parmak atacak ve işte kilo almayacaktım. Bu fikir beni öylesine cezp etmişti ki beraberinde gelen hastalıkları okumama rağmen bu kararımdan vazgeçmedim. Ne olacak canımın istediği kiloya gelir bırakırım bu istifra işini, dedim.

Zayıflamak için böyle kolay bir yöntem bulmuşken nasıl ters tepebilirdim ki? Tabii bu kolay zayıflama yöntemini bulduğum için kendimle gurur duyuyordum hatta aynanın karşısına geçip kendime teşekkür konuşması bile yapmıştım, ne saçmalık ama değil mi? Bu sefer pazartesiyi beklemedim tam o gün başladım bu yönteme. Önüme ne gelirse yedim korkmadan, endişe duymadan, her lokmamda bacaklarımdaki fazlalıklara bakıp arkadaşlarımla karşılaştırmadan afiyetle yedim. Kendimi huzurlu hissettim çünkü bu fazla yemenin bir cezası değil ödülü olduğunu sanıyordum. Ödül ise zayıf bir vücutta aslında düşününce iki dakika bile sürmeyen istifa işlemi ile zayıf kalmak gayet kârlı geliyordu kulağa. Ne yazık ki bunun yanlış olduğunu çok daha sonra anladım. Bir hafta böyle devam ettim, vücudumun farklı yerlerinde çeşitli morarıklar oluşuyordu. 1-1,5 haftada bak bu kilom iyi ya dedim ama garanti olsun diye 2 haftaya tamamladım. İdeal kiloma ulaşmıştım neredeyse. Artık yediklerimi çıkarmayı bırakmalıydım bunu bende biliyordum. Artık aynaya bakınca utanmayan bir kız vardı zayıfladıkça aynayla daha sıkı fıkı oldum. Bu sıkı fıkılık arasında gözaltı morluklarımı düşünmemeye çalışıyor uykusuzluktandır diye geçiştiriyordum. Bu süreçleri günlüğüme bir bir yazdım ve şimdi de günlüğüme bu istifa işlemi bırakıyorum yazmalıydım. Aslına bakarsanız yazmak kolay oldu bırakıyorum yazdım ve bıraktım sandım. Ama öyle olmadı ağzıma ne zaman bir şey atsam çıkarma gereksinimi duyuyor ne yiyorsam sanki binlerce kalorisi var ve beni eski halime döndürecek diye endişeleniyordum. Biraz daha bu yöneteme devam etsem hiçbir şey olmaz diye kandırdım kendimi. Daha çok gün kendimi böyle kandırmaya devam ettim. Bir sabah da hastanelik olduğumu öğrendim. Evet, öğrendim çünkü o sıralar bilincim yerinde değildi. Uzun süre hatta aylarca hastanede kaldım birde bu virüs varken her şey daha da zor hastaneler dahi güvenli değildi sonuçta birçok insan vardı. Taburcu olmama son bir ay kala almıştım elime günlüğümü aldığım gibi de en baştan her şeyi yazdım biricik sırdaşıma. O kadar özenle yazmıştım ki düşüncelerimi belki bir gün yazar olurum diye düşündüm. Hayranı olduğum Zülfü LİVANELİ’NİN tavsiyesi ile başlamıştı zaten bu yazma süreci. O an tüm bunların geleceğimi çok güzel yönlendirecek dönüm noktaları olduğunu anladım. Öylesine kaptırdım ki kendimi yazarlığa ilk kitabımı bile düşündüm. Umuyordum ki günlüğüm birkaç düzenleme ile harika bir roman haline getirilebilirdi. Böylece ben de insanların hayatlarına dokunabilir, daha iyi ve daha mutlu bir dünya için savaşabilirdim.

Aslında her şey kendinden başkasını düşünmekle başlar. Onlara, doğru bir yol seçmenin ne kadar yararlı olacağıyla. Düşüncelerini çokça beğendiğim bir insan bizleri düşündü, bana bir ışık tuttu belki de daha nicelerimize. Yıllar sonra da ben ve nicelerimiz umarım başkalarının hayatlarına dokunur ve onlara ışık tutarız. Her şey bencilliği atlatıp başkaları için çabalayınca başlar. Bu yargı, dünyayı korumanın en saf ve temiz yoludur.

Ecrin Elisa BADUR

9. Sınıf

Akçaabat Anadolu Lisesi

HER HAYAT BİR HİKAYE

Henüz otuzlarının başında olan genç doktor her sabah yaptığı gibi evden çıkmadan önce iki çocuğuna ve eşine sıkıca sarılarak evden çıkmış, arabasına binip hastaneye doğru yol almıştı. Hastaneye girmeden önce henüz bitmiş olan astım ilacını almıştı. Etrafındaki insanların sessizce bir şeyler hakkında konuştuklarını duymuş ve bu canını sıkıyordu. Odasına girmeden asistanını çağırtı ve masasındaki gazeteyi eline alarak haber başlıklarına göz gezdirdi. Fevkalade bir şeyler bulunmuyordu. Tam o sırada kapısı tıklatılmış ve “Gir! “ emrini vermesini beklemeden içeriye asistanı Mehmet Rıza girmişti. Her seferinde böyle yapardı. Ne doktor ona bir şey derdi ne de o bundan rahatsızlık duyardı. Çünkü birlikte çalışmaya başlayalı neredeyse 12 yıl olmuş, bu süre zarfında çok yakın dost olmuşlardı.

Mehmet Rıza'nın yüzünden düşen bin parçaydı. Öyle ki izin istemeden kendini koltuklardan birine atmış ve konuşmaya başlamıştı. “Türkiye'ye de gelmiş diyorlar Oskay. Sağlık Bakanlığından açıklama geldi. Haberlere bakmadın mı?”

Dr. Oskay duyduğu kötü havadis karşısında hem üzülmüş hem de bunun beklenen bir şey olduğunu dile getirmişti. “Mehmet Rıza, şimdi beni iyi dinle. Böyle bir salgının bulaşma olasılığı elbette yüksekti. Mamahif bir doktor olduğunu çabuk unutuyorsun. Eğer sen bu şekilde davranırsan halk ne yapsın? Kendini toplamanı talep edeceğim senden. Allah büyüktür.” Mehmet Rıza böyle bir teselli bekliyormuş gibi çarçabuk kendini toplayarak minnettar bir şekilde arkadaşına baktı. “Sağ olun hocam.”

Dr. Oskay da ona karşılık vererek “Sen sağ ol. Şimdi acile git. Bugün orada çalışmanı istiyorum. Bu halde ameliyata giremezsin.” Mehmet Rıza hocasının haklı olduğunu biliyordu. Bu yüzden “Peki hocam. Nasıl isterseniz.” demiş ve acile doğru yol almıştı.

Akşama doğru Mehmet Rıza doktora telefon etmiş, acil bir hasta olduğunu ve problemin ne olduğunu çözemediklerini bildirerek doktora eğer müsaitse acile gelip gelemeyeceğini sormuştu. Dr. Oskay da geleceğini haber vererek acile doğru yol almıştı. Tam da eve gitmek üzereydi fakat hastaların sağlığı daha önemliydi.

Acildeki hasta yüksek ateş ve nefes darlığından şikayet edip duruyor, arada kuru bir öksürükle boğuşuyordu. Hastanın başında sadece Mehmet Rıza bekliyor, arada bir vermiş oldukları seruma bakıyordu. Doktorun geldiğini görünce rahatlamış ve iki adımda yanına vararak ona teyzenin geldiğinden beri hayat hikayesini anlattığını ve birkaç dinleyicinin başında toplanarak merakla onu dinlediğini söylemişti. Doktor ise hastanın hayat hikayesiyle pek ilgilenmiyor ve sağlık problemi konusunda Mehmet Rıza'dan bilgi istiyordu. Doktora durumu kısaca izah eden Mehmet Rıza bir adım geri çekilerek hasta ile doktorun konuşmasına kulak vermişti.

Doktor ise durumdan şüphelenmeye başlayarak yaşlı teyzeye birtakım sorular sormaya başlamıştı. “Yaşınızı sormamda bir sakınca var mı teyzeciğim?”

“Yok evladım. 63.” “Herhangi bir kronik rahatsızlığınız var mı?”

“Tansiyon, şeker.”

“Yakın bir zaman önce yurt dışına seyahat ettiniz mi teyzeciğim?” Teyze bir müddet düşün-

dükten sonra cevap verdi. “Yok evladım ama bir misafirim 16 - 17 gün önce beni ziyarete gelmişti.”

Dr. Oskay ve Mehmet Rıza birbirlerine bakarak durumu anlamış ve Başhekimi aramaya karar vermişlerdi. Bir köşeye gidip Başhekimle konuşmaya başlamışlardı. Başhekim onlara test yapmadan kesin sonuca varmamaları gerektiğini fakat tedbir amaçlı acili karantinaya almaları gerektiğini bildirmişti.

Başhekimin dediğini yapıp acilde bulunanlara açıklama yapıldıktan sonra hastaya bir test yapılmış ve test pozitif çıkınca resmi karantina başlamıştı. Oskay ve Mehmet Rıza'nın yanında teyze ile temas halinde bulunanlar teyze de dahil olmak üzere başka bir odaya alınmışlardı. Oskay hiç bu kadar çaresiz hissettiğini hatırlamıyor ve nefesi daralmaya başlıyordu. Astım ilacını yanına almadığını fark ederek sakin olmaya, derin nefesler almaya çalışıyordu

Yaklaşık bir hafta sonrasındı. Yaşlı teyzenin ölüm haberini alan ve halini üzülen herkes birkaç damla gözyaşı akıttıktan sonra Dr. Oskay'ın emri ile kendilerine gelmeleri gerektiğini anlamışlardı. Geriye sadece endişe dolu yüzler kalmıştı. Herkes öleceğinden emin bir şekilde kah ağlıyor kah bir köşede ölümü bekliyordu. Mehmet Rıza, doktora yaklaşarak “Sen o teyzenin başına gelenleri bilmiyorsun Oskay. O yüzden bırak da üzülelim.”

Dr. Oskay arkadaşının böyle söylemesi üzerine “Haklısın, bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa o da şu an ailelerimizin ne kadar perişan olduğudur. Mamahif yakında ölenlerin yaşlı teyzeyle sınırlı kalmayacağıdır.” demekle yetinmişti.

Mehmet Rıza her zamanki gibi dostunun haklı olduğunu biliyor ve sinirlerinin bu sıralar onunla oyun oynadığını düşünüyordu. Yalnızca başını sallamakla yetinmişti.

Ertesi gün can kaybı üçe çıkmıştı ve Dr. Oskay eşinin kendisini ziyarete geldiğini Başhekimden öğrenince tedbirini alıp cam kapının yanına gitmişti. Yanında Mehmet Rıza da vardı. Eşini gören doktorun istemsizce gözleri dolmuş ve günlerdir arkadaşlarına yaptığı nasihatleri kendisine hatırlatarak ağlamasına mani olmuştu.

“Elfida.” Diye fısıldadı. Eşi ise onu görür görmez gözyaşlarının hafif kızarmış yanaklarından aşağıya yuvarlanmasına müsaade etmişti. “Oskay.”

“Ağlama. Senin üzülmemen her şeyden önemli.” demişti doktor.

“Oskay... Sen böyleyken ben nasıl üzülmem?” eşini böyle görmeye dayanamıyordu fakat elden gelen tek şey onları kendinden uzak tutmaktır. Konuyu değiştirerek sordu. “Sen neden geldin?”

Eşi bir an duraksayarak cam kapının üzerine elini koydu. Kocasının da elini koymasını bekledikten sonra Mehmet Rıza ile göz göze geldi. Ardından Mehmet Rıza'nın başını oynatması ile aynı anda kısık bir sesle “İyi ki doğdun.” dediler. Günler geçiyor, can kayıpları artıyor ve doktorlar ellerinden bir şey gelmediği için insanlara karşı mahcup oluyorlardı. Virüsün yumurtlama dönemi bilmiş, Dr. Oskay hariç kimsede bir belirti görülmemişti. Kronik hastalığı olduğu için endişeliydi. Onu ayrı bir odada barındırıyorlar ve Mehmet Rıza da dahil olmak üzere kimse yanına yaklaşmıyordu. Doktor artık iyiden iyiye kötüleşmişti. Yine kötü olduğu bir gün Mehmet Rıza önlemini alarak içeriye girmiş ve gözündeki yaşlara engel olamamıştı.

Dr. Oskay da kalan son gücü ile konuşmaya çalıştı. “ Mehmet Rıza, can dostum! Benim sonum belli. Aslında hepimizin sonu belli.” Mehmet Rıza dayanamayarak hocasına cevap verdi. “Deme öyle Oskay!”

Dr. Oskay kısa bir öksürükten sonra konuşmasına devam etti. “Öyle, öyle. Fakat teyzenin hikayesini dinlemeye artık hazırım. Ölürken tatlı tatlı ölmek istiyorum. Son bir şey daha var. Bunca zaman bana yol arkadaşlığı yaptığın için sana minnettarım. Ailem önce Allah’a sonra da sana emanet. Hakını helal et. Benim hikayemi de onlara sen anlat. Nazlım henüz küçüktür. Büyüyünce ondan hiçbir şey saklamayacaksın. Onların babaları da bundan böyle sensin. “

Mehmet Rıza, arkadaşını susturmak istiyor fakat gerçeklerin bir bıçak gibi kalbine saplanması buna mani oluyordu. Bu yüzden sadece acı dolu gözlerle arkadaşın bakmakla yetindi. Oskay da ona hafifçe sitem eder gibi bir şeyler söyledi. “Hadi bakalım Mehmet Rıza. Fazla vaktim kalmamış diyorum. Şu biçarenin hikayesini anlat da vicdan azabı çekmeden göç edeyim bu yaşlı dünyadan. “

Mehmet Rıza, mesajı almış; yarı ağlamaklı, yarı öfke dolu bir sesle Neriman teyzenin hikayesini anlatmaya çalışıyordu. “ Neriman teyze daha 5-6 yaşlarındayken Anadolu’nun bir köyünde annesi, babası bir de kendinden 2 yaş küçük kız kardeşiyle yaşarlarmış. Bir gün kardeşiyle oyun oynamaktan dönerken evlerinden birtakım sesler duymuş ve korkarak kardeşini de alıp evin arkasında bir yere saklanmışlar. Kardeşinin ses çıkarmasına mani olmuş. Bir aralık sesler kesilince Neriman teyze Kardeşine ‘Ben birazdan gelip seni alacağım. Ama sen hiç ses etme tamam mı? demiş. Eve girdiğinde gördüğü manzara korkunçmuş. Her yerde kan, annesinin ölü bedeni ve başının gövdesinde bulunmayışı... Babasının ne ölüsünü ne de dirisini görememiş. Henüz şoku atlattığı sırada minik kardeşinin arka bahçeden gelen çığlığı ile kendini dışarıya atmış. Fakat ortalarda ne kardeşini görmüş ne de başka bir şey. O günden sonra Neriman teyze amcası ve yengesi ile yaşamış. Yaşı büyüdükçe Neriman teyzeyi istemedikleri anlaşmış ve genç yaşta evlenmek zorunda kalmış. Kocasını hiçbir zaman sevmemiş. Kısa zamanda kocası ölmüş, hiç çocuğu olmadığı için bir başına kalmış. Fakat bir gün kız kardeşi çıkagelmiş. Misafirim dediği kişi oydu. Kardeşini ve babasını o gün evi basanlar alıp götürmüşler. Fakat kardeşi büyüyünce kaçmanın bir yolunu bulmuş. İşte kısa bir zaman önce de Neriman teyzenin adresini bulup gelmiş. Zavallı kadın yeni kavuşmuştu kardeşine. Ama ölüm bu sefer onları bir daha kavuşturmamak üzere ayırdı. Tıpkı şimdi bizi ayırdığı gibi can dostum!” Neriman teyzenin hikayesi bittiğinde Mehmet Rıza arkadaşının ölü yüzüne son bir kez daha bakma cesaretini gösterdi. Ne de olsa önünde artık anlatması gereken yeni bir hikaye vardı. Arkadaşına verdiği sözü tutması gerektiğini bilen iyi bir dosttu o.

Ela Nur AYKURT

12. Sınıf

Of Şehit Necmi Çakır Anadolu Lisesi

TEBESSÜM

Günün bir sonraki güne görevini devredeceği saatlerdi. Her canlı bir kenara kıvrılarak uykuya dalmıştı. Ancak geceyi kollayanlar da vardı, onlar sabah olduğunu görmeden günü bitirmemeye kararlıydılar. Ay ışığının vardığı bir odada elinde kalemi önünde eski bir defteriyle bir kız çocuğu vardı. Kıvr kıvr saçları yeni yıkandığından dolayı salık bırakılmıştı. Saçlarının tertemiz çiçek kokusu odayı sarmıştı. Kahverengi gözleriyle dikkatli bir şekilde önündeki deftere bakıyordu. Yazarken en ufak bir yanlışı olmaması gerektiğini düşünüyordu. Bir iki satır daha yazdıktan sonra kalemini sakince kenara koydu. Güzel bir gülümseme kapladı yüzünü. Sonra bu tebessüm silindi. Yavaşça sandalyesinden kalkarak ay ışığının odasına vurduğu pencereye yöneldi. Pencereyi kaldırarak kafasını dışarı çıkardı. Sessiz sakin bir ortam vardı. Tekrar gülümsedi, belli belirsiz bir şekilde. Bu huzur onu mutlu etmişti.

Sokağa bakındı. Kimse yoktu. Bir kedi gördü sessiz ve karanlık sokakta. Ay ışığının aydınlattığı kadarıyla sarı tüyleri çarpmıştı gözüne. Miyavladı kedi. Ne çok küçüktü ne de çok büyük. Ne yavruydu ne de yaşlı. Daha genişçe gülümsedi genç kız. Hızlı ve bir o kadar da sessiz hareketlerle pencereyi kapattı. Kapısının arkasındaki askıya uzanarak bir hırka giydi üzerine. Odasının kapısını hafifçe açarak koridoru kontrol etti. Gece saatlerinde uyuyan ebeveynlerini uyandırmak istemezdi. İkisinin de uyuyor olduğunu fark edince odasından çıkarak kapısını kapattı.

Yavaş adımlarla merdivenlerden indikten sonra mutfığa girdi. Geçenlerde alınmış bir peynir kabı çarptı gözüne. Peynir bittikten sonra kap yıkanmış, tezgâhta kurumaya bırakılmıştı. Hızla kabı alarak masaya koydu. Dolabı açarak içine ne koyabileceğini düşündü. Dolap kapağında süt vardı. Sütü alarak kaba döktü bir miktar. Sonra kapağını kapatıp yerine geri koydu ve dolabı kapattı. Ekmeklikten aldığı birkaç parça ekmeği ufaladı ve bir peçetenin üzerine koydu. İki eline hazırladıklarını alarak sessizce dışarıya yöneldi. Kenardan her ihtimale karşı anahtarını aldı. Evden çıktı ve kapıyı kapattı. Dışarı, kedinin yanına çıktı. Kediyi göremedi. Az önce sesini duyduğuna ve gördüğüne yemin edebilirdi. Düşünür gibi oldu. Elindekileri birkaç adım atarak kedinin erişebileceği bir köşeye bıraktı. Ardından karanlığın da verdiği ürpertiyle hızlı adımlarla eve döndü. Odasına girdiğinde oldukça mutluydu. Umuyordu, kedi bu akşam aç uyumayacaktı. Pijamalarını giydi ve yatağına girdi. Tatlı rüyalar onu bekliyordu.

Güneş oldukça kudretli olmasına rağmen bir kız çocuğu onu fark etsin diye var gücüyle küçük bir pencereden içeriye girmeye çalışıyordu. Cama olan yansıması yavaş yavaş kız çocuğunun yüzüne çarpmaya başlamıştı. Bir süre sonra hafifçe aralandı gözleri. Gözlerini kırıştırarak yatağında oturur pozisyona geldi. İçeri sızan güneşe bakarak gülümsedi. Bir süre öylece oturarak uyku sersemliğini attı. Merdivenlerden ses geliyordu. Biri üst kata çıkıyordu. Büyük ihtimalle annesiydi. Her sabah o güzel sesiyle şarkı söyleyip tüm sevgisini katarak kah-

valtıyı hazırlardı. Sonrasında çoktan uyanmış olan kızını uyandırmak için odasına çıkardı. Yine o sabahlardan biriydi. Koridordan birkaç adım sesi daha geldi. Kapısı yavaşça açıldı. Annesi kocaman bir gülümsemeyle odasına girdi. Neşeli bir gülümseye neşeli bir ses tonu eşlik ederken, melodik bir şekilde “Günaydın” dedi. Kız çocuğu da benzer bir gülümsemeyle karşılık verdi. Güneş ikisinin de kalbine doğmuştu. Annesi onu sıkıca kucakladıktan sonra kahvaltıyı hazırladığını, aşağıya inmesi gerektiğini söyledi. Alnına küçük ama sıcak bir öpücük bırakarak odadan çıktı. Kız çocuğu yatağından kalkarak penceresine gitti. Perdesini çekerek güneş ışığının tüm odaya dolmasını sağladı. Pencereyi açtı. Baharla beraber tüm sokakları süsleyen kuş cıvıltılarına kulak verdi. Ne güzel, diye geçirdi içinden.

Elini hafifçe dışarıya doğru uzattı. Yağmur çiseliyordu. Güneşin tepede olduğu bu anlarda yağmurun yağması daha sonrasında gökkuşağı çıkacağına işaretledi. Geri çekilerek odanın kapısına yöneldi. Kapının koluna aşağıya indirerek kapıyı açtı. Kapı hafifçe gıcırdadı. Kapıyı tamamen kendine çekti ve odadan çıktı.

Koridorda babasının dilinde dönüp duran türkünün sesi duyuluyordu. Kıkırdayarak sesin geldiği yere yöneldi. Babası ütü yapıyordu. Ev işleri tamamen annesine yüklenmesin diye ona yardımcı oluyorlardı işleri paylaşarak. Hızlı ve sessiz adımlarla babasının yanına koştu. Hızla arkasından sarıldı ona. Babası önce şaşırıldı. Sonra güldü. Ütü yapmaya devam etti, bir yandan da ev işlerinin gerçekten yorucu olduğunu, normalde eşinin hepsini tek başına nasıl yaptığını merak ettiğini söyledi. İçinden geçirdi kız çocuğu, onlar bir aileydi ve birbirlerini düşünmek zorundaydılar. Onları aile yapan his tam da buydu. Gülümsedi, aşağıya inip kahvaltıya gelmesini söyledi babasına. Babası da onu onaylayarak gülümsedi. Uzanıp burnuna dokundu. Küçük kız gülerken uzaklaştı. Hafif zıplayarak merdivenlere doğru ilerledi. Merdivenlere gelince sakince indi.

Mutfakta annesi bekliyordu. Hızla mutfığa girdi. Masaya oturdu. Yemeğini çabucak yemek ve pencereden dün gece yemek bıraktığı kediyi gözetlemek istiyordu. Sokağa çıkamıyordu. Olası durumda yasaktı. Görünmeyen küçük bir canavar tüm insanlığa savaş açmıştı. Pelerinsiz tüm sağlık kahramanları onlar için savaşıyordu. Aklına babasının bir sağlık kahramanı olduğu gelince gülümsedi. Tüm insanların sağlığı için hiçbir karşılık beklemeden savaşan koruyucular arasındaydı o da. Annesi: “Neden gülüyorsun bakayım.” diyerek yanağından makas aldı. Küçük kız güldü. O esnada babası da gelmişti masaya. Annesi de çayları dökerek oturdu yanlarına. Bir yandan yemek yerken diğer yandan muhabbet ediyorlardı.

Babası, küçük kızın ekmeğine çikolata sürerken konuşmaya başladı: “Münevver teyzenin de ihtiyaçlarını soralım markete gitmeden.”. Anne gülümsedi. O iş bende, dedi. Münevver teyze kapı komşularıydı. Eşi birkaç yıl önce vefat etmişti. Çocukları da farklı şehirlerde yaşıyordu. Virüsten dolayı verilen olağanüstü kararlar yüzünden de şehirlerarası yolculuk kısıtlanmıştı. Yanına gelemezlerdi. Kısacası tek başınaydı. Çocuklarının yokluğunu hissettirmemek onların en büyük görevlerinden biriydi. Çok yakından yardım edemiyorlardı mesela.

Babası hastanede çalıştığı için çok dikkatli davranıyordu. Hastanede hasta yoğunluğu olduğu günlerde eve gelmiyordu. Hem evdekileri korumak hem de hastalarla daha çok ilgilenilmek için. Virüs toplumda etkin olduğu zamandan beri de köyde yaşayan anneanne ve dedesini ziyaret edemiyordu kk kızı. Bu eksikliği giderebilmek için sık sık telefonla görüşüyorlardı. Bu, o kadar da etkili olmuyordu tabii. Dedesini, anneannesini sıkıca kucaklamak varken telefona bağlı kalmışlardı. Fakat onların sağlığından değerli değildi bu. Onlar hayatta, yanı başlarında, her an tecrübeleriyle yollarını aydınlattıkları sürece fedakârlık yapmak o kadar da zor olmayacaktı.

Hızla yemeğini tamamladı. Annesine yemeğin çok güzel olduğunu söyledikten sonra masadan kalkarak st kata, odasına ıktı. Pencereyi açarak pencere kenarlarına tutundu ve birazcık yükseldi parmaklarının ucunda. Daha iyi görebilmek istiyordu dışarıyı. Neşeyle gülümsedi. Elini kaldırarak neşeyle bağırdı. “Kedi!”. “Neredesin?”. Merakla bakınıyordu etrafa. Kediyi göremedi. Umuyordu ki yemişti dün gece onun için bıraktığı yemeği. Gülümsedi, son zamanlarda insanlarla beraber sokaklarda yaşayan hayvanlar da zor günler geçiriyordu. En azından bir tanesinin karnını doyummuş olmanın mutluluğunu yaşadı. Penceresini kapatarak masasına oturdu.

Virüsten dolayı okulundan, arkadaşlarından, oğretmenlerinden ayrı kalmıştı. Ama bu çok sevdiği derslerinden geri kalacağı anlamına gelmiyordu. Ders çalışmak onun için, vatani için çalışmaktı. Atatürk’ün görmeyi umduğu gençler arasında olmak istiyordu. Sınırda Türk milletini düşünerek canını ortaya koyan vatani bekleyen askerlerini, Mehmetklerini düşünüyordu. Ne olursa olsun okumak, vatanını en iyi şekilde temsil etmek istiyordu. Çünkü büyükleri de onun için çabalıyordu. Elini yumruk yaptı, çenesine koydu. Dirseğini de masaya dayadı. Gözleri boşlukta takılı kaldı. Umuyordu ki güneşin tepede gülümsediği, yeryüzüne neşe saçtığı günlere dönecekti tüm dünya. Döndükleri zaman daha bilinçli ve duyarlı olacaktı tüm insanoğlu. Tüm canlıları kucaklayacak, sevgisini paylaşacaktı. Oyleydi ya, dünyada kalacak somut kavramlar için, zenginlik için savaşıyordu insanoğlu. Gözle görünmeyen bir canavar, ne kadar faydasızca kavga ettiklerini göstermişti onlara. Umuyordu, insanoğlu birbirinin ten renklerine takılmadan gözlerindeki renklerle yaşamayı oğgrendiler. Gülümsedi. Milletini el ele göreceği günleri bekliyordu, tüm çocukların yüreğindeki özlemlerle beraber.

Elif KAPLAN
10. Sınıf

Trabzon Faruk Başaran Bilim ve Sanat Merkezi

BİR İNSANI KURTARMAK

2019'un Aralık ayının son günlerinde Çin' de ortaya çıkan COVID -19 (KORONA VİRÜS) adlı salgın hastalık hızla dünyaya yayıldı. 11 Mart 2020' de Türkiye'ye de giren bu salgın ve öldürücü hastalık maalesef hızla yayılmaya başladı.

İlk olarak Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip ERDOĞAN, Sağlık Bakanımız Fahrettin KOCA ve tüm sağlık çalışanlarımız olmak üzere harekete geçildi. Her ne kadar önlemeye çalışsak da bu hastalık inatla durmak bilmedi.

Sağlık çalışanlarımıza yardımcı olmak üzere, Cumhurbaşkanımız ve Sağlık Bakanımız' ın kararı ile 65 yaş üstü ve hemen ardından yürürlüğe giren 20 yaş ve altı sokağa çıkma yasağı verildi, ve orta yaşlarda olan yani sokağa çıkabilenlerin ise maskesiz çıkmayacakları bildirildi.

Bunun üzerine ısrarla sokağa çıkan ve devletimizin bizi korumak için kurduğu yasakları çiğneyen kendi canından ziyade 83 milyonun canını hiçe sayan milletime sesleniyorum; Bilirsin değil mi ey Türk Milleti bu ülke ne zorluklarla kazanıldı, binlerce şehit var bilmeden basıp geçtiğin toprağın altında bile, o toprakları sen bilirsin milletim analarımız, babalarımız, atalarımız ülkemiz için yardım koşturdu çamurlu ve dikenli toprak üstünde.

Şimdi bir virüs gelmiş vatanıma belki ALLAH' ın takdiri, ama biz ne zorluklar atlattık milletim. Evet Türk milleti korkusuzdur, Türk milleti çılgındır ama Türk milleti saygıyı da sevgiyi de birbirini koruyup kollamasını da bilir.

Bizim için canını ortaya koyan sağlık çalışanlarımız gece gündüz demeden çalışıp milletimizi korumaya, geleceğimizi aydınlatmaya çalışan milletimiz...

Ey milletim; bak gör senin için benim için ailem ve ailen için gecesini gündüzüne katan doktorlardan tut sağlık çalışanlarımıza kadar gözleri kan dolmuş, elleri terli, ayakları su toplamış, bu kahramanlar senin için, benim için, ailen, ailem ve gelecekteki tüm insanlık için, milletim sokağa çıksın yeniden özgürlüğüne kavuşsun diye canını hiçe sayarak çalışan milletimin ta kendisidir.

Türk milletinin tek silahı yüreği cesur olan ve gözleri vatan fıskıran benliğidir.

Biz bu günleri de aşacağız, yeniden sokaklara dökülüp hayatın varlığına güneşin doğuşuna, öten kuşun cıvıltısına, küçük çocuğun parklara olan aşkına, yeniden kavuşacağız. Ey milletim kurallara uyalım, sadece kendimiz için değil tüm insanlık için.

Şimdi soruyorum istemez misin küçük kardeşinin parkta dizi kanayıp anne baba diye ağlamasını, bir dondurma ile kanayan dizini ona unutturmak, elinden tutup onunla beraber oynamak, dili dışarıda olan bir sokak köpeğine, şefkatle yaklaşım bir kap su

koymak, bir ekmeği dörde bölmek... Kim istemez ki eş, dost, akraba, çoluk çocuk, aynı masada rahat bir şekilde tebessüm ile muhabbetinin tadında çayını yudumlamak...

Onun için ben milletime güveniyorum benim milletim tarihini de iyi bilir gelecekteki yolunu çizmeyi de.

Bu KORONA VİRÜSÜ' nü hep beraber göğüs gererek EVDE KAL çağrısına kulak asarak milletimize ve geleceğimize yardımcı olmak adına gerekmedikçe sokağa çıkmayarak, çıkmaya mecbursak bile tedbir amaçlı maskelerimizi takmayı unutmayarak açacağız.

Evde belki sıkılıyoruz belki çıkıp dolaşmak, gezmek, eğlenmek istiyoruz, ama dayanmalıyız geleceğimiz ve tekrar sokaklara çıkabilmemiz için. Evde sıkılmamak için sürekli oyun oynamaz veya sürekli uyuma olmaz, tabi sürekli kitap okuyup ders çalışmakta olmaz, kendimize yeni aktiviteler bulmamız bence daha eğlenceli olacaktır.

Mesela hayal edelim, günlük tutalım, evde kaldığımız süre boyunca ne yaptıysak vakitlerimizi neye ne şekilde harcadık, ne kadar faydalı ne kadar zararlı iyi veya kötü yaptıklarımızı birer birer kağıda dökelim ve bu hastalığı atlattıktan sonra bu günlüğü açalım ve hayata yönelik ne yaptık nasıl bir konumdayız hayata bakış açımız ne yönde bunları tam olarak değerlendirip eskisinden daha iyi bir konumda ilerleyelim. Biz Türk Milleti olarak ileri görüşümüzden ve kimsenin bizden alamayacağı inancımızdan övülürüz.

Başta Sağlık Bakanımız Fahrettin Koca olmak üzere ve ülkemizi dengeye sokmak, bu hastalığı örtbas etmeye çalışmak için devlet adamlarının aldığı kararlar, tüm sağlık çalışanlarımızın verdiği emekler ayrıca tüm milletimin aldığı önlemler ve kurallara saygı gösterdiği için gururla teşekkür ediyorum.

Çok sevdiğim bir sözle hikayemi bitirmek istiyorum:

Kim bir insanı öldürmeye kalkıştırsa, tüm insanlığı öldürmüş gibi olur,
Kim de bir can kurtarırsa, tüm insanlığı kurtarmış gibi olur.

NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE !

Eray OSKAY
10. Sınıfı

Akçaabat Atatürk Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

GÜNEŞ IŞIĞI

Bir kış günü sabahı tahtaları çürümeye yüz tutmuş, eski ve paslanmış pencerenin arasından sızan güneş ışığıyla uyanmıştı Melek. Doğa kış uykusunda idi belki ama Melek'in yüzünde bahar aylarında özgü bir canlılık, bir hayat ışığı vardı. Pembe yanakları, zeytin gözleriyle, gül dudaklarıyla Melek kış ortasında açan bir kardelen gibiydi. Kışın göstergesi soğuk, onla savaştan güneş ışığını ısı savaşında yeniyordu, güneş şimdilik ayaz karşısında çaresiz kalıyordu. Melek yerinden kalkmak istemiyordu, burnunun ucunun soğuktan donduğunu hissedebiliyordu. Bir an içeriden gelen ayak seslerine kulak verdi. Annesinin her zaman erkenden sobayı yakmaya ve kahvaltıyı hazırlamaya koyulduğunu anladı. Artık içinde soğuğun verdiği ürpertiden daha güçlü bir duygu oluştu. Evin tüm yükünü sırtlayan annesinin cefakâr hali gözlerinin önüne geldi, annesine yardım etmekte geç kalmış olabileceğini düşünerek hemen yatağından fırladı ve elini yüzünü yıkadı. Ardından hemen mutfağa koştu ve sobayı yakmaya çalışan annesine şefkatle baktı, annesine sarılarak güne başlamanın ne kadar da güzel olduğunu çoktan keşfetmişti; hemen annesine sarılıp ona kendisini çok sevdiğini söyledi. Annesi de kızına karşı her zaman merhametli davranırdı, kızının ne kadar zor şartlarda bir hayat sürdüğünü bilirdi. Kızına bir de iş yükü vermek istemezdi sadece kızından iyi bir eğitim alarak kendi ayakları üzerinde durmasını isterdi. Bu sebeple annesi Melek'e her sabah biraz daha uyuyabileceğini söylerdi ama karşılıklı gönül bağı Melek'e daha fazla sorumluluk alması gerektiğini fısıldardı. Hayatta birbirlerine hep destek olmaları gerektiğini düşünen Melek de elinden geldiğince annesine yardım ederdi. Annesiyle olan bağ her zaman Melek'e güç verirdi. Annesi sobayı yakmıştı, Melek de kahvaltıyı hazırlamaya yettiği için sevinçliydi. Meleğin sofrayı kurması pek de uzun sürmezdi. Sofrada sadece iki gün önceden annesinin kısarak biriktirdiği ekmeğe, paslanmış çaydanlıkta yok denecek kadar az çay, dört zeytin ve bir parça peynir. Hemen hemen her günkü kahvaltıları bunlardı.

Melek okula yürüyerek giderdi ve epey de yolu vardı. Hızlıca hazırlanmak için odasına yöneldi. Babasının odasının önünden geçerken horlama seslerini fark etti. Birden gece yarısı onu ansızın uyandıran bağırsıklar çağırışlar aklına geldi. Nasıl da dizlerini büküp çaresizce ve sessizce gözyaşı döktüğünü hatırladı. Odasına geçti hemen hazırlanıp annesine veda ederek yola koyuldu Melek.

Melek'in babası Mehmet Bey yaşı elli olan, hesabını bilmeyen, alkol bağımlısı bir insandı. Her gece evde alkolden kaynaklı huzursuzluk olurdu. Melek daha küçüktü, bu olanlara dayanabilecek gücü yoktu. Her gece soğuk odada savunmasız bir şekilde dizlerini kısıp ağlayarak uyurdu. Evdeki gürültüden çok korkardı Melek. Babası aslında kızını seviyor ona bir zarar gelmesini istemiyordu fakat bağımlısı olduğu alkolden kaynaklı olarak kendini kaybeden, çevresindeki insanları, en önemlisi de ailesini düşünmeden hareket eden bir insan haline dönüşüyordu. Babasının bu durumu Melek'i ve annesini çok üzüyordu fakat ne yapsalar nafile.

Yolda Melek'in aklı hep annesindeydi. Annesinin o kadar iş yüküne bir de alkol alınca ailesini düşünemeyen ve ailesine verdiği zararların farkına varamayan birinin yükü de eklenmişti. Annesi çok güçlüydü ama huzursuzluğun ne kadar da ağır olduğunu annesinin yüzüne bakınca hissedirdi Melek ve bu gidişin daha ne kadar süreceğini düşünerek ve birçok karmaşık duyguyla okula vardı.

Melek ailenin tek çocuğuydu ve 8.Sınıf öğrencisiydi. Derslerine düzenli çalışan, annesini hiç aklından çıkarmayan ve gelecekte annesinin dediği gibi ayakları üstünde durup çevresindekilere faydası olan bir insan olmak istiyordu. Bazen içinde bulunduğu olumsuzluklar onun karamsar olmasına yol açmıyor değildi. Ama yine de bir azimle yerinden kalkarak başarabilirim diyordu. Okulda en çok Nermin Öğretmen’i severdi. Annesinden sonra en çok güvenbildiği ve içini dökebildiği kişiydi Nermin Öğretmen. Okul da Melek’in kendini ifade edebildiği, arkadaşlarıyla mutlu olduğu ve olumsuzlukları unuttuğu yerdii. Öğleden sonra birkaç ders daha işledikten sonra artık eve gitme vakti gelmişti. Melek çantasını da alıp evin yolunu tuttu. Giderken yolda bir sürü güzel hayaller kurdu, bu Melek’in eve giderken yapmaktan hoşlandığı en güzel şeylerden biriydi. Nihayet bacası tüten evlerini uzaktan da olsa gördü. Yaklaştıkça hayallerden gerçeklere doğru geçiş başlamıştı. Aklına yine bazı endişeler geldi ve bu duygularla eve yaklaştı, kapıyı açtı annesinin evde olmadığını fark etti, her zamanki gibi diğer işleri halletmek için evin yakınlarında olabileceğini düşündü. Odasına giderken babasını gördü. Mehmet Bey kızı Melek’e, hoş geldin, dedi. Aslında Melek babasının normal günlerde gayet iyi bir insan olduğunun fakat alkol alınca değiştiğinin farkındaydı. Babasına kızdığı zamanlar oluyordu. Melek, babasının bugünkü sevecen halinden cesaret alarak bazı konuları açmak istedi aslında ama aklına tartıştıkları ve babasının onu terslediği anlar gelince bu durumdan vazgeçti. Ardından Melek odasına geçti biraz dinlendikten sonra annesinden arta kalan ev işlerini yaptı, o sırada da babasının evden ayrıldığını gördü, içine yine bir acı oturdu. Babası evden ayrıldığında dönüşünün evde nelere yol açacağını çok iyi biliyordu. Melek’in günleri hemen hemen böyle geçiyordu.

Melek okula geldiğinde Nermin Öğretmen ve okuldaki herkeste bir telaş olduğunu fark etti. Okul Müdürü Canan Hanım öğrencileri toplayarak bir açıklamada bulundu. Bütün dünyayı saran bir salgın hastalık olduğunu belirtti. Bu hastalık insanlara ciddi zararlar veriyordu. Özellikle kronik hastalığı olan kişilerde daha çok olumsuz sonuçlar doğurduğunu da sözlerine ekledi. Ve bu durumlardan kaynaklı olarak okullara bir süre ara verileceğini, öğrencilerin derslerini evde kitaplardan çalışarak devam etmesi gerektiğini söyledi. Bunu duyan Melek çok korktu ve hemen eve koştu. Melek’in erken gelmesine ve yüzündeki korku ifadesine anlam veremeyen annesi kızına ne yaşadığını sordu. Olanları annesine bir bir anlattı Melek. Durumun ciddiyetini anlayan annesi yapılması gereken ne varsa yapmaya hazır olduğunu söyledi. Melek annesiyle yer yer haberleri takip ederek açıklamalara kulak verdi. İnsanların birbirlerine hastalığı çok rahat bulaştırabileceği konuşuluyordu. Melek’in aklına hemen babası geldi. Babasının evde olmadığını fark eden Melek annesine babasını sordu. Annesi babasının nerde olduğunu bilmiyordu, kızıyla birlikte oturdular ve konu üzerinde uzun uzun konuştular. Vakit geç oldu ve Melek’in babası yine aynı durumda eve geldi. Böylece birbirini takip eden günler geçti. Salgın gittikçe daha da kötüye gidiyordu. Artık dur denilmeliydi evde durmayan babasının sorumsuzluğuna. Bir gün Melek gündüz vakti babasıyla durumun ciddiyetini konuştu ve kendisinin bu işten çok zarar görebileceğini söyledi. Ayrıca kendilerini ve çevresindekileri de tehlikeye atmaması yönünde defalarca uyardı. Melek uyarıların işe yaramadığını gördükçe harap oluyordu. Alko-

lün nasıl kötü bir şey olduğunu tekrar anlamıştı. Bir vakit sonra babasının evde halsiz düştüğünü gördü. Bugün evden de çıkmamıştı. Bu durum hemen Melek'in dikkatini çekti. Babasıyla konuştu ve doktora görünmesi gerektiğini anlattı ama babası bu durumun geçici olduğunu, kısa sürede iyileşeceğini söyleyerek Melek'e cevap verdi. Böylece birkaç gün geçti. En sonunda annesinin de rahatsızlandığını gören Melek iyice endişelenip sağlık kurumunu aramaya karar verdi. Evdekilere hemen müdahale edildi ve çeşitli testler yapıldı. Korkulan oldu, Melek ve ailesi bulaşıcı hastalığa yakalanmıştı. Melek en çok annesini merak ediyor, babasına da merak etmiyor değildi. Ara sıra bilgiler alıyordu doktorlardan. Melek hastalığı hafif atlatmasına karşın anne ve babası o kadar şanslı değildi. Özellikle alkol bağımlılığı olan babasının ciğerleri hastalığı atlatmak için çok zorlanıyordu. Melek hastanede birkaç gün kaldıktan sonra taburcu edildi. Bu süreçte öğretmeni Nermin Hanım hep Melek'ten haber bildi. Taburcu olunca da ailesi iyileşene kadar kendi yanında kalabileceğini söyledi. Melek mahcubiyetle durumu kabul etti. Nermin Öğretmen Melek'le çok ilgilendi ve onunla sık sık dertleşti. Melek de Nermin öğretmenden çok şey öğrendi. Melek adeta ruhunun yıkanıldığını, geleceğe daha güçlü tutunduğunu hissedebiliyordu. Günler sonra annesinin durumunun iyiye gittiği haberini aldı ve Nermin öğretmenle annesini hastaneden çıkardı, ardından annesiyle kendi evlerine geçtiler. Nermin Öğretmen'e çok teşekkür etti. Nermin Öğretmen'inin nasihatlerini zihnine, öğretmenini ise kalbine kazıyıp öğretmenine veda etti. Annesiyle günlerce endişeli bir şekilde babasından alacakları haberi beklediler. Uzun bir aradan sonra babasında bazı kalıcı sağlık problemi oluştuğunu duydular. Mehmet Bey'in yanına gidemiyorlardı. Gelecek başka haberleri beklediler. Televizyonda salgın hakkında bir gelişme olduğunu gördüler. Bazı ilaçların hastalığı atlatmada yardımcı olduğunu duydular. Bu haber içlerinde bir umut ışığının yanmasını sağladı. Melek birkaç gün sonra babasının da iyileştiğini öğrenince annesiyle birlikte hastanenin yolunu tuttu. Karşılarında gördükleri adamı gerçekten de tanımakta zorluk çektiler. Zayıflamış, adeta bir deri bir kemik kalmış olarak babasını görmek Melek'i üzdü. Eve gelip kalıcı hasarla günlerini geçiren Mehmet Bey, geçmişte ne çok hata yaptığını anladi.

Bir yaz sabahı, güneş Melek'in penceresinden içeri girip yüzünde tatlı bir sıcaklık bırakır. Melek uyanmıştır artık. İçeriden gelen konuşmaları belli belirsiz duymaya başlar. Alışık olmadığı bu durum dikkatini çekmiştir. Ayağa kalkar, içindeki tarifsiz duygularla salona yönelir ve gördüğü manzara sabah güneşi gibi içini ısıtmıştır. Yıllarca hasret kaldığı manzara anne ve babasının karşılıklı sofrada otururken görmesidir. Yüzlerinde ise yılların vermiş olduğu acılar artık silinmiş ve güzel günler için yüzlerde umutların yeşerdiğini görmüştür. Melek hemen babasının yanına eğilerek ona sarılır ve Melek gözyaşlarını tutamayan babasının ağlamaması gerektiğini, geç de olsa olumsuzluklardan kurtulduklarını babasına söyler. Melek artık çok mutludur. Hayatında her an mutlu günler olacağını düşünerek içini sevinç kaplar.

Fatmagül TOSUN
10. Sınıf
Düzköy Anadolu Lisesi

BİZ VARSAK DİĞERLERİ DE VAR

Yıl 1990... Kürşat 3 yıl önce evini ve ailesini kaybetmişti. 3 yıldır sokaklarda diğer evsizlere yaşıyordu Kürşat. Yiyecek yemekleri, giyecek kıyafetleri, ısınacak sobaları, kalacak evleri ve aileleri yoktu Kürşat ve diğer arkadaşlarının. Öte yandan bolluk ve zenginlik içinde yaşayan Halis fazlası ile cimri, müsrif ve savurgan biriymiş. Karısı ve Halis her zaman fazlası ile kıyafet alır. Bir iki kez giyer sonra atar, sofrada yemekleri fazla fazla yapar biraz yer kalan yemekleri çöpe atar. Fakat bu savurganlık, müsriflik, cimrilik bir gün bir çocuk sayesinde düzelecekti ve o çocuk onlar için vazgeçilmez olacaktı.

Kürşat 11 yaşında yaşadıklarına rağmen sevinçli, haylaz, dürüst ve cömert bir çocukmuş. Kürşat her gün diğer evsizlerle yeni yerler, kıyafetler ve yiyecekler ararmış. Bazen diğer büyüklerin sorunlarına da çözüm önerirmiş. Bu yüzden kendi aralarında Kürşat'a akıllı bıkdır derlerdi. Kürşat 'ın en sevdiği bir arkadaşı Salih de onun gibi zekiymiş.

Bu iki arkadaş bir gün Halis'in evinin yakınlarında bir yer bulmuş ve diğerlerine de haber vermişler. Yapacakları şey belliydi. Çevredekiler rahatsız olana kadar orada kalacak sonra yeni yer arayacaklardı. Kürşat ve diğerleri oraya yerleşmişti. Yemek bulan bir grup herkese eşit bir şekilde bölüştürmüştü. Yemeklerini yiyen genelde daha da acımamak için uyurmuş. Kürşat ve Salih uyumayıp etrafa bakmaya çıkmışlar. Birbirinden güzel evlere hayranlıkla bakıyorlarmış. Hayaller kurup o hayallerin içinde yaşıyorlarmış. Halis' in villasının önüne gelip bakmışlar. Adeta büyülenmiş gibiydiler. İçinde yaşayanların yedikleri yemekler, giydikleri gösterişli kıyafetler, çocuklarının oyuncakları ne de güzeldir diye hayaller kuruyorlardı. Yanlarına gelen Halis'ten habersiz evi izliyor öte yandan da hayaller kuruyorlardı. Halis ikisine de seslendi. Kürşat ve Salih adama bakıp özür dilediler. Adam bu iki evsiz, kibar ve sevimli çocukları çok sevdi bir anda. İkisine neden bu halde olduklarını sordu. Her şeyi sırasıyla anlattılar. Halis onları yanına alıp onla kalabileceğini söyledi. Çocuklar ilk başta tereddüt etse de bunu kabul etti. Halis gerekli her şeyi düşündü onlar için. Bir günde çocuklar değişivermişti. Kürşat ve Salih bu çiftin çocuğu olmadığını öğrenince üzüldü. Oysaki buraya gelmeden önce içeride olan hayali çocukların oyuncaklarını onların mutlu olduğunu düşünmüştüler. Şimdi ise ikisi de bu duruma üzülmüştüler. Halis onların keyfini yerine getirmek için hediyeler almıştı. Kürşat ve Salih artık oyuncaklarından başka bir şey düşünmediler. Üvey babaları kendileri gibi zengin olan insanlara hep saygılı ve kibar olmalarını söyledi ve öyle de oldular. Zekaları ile okulda hep birinci oldular. İkisi de doktorluk yolunda büyük adımlarla başarıyla ilerlediler.

Yıl 2020 olmuştu ve Halis iş için Çin'e gidiyordu orada bir iki gün kaldı. Gitmeden önce bir restorantta özel yapılmış bir yemek yedi. lkesine döndüğümde biraz rahatsızlandı. Çin'de bir virüs tespit edildi ve Halis'e test yapıldı. Sonuç pozitif çıkınca Halis' in vresini karantinaya aldılar. Halis fazla dayanamadı ve öldü. Oğulları ve karısı yakalanmış ve iyileşmişti. Oğulları bu virüs için çeşitli faaliyetlere katılmış ve aşının bulunması için çaba göstermişlerdi. Dünyada aşının bulunması için çalışan doktorlar altı aya kalmaz bu virüsün aşısını buldu. Her ülkeye dağıttı virüse yakalanmış ve yakalanmamış herkese aşı yapıldı. Kısa süre sonra herkes toparlandı ve kaldığı yerden devam etti. Salih ve Kürşat gittikçe cimri olmaya başlamıştı üvey annesi de ölünce bütün mallar onlara kalmıştı. Gözlerini para bürümüştü. Bir gün Kürşat eve dönerken yolda evlerini izleyen çocukları görmüş. Bu olay gözlerini doldurmuştu. Çünkü aynısını o da yaşamıştı. Bu seviyeye nereden geldiğini unutmuştu. Halis onlara evini açmasa şuan burada olamayacaktı. Çocukların yanına gitti ve onlara biraz para verdi. Eve gidince kardeş olarak benimsediği Salih ile konuştu. İki de özünü unutmuştu. Bencilce davrandıklarını anladılar ve ülke çapında proje başlattılar evsizlere ev, yardıma ihtiyaç olanlara yardım, işsizlere iş her konuda insanlara yardımcı oldular.

Başkalarının onları düşündüğü gibi onlar da başkalarını düşündüler. Hayatta yardım etmenin ne kadar önemli bir rol oynadığını Bi kez daha anlamış oldular.

Gökdeniz ACET

9. Sınıf

Of şehit Necmi akır Anadolu Lisesi

HENÜZ VAKİT VARKEN

Şu karşı masadaki kız on beş dakikadır bana bakıyor. Hayır, yanıldığımı sanmıyorum. Bana baktığına eminim. Ara ara ilgisini çeken bir şey varmış gibi gözü bu tarafa kayıyor. Ben mi? Hayır ben ona bakmıyordum. Bana baktığını fark edince dikkatim dağıldı. Yoksa ilk ben mi bakmıştım? Rahatsız mı ettim onu bakışlarımla? Farkında olmadan insanları seyretmeye mi başladım? Yok, daha neler! Hala bu tarafa bakıyor. Belki bana bakmıyordur. Neyse canım, ben bakmayı kesmeliyim. Bakıyor mu diye merak da etmemeliyim. Sigaram da bitmiş zaten. Çayda da bir yudum kalmış. Her şey ne çabuk tükeniyor böyle. Dersin başlamasına...

“Merhaba, oturabilir miyim?” dedi. “Tabii, lütfen.” dedim. “Neden yalnız oturuyorsun?” diye sordu. “Masa tamamıyla benimmiş gibi hissediyorum.” dedim. Güldü: “Aslında, neden sürekli yalnız olduğunı sormak istemiştin.” “Asosyal değilim.” “Öyle demek istemedim.” “Anladım ama ben yine de söylemek istedim.” “Neden o halde?” diye sordu. Düşünmeden yanıtladım: “Sürekli yalnız değilim, gerektiğinde insanlarla iletişim kuruyorum.” “Hiç gerekmiyor anlaşılın” dedi. Samimi gözükme için neredeyse her cümlesinin ardından gülümsüyordu. Yarı ciddi biçimde: “Sürekli beni mi izliyorsun” diye sordum. “Belki de izliyorumdur?” diye karşılık verdi.

Tam ciddiyetle bakıyordu yüzüme. Gözlerimi kısarak baktım gözlerine. Şaka yapıyorum, diyip güldü yine. Ne çok gülüyordu. İyi mi kötü mü bu? Ne fark eder ki? Güzel gülüyor.

“Söylediğim gibi, gerekmedikçe konuşmuyorum.” dedim. “Sosyalleşmiyorsun da hiç. Yani ne bileyim, insanlar kaynaşıp tanışıyor. Sen sadece derslere giriyorsun, dinliyorsun ve çıkıp gidiyorsun. Üniversiteyle olan alakan bundan mı ibaret?” diye sordu. “Birkaç kişiyle tanıştım. Ama yine de yalnız oturmak, çevremde olup biteni gözlemleyip düşünmek hoşuma gidiyor.” Neden böyle söyledim? Ya şimdi kalkıp gider, beni yalnız bırakır; “Madem yalnız kalmak hoşuna gidiyor, yalnız kal o zaman.” derse? Neyse, pişmanlığımı belli etmedim; o da fark etmedi zaten. Beni yalnız bırakmak aklının ucundan geçmemiş olacak ki: “Olup biteni izleyip ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Nedenlerini ve sonuçlarını.”

Sustuk. Konuştuğumuz süreçte yüzünü incelemiştim. Özellikle dişleri ilgimi çekmişti. Acaba tel taktırmış mıydı? Bir an sıkılmış gibi büzdü dudaklarını. Yine de ara sıra gülümsüyordu. Diyecek bir şeyler arıyor gibiydi.

“Neden geldin yanıma?” diye sordum. “Konuşmak istedim. Bir de merak ettim seni. Sürekli yalnız olduğunı görünce iyi misin acaba diye düşündüm.” dedi.

Yalnızlığımın ne zamandır ilgisini çektiğini sordum. Bir ay kadar oluyormuş. Böyle birkaç

soru cevap daha ardı ardına birbirini izlerken, ben gözlerimi onun gözlerinden ayırmıyordum. Gözünü yüzünü incelemeye devam ediyordum. Beni merak eden bu çehreyi unutmalıyıldım. Her detayını hafızama kazımalıyıldım. Denk geldiğim sayılı insanlardan... Yine fazla büyüttün kafanda. Yalnız seni düşünüyormuş gibi ilahileştirdin karşıdakini. Biraz ilgi görmedur yelkenleri suya indiriyorsun. Sorsana, yalnız seni mi düşünüyormuş? Bak ne güzel konuşup anlatıyor. Hem açık sözlü de kız, soruna cevap verir elbet.

“Yalnız olduğunu gördüm, seni düşündüm dedin ya hani. Yalnız gördüğün herkesin, neden yalnız olduğunu düşünüyor musun?” Neden sordun ki bunu şimdi? Yani ne olmuş tüm yalnızların neden yalnız olduğunu düşünüyor musun? Sen de düşünmüyor musun tüm insanları? İtiraf et, sen sadece sana alakalı olmasını istiyorsun. Güldü soruya. Neden gülüyorsun diye sormama da fırsat bırakmadı:

“Yalnız gördüğüm herkes ilgimi çekmiyor. Seni merak ettim tek. Dünyadaki tüm yalnızların neden yalnız olduğunu düşünsem kafayı yerim herhalde değil mi?” dedi.

Doğru, onayladım dediklerini. İctendi hepsi, hissetmişim. Biraz fazla hissetmişim hatta. Ancak kendi içimden çıksa bu cümlelerin samimiyetini bu denli hissederdim. Neticede hoşuma gittiler. Yüzünü ezberlemeye kaldığım yerden devam edebilirim.

“Yok mu senin ilgini çeken ya da önemseyip merak ettiğin şeyler?” diye sordu. “Ben tüm insanlığı önemsiyorum.” dedim. “O yüzden mi uzak duruyorsun insanlardan?” “Yalnızlık kendim için.” “Nasıl yarar sağlıyor sana?” “Kendimi, dinlediğim kişilerin yerine koyarım hep. İnsanlar da genellikle dertlerini anlatır. Bu vesileyle onların acılarını yaşarım. Yalnızlık, bundan koruyor biraz. Yaptığım, başlarda benim açımdan olumluydu aslında insanları anlamak adına. Fakat bir zaman sonra kontrolümden çıktı ve insanların hayatlarını tatmaktan kendi hayatımın nasıl olduğunu unuttum. Yaşayıp yaşamadığımdan bile emin olamıyorum bazı zamanlar. İnsanlık, kuvvetli sıkıntılar yaşadı. Ben de bunları gördüm, okudum ya da duydum. Artık zihnimdeler ve hissetmek için duyumsamam gerekmiyor. Düşünmek yeterli oluyor bulunduğum noktada. Bunlar olmamalı diyorum hep kendime. Bir fayda sağlamalısın. Neden yaşıyorsun ki? İnsanların hayatna dokunmalısın.”

Güldüm kendime. Neden gülüyordum? Dört sene önce bu cümleleri, bana ne istediğimi soran birisine söylediğim geldi aklıma da ondan gülüyordum. O vakit anlattıklarım pek önemsenmemişti. Gülmüştü karşıdaki bana. Komik gelmişti söylediklerim. Oysa anlamsız isteklerdi bunlar, hatta fazlasıyla uçuk. Empatinin de bir sınırı olmalıydı çünkü. Keşke bunları karşıdaki insandan duysaydım. Keşke anlattıklarım bir nebze önemsenmiş ve ciddiye alınmış olsaydı da geçiştirmek için cevap verilmeseydi. Karşıdaki kişi daha gerçek olsaydı, beni de gerçekliğin içinde tutsaydı. Düş dünyamda kaybolup gitmeseydim.

Sevgili anneciğim. Neden tüm sevgi ve şefkatini üzerimde egemen kılarak yetiştirdin beni? Neden bana kötülüğün, nefretin de var olduğunu göstermedin dünyada? İnsanlığı, senin beni baktığın gibi bakma mecburiyeti taşıyorum içimde. Bunun beraberinde de kuvvetli bir çaresizlik var. Fakat çaresizlik geçmişte bu kadar oturmazdı yüreğime. Gün geçtikçe ağırlığı artıyor durumun. Git gide dibe batıyorum. Tanıştığım herkese dünyamı açıp, onları dertlere sürüklediğimden dolayı uzak duruyorum insanlardan. Bunları anlatıp da karşımdakini sıkıyorum, mesela şu an. Ah bu dilim kopsa, daha konuşmasam.

“Dünyadaki kötülüğü ve acıyı ortadan kaldırmak istiyorsun sen.” dedi. “Hayır. Ben, insanlığa iyilik ve sevgi hâkim olsun istiyorum” dedim. “İkisinin de neticesi aynı. Sen bu iki arzunu da gerçekleştiremezsin. Gerçekçi olmalısın. Burası dünya ve sen de insansın. Elinden geleceğelerin bir sınırı var.” “Ne gelir elimden? İstediyim olmadıktan sonra elimden gelenin ne anlamı var?” “Bahsettiğin iyilik ve sevgi sana hâkim mi? Eğer öyleyse çevrene yaymakla başla ikisini de. Elinden gelen şimdilik bu olur ve seni mutlu eder, eminim. Taşıyamayacağın yüklerin altına girme. Kendini, böyle düşünerek yıpratman üzdü beni. Bunları düşünebilecek kadar iyi kalpli bir insan, çevresindeki herkesin hayatına dokunabilecek niteliğe sahip.”

Bir de sarılsana bana tam şu an. Her şeyin düzeleceğini, hep yanımda olacağını söyle. Elinden tutuyorum, çok dipte değilsin birlikte yüceliriz de. Ne bileyim birlikte iyi oluruz de. Birbirimizi düşünür iyi ederiz de. Ama birlikte olsun. Yanımda ol, yalnız bırakma beni. Biliyorsun en çok yalnızlık yıpratıyor insanı. Hele beni. Düşüncelerin kuklası oluyorum. Oysa onlar bana ait. Onları benim yönetmem gerekmiyor mu? Onlar da ben de çok çabuk dağılıyoruz işte. Bir arada tut bizi.

“Benim dersim başlayacak birazdan, sonra konuşuruz olur mu?” dedi. Masadan kalkıp gülümsedi, gülüşünü tekrar görünce aklıma geldi. “Affedersin, adın ne acaba?” “Sevgi.”

İşte kalkıyorlar. Evet, hep birlikte kalkıyorlar. Yanıma gelmeyeceksin değil mi? Seni her görüşümde yanıma gelecekmişsin gibi hissediyorum. Tamamlamamız gerekenler var diye. O yüzden yalnızım sürekli, seni bekliyorum. Oysa sen arkana bile bakmadan gidiyorsun yine. Neden gelip karşıma oturmadin ki Sevgi? Gelseydin, dört yıl önce söylemen gerekenleri şimdi söyleseydin. Durumun ciddiyetini görseydin, beni önemseseydin. Yokluğunda her şeyin nasıl daha da kötüye... Bak, derse de geç kalmışım. Senin yüzünden oluyor hep bunlar.

Hakan UZUN
12. Sınıf

Ortahisar Gazi Anadolu Lisesi

KEŞKE HERKES BAŞKASINI DA DÜŐUNSE

Bence bahar sadece geliyormuŐ gibi yapıyor diye dűŐündü adam. Eđer bahar gerçekten dünya böyle bir yer olur muydu? Çiçekler açsa, güneŐ parıldasa, kuŐlar cıvı cıvı ötsen biz insanlar huzurlu olmaz mıydık? NeŐeli, mutlu, yardımsever, kötülük yapmayan... Bahar gerçekten gelseydi insanlar birbirlerini dűŐünmez miydi? Öyle ya pencereden boş sokağa bakarken sabah kahvesini içip omuzlarındaki őala daha bir sarıp sarmalanıyordu. Sahi, bahar gelseydi bu bomboŐ sokaklar çocuk sesleriyle, kahkahalarıyla dolmaz mıydı? Sonra bir an sokakta kalan, çöplerde yemek artığı arayan o küçük canlar geldi aklına. İnsanların bunu görüp hiçbir Őey yapmaması ne kadar kötü diye dűŐündü. Peki ya o hayvanlar... Yemek beklerken tekme yiyen o aç hayvanlara ne demeli? Gerçekten insanlık nereye gidiyordu böyle? Tüm bunlar aklında dolaŐırken bir damla gözyaŐı dűŐüverdi kahvesine. Birde erkekler ağlamaz diye bir laf vardı değil mi? KeŐke bu laf ortaya atılırken insanların duyguları da önemsenseydi. Belki o zaman bu kadar bencil değil, başkalarını da dűŐünüyor olurduk.

Peki ya sevgi? Biz insanlar sevgiyi o kadar farklı algılamıŐız ki gerçekte kör olmuŐuz. Onun parmağına zarar gelse dünyayı yakarım mı sevgi? Hayır, sevgi bu değil, bu alabildiğine bencillik. Sevgi başkalarını dűŐünmektir. Üzmemek, zarar vermekten kaçınmak, gerekirse vazgeçmektir. En azından kendisi böyle dűŐünüyordu yüreği güzel adam. Sonra birden aklına elindeki kahve geldi. Kim bilir kaç saat olmuŐtu buraya oturalı? Hep böyle olurdu. Ne zaman elinde bir kahveyle pencereden bu boş sokağa baksan aklına böyle dűŐünceler geliyor ve her Őeyi unutmaya baŐlıyordu. Unutmasında ne yapsın ki? Dünya böyle kötüleŐtikçe, vahŐet dolu bir ortama döndükçe kalbi sızlıyordu. İnsanlar bencilleŐtikçe, başkalarını dűŐünmeyi bıraktıkça kendini kaybediyordu. İnsanlar bencilleŐtikçe katliam ortasına dönüyordu dünya. Bataklığa batan bir Őey gibi dibe çöküyor. Yine dayanamayıp bir damla daha dűŐürürken gözlerinden yemek hazırlamaya karar verdi. Kendisi için değil, sokakta aç susuz kalan o canlar için. Belki o zaman dünyadan birazda olsa bencillik azalardı.

Biraz uğraŐtıktan sonra çıktı evden. Gördüđü herkese dağıtmaya baŐladı. Sanki bunları yaparken içi rahatlıyordu. Belki biraz mağlup birazda mahcup hissediyordu ama en azından dünya birazda olsa mutlu oluyordu. Sonra eve döndü adam. Yatağına otururken bile kafası doluydu. KeŐke diye dűŐündü sonra, keŐke herkes biraz olsun başkalarını da dűŐünse. Belki o zaman dünya daha farklı bir yer olurdu.

Hatice HAMZAÇEBİ

11. Sınıf

Araklı Mehmet Akif Ersoy Anadolu Lisesi

KÜÇÜK BİR KÖYDEN KOCA DÜNYAYA

Karadeniz’de köyde yaşayan ve Karadeniz ile boğuşan Ayaz, her yaz yaptığı gibi çay topluyor, çay taşıyor ve satmaya gidiyor. Yaz aylarında her yıl yaptığı şeyleri tekrar tekrar yapıyor. Fındık topluyor, tarlalarla uğraşiyor ve kışın yakabilmesi için odun peşinde koşuyor. Tüm bunları yaparken zamanlarında en iyi olan bilim adamlarının nasıl en iyisi olduğunu kafasında sorguluyor. Çay toplarken aklına birdenbire “Acaba bende onlar gibi olabilir miyim?” diye geçiriyor ve merak fitilini ateşliyor. Bu sorusu sayesinde Ayaz’ın her işi bittiğinde evde bilgisayarının başına geçip araştırmalar yapmaya başlıyor. Bir bilim adamı ona göre “Zamanında işe yarayabilecek her şey hakkında fikri olabilen, her şeyi anlamaya çalışan” adamdı. Bunun için elektrik, fizik, kimya, nükleer enerji, uzay vb. merak ettiği alanlardaki her şeyi öğrenmeye çalışıyordu. Bildiklerini köyde çalışırken aklında kullanmaya çalışıyordu. Ayaz’ın gözün de imkânı olduğunda her şeyi yapabiliyordu kendisi. Kafasında binlerce ürün tasarlıyordu. Hayal gücünü bir sanatçı gibi kullanıyordu kendini, keşfetmiş gibiydi. Kafasında istediği her şeyi deneyebileceği bir dünya vardı. O sıcak yaz günlerinde elinde tuttuğu çay toplama makasının elinden akan terler yüzünden hafif hafif makasın kaymasına sebep oluyor fakat öyle düşünüyor ki artık bunu farkına varmadan otomatik olarak düzeltiyordu. Ayaz çay toplamaya başladığında yapmak istediklerini aklında canlandırıyor ürettiği şeyler ile insanların takdirini kazandığını hissediyordu ki, kocaman çaylık yeri toplayıp bitirmiş ve bu ona çok kısa bir süre geçmiş gibi geliyordu. Eline geçen tüm parayla kendi çalışma atölyesini kurmayı hayal ediyordu. Hayalindeki ürünleri yapmaya başlayacaktı. Ayaz’ın ailesi bu ilgisini saçma olduğunu düşünüyor her fırsatta hevesini kırıyorlardı. Okul da aldığı notlar ortalama bir öğrenci notuydu çünkü. Ailesi bu notlar böyle ise düşündüklerinin anlamı olmayacağını ona söylüyordu. Ayaz ders çalışmadığını biliyordu ve kendine kızılıyordu. Her ne kadar ders çalışmak onun hoşuna gitmese de çalışması gerektiğini biliyordu. O ailesinin bu sözlerine çok kırılıyordu ama ders yerine bilim ile uğraşılıyordu. Koskoca yaz aylarını köyde iş peşinde akşamları da bilim peşinde geçirdi, böylece yaz boyu kendini geliştirmeye devam etti. İşlerden oturup dinlenmeye başlayacaktı çünkü hasat zamanı bitmişti. Onun için okul vakti idi. Sabahın altısında kalkar sabah soğuk ile beraber köyden aşağıya inip okula gideceği arabayı bekleyip ortaokuldan sonra liseye geçecekti. İki ay gibi bir sürede arkadaşlarıyla ısınmış olacaktı. Isınmaya başladıktan sonra artık bilim ile ilgili arkadaşlarına bildiklerini muhabbetleri esnasında anlatıyordu. Böylece öğrendiği her şeyi arkadaşlarıyla paylaşarak onlara da içinde ki merakı aşılayacağını düşünüyor. Böylece onlarla beraber üretip kendi ülkesinin bilimine katkılar sağlayabileceğini düşünüyor.

Ayaz hiç durmayıp araştırmalar yapıp etrafındaki şeyleri anlamlandırmaya çalışıyordu. Her anlam kazanan şeyi arkadaşlarına anlatıyor onları da bilinçlendiriyordu. Ama dersle-

rinde başarılı olamıyordu çünkü çalışmıyordu derslerine. Bu yüzden çok sıkıntı çekiyordu. Ailesinden ve öğretmenlerinden çok olumsuz sözler işitiyordu. Öyle canı sıkılıyordu ki araştırmalarını da bir kenara bırakıp bir köşeye çekiliyordu. Kendisine 'Acaba beni geliştirdiğini sandığım şey beni geliştirmiyor mu?' diye geçirmeye başlıyordu. Sonuçta bilim ile kendini geliştiriyor bilim adamları gibi araştırıyor, öğreniyor, hayata geçirmeye çalışıyordu. Hayata geçirmek için pek de imkânı yoktu tabi fakat kendini geliştirmesi hiç de kötü bir şey değildi. Bir gün aklından şöyle geçirdi "acaba insanlara kendimi bir mini bir jeti havalandırabilecek bir jet motoru üreterek kanıtlayabilir miyim?" diye geçirdi. Sonuçta yapacağı jet motorunun çalıştığını insanlar görünce onun merakını ve ilgisini göreceklerdi. Ona saygı duyacaklardı fakat Ayaz farkındaydı ki tek başına bunu yapamaz. Ne bunu hayata geçirebilecek kadar parası var ne de gerekli araç gereçleri var. Bunu yakın arkadaşları olan Remzi, Nihat, Seyit'e ve ilgili fizik öğretmenine anlatmıştı. Arkadaşları pek oralı olamamıştı çünkü jet motoru diyordu, arkadaşları bu kadarını yapamayacaklarına inanıyorlardı. Ayaz ne kadar yaptığı araştırmalar ile yapılabileceğini öğrenmiş olsa ve bunu arkadaşlarına anlatsa da hiçbiri inanmıyor saçma buluyorlardı. Ayaz fizik öğretmeniyle beraber yapmaktan başka çaresi olmadığı için onunla detayla bir şekilde konuşmaya başladı fakat fizik öğretmeni de bu projeyi saçma bulacaktı. Yapılması gereksiz olarak görüyor ve çok maliyetli olacağına inanıyordu. Delikanlı artık içindeki merak ve gelişme arzusu sönmeye başladı. Çünkü artık arkadaşları ve öğretmenleri onu boş merakları olan ve hayalperest birisi olarak görüyorlardı. Artık arkadaşları onun bilim ile ilgili muhabbetlerini dinlemek istemiyordu onlara artık bayat ve saçma geliyordu. Arkadaşları bunları bilip ne yapacaksın diye sordular Ayaz'a. Ayaz sesini soluğunu çıkarmadı ve sırasına sessizce oturdu. Sürekli içinden "insanlara bilim anlatmaya çalışırken kibirli mi davrandım acaba, sürekli onlara bildiğim şeyleri anlatmak onlara kibirlice mi geliyordu " diye geçiriyordu içinden. Halbuki durum böyle değildi arkadaşları onu imreniyordu, onlar onun kadar çalışmıyordu, Ayaz eve gittiğinde hiç boş durmuyordu okulda harçlık olarak aldığı parayı biriktirip atölye kurmaya çalışıyordu. Evde kendini geliştirip bilgilerini kullanmak için projeler tasarlıyordu. Teoriler üretiyor internet sayfalarına makaleler yazıp insanları bilgilendiriyor, makaleyi yazdığı sitelerden az da olsa bir gelir elde ediyordu ve bu gelir de onun jet motorunu yapmak için kullanmak istiyordu. Ayaz arkadaşlarıyla neredeyse hiç konuşmuyordu, çünkü güvendiği arkadaşları onun hevesini kırmışlardı. Okula da yok yazılmamak için geliyordu, dersleri dinlemeye çalışıyordu fakat akli sürekli insanların anlamlandıramadığı kuantum alemindeydi. Eve gittiğinde bir odasına çekilip kâğıda yaptığı çizimler, yazdığı denklemler ve yazılarla anlamlandırmaya çalışıyordu bu alemi. Üstüne yazılmış bir belirsizlik ilkesi vardı bu kuantum aleminin ve ilke Ayaz'ı kendine çekiyordu. Bu ilke insanların bu alemi ne kadar anlamlandırmaya çalışırsa o kadar karışacağından söz ediyordu. Bu belirsizlik ilkesi dünyada

yüzyıldır geçerliydi, kimse çürütememişti bu belirsizlik ilkesini. Bizim gençte anlamaya çalıştıkça içinde kayboluyordu sanki. Her gün kuantum evreni ile ilgi makalelerini yayımlıyordu. Bilerce insan okuyor ve ona teşekkür ediyorlardı. Bir gün artık denklemine yaptığı basit deneyleri de katacaktı. Atölyesinde kağıtlar ile dolu olan yerde sanki parçalanmış haritaları birleştirir gibi çalışmalarını birleştiriyordu saat gecenin üçüydü babası su içmek için kalkarken ışığı açık gördü ve sinirle içeri girdi ona derhal yatmasını söyledi. Bu sırada da babası kapıyı açarken oluşturduğu rüzgâr ile tüm odadaki kağıtları birbirine kattı. Tam da bir şeyler bulduğunu sanan genç yatmaya gitti ve sabah tekrar altıda kalktı, neredeyse iki buçuk saat uyumuştur. Okulda derste uyuya kaldı ve hocası onun çok sinirli bir şekilde uyandırarak idareye getirdi. Kendini savunmak için gece yaptıklarını anlattı fakat bunlara kimseyi inandıramadı çünkü anlattığı şeyler onun yapabileceği türden şeyler olmadığına inanıyordu idareciler. Bu yüzden ona yalan ve derste uyumaktan dolayı uzaklaştırma cezası verildi. Böylece okulu da bırakma kararı aldı. Ailesi ne kadar kızsada da onun kararıydı bu. Artık çalışmalarını gece gündüz devam ettirdi. Çok çalışarak bu alem ile ilgili kendi teorisini üretmişti artık. Bunu makale halinde yazdığı internet sayfasında paylaşmıştı. Günler geçti, yazdığı hiçbir makale bu kadar ses getirmemişti. Artık jet motoru yapabilecek kadar paraya neredeyse ulaşmıştı.

Motor için çalışmalara başlayacaktı. Yapacağı motor yüz kiloluk bir platformu havalandıracak kadardı. Çalışmalara başlayacağı gün mailine bir mesaj gelmişti. Nobel ödülü kazandığı ile ilgili mesajıydı bu. Ayaz aldatmaca olduğunu düşünerek maili açtı ve gördüğü şey gerçekten Nobel ödülü kazandığıydı. Mailde bunu kanıtlar niteliğindedeydi. Ürettiği teoriyi MIT üniversitesi testlere tabi tutmuş ve doğruluğunu kanıtlamıştı. Bizim genç sevinçten gözleri doldu, sevinçten köyde turlar atmaya başladı. Bu sevincinin asıl sebebi bilim adamlarının keşfedemediğini keşfetmiş olmasıydı. Hiç kimsenin tahmin edemeyeceği bir yerden geldi bu keşif. Kim derdi ki bu evrene ışık tutabilecek birisi Karadeniz' de monotonlaşmış bir hayat süren köylerde iş yapan Ayaz olacak. Artık çok küçük birisi dünyamız için kocaman bir adım atmıştı. Ödülü aldığında on sekiz yaşında ve okulu bıraktığı üç yıl olmuştu. Artık Türkiye'de ve dünya da bilimler üzerine konferanslar veriyor insanları eğitiyordu. MIT üniversitesinde de tam burslu olarak eğitime geri dönmüş, Nobel Ödülü alan en genç insan olarak anılırken ülkesi ve dünya için projeler geliştirmeye devam edecekti.

Kamil BULUT
10. Sınıf

Of Şehit Necmi Çakır Anadolu Lisesi

YA ONDA YOKSA

“Biz bir çarkın dişlileri gibiyiz birimizin boşluğunu diğerimiz tamamlıyoruz.”

Nehir ERDEM

Güneş Sütlüce kasabasını pırıl pırıl aydınlatmaya ,yıkılmaya yüz tutmuş evin çatlaklarından içeri süzölmeye başlamıştı. Yazgölü'nün sırtındaki odunlar boyundan uzun, ağırlığından fazlaydı. Terden saçları boynuna yapışmış; sırtı, bacakları ağrımaya başlamıştı. Evde sobayı yakacak odun yoktu. Ninesi uyanmadan erkenden odun almaya ormana gitmişti. Evin önüne gittiğinde ince çelimsiz bacaklarını yere doğru bükerek odunları bıraktı. Birkaçını ağız bilenmemiş eski bir baltayla kesti ve kucağına alarak içeri girdi. Gün onun için erken başlamıştı. Sobayı yakıp bir parça ekmek ve haşlanmış yumurtayı tepsiye koydu. Yemeği hazırladıktan sonra ninesine aceleyle seslendi.

-Nine! Ben kümese gidiyorum, yemeğini ye ve hiçbir şey yapmadan beni bekle.

İnşallah ninesi derin uykusunda onu duymuştur. Ninesi de iyice elden ayaktan düşmüş, yaşlılıktan gözleri görmez olmuştu. Ne kadar mutlu görünmeye çalışsa da tebessümünün ardındaki hüznü ifadeyi görüyordu. Dün bahçeyi bellek isterken belini incitmişti. Yazgölü ona bir şey olmasından korkuyordu. Derin bir nefes alıp kümese gitti. Maviş'e, Nazlı'ya, Pamuk'a ve diğer tavuklara merhaba dedi. Yumurtaları topladı. Entarisinin bir kısmı ile silip sepete koydu. Kasabada bir kısmını gizlice ihtiyacı olanların kapısına bıraktı. Kalanları da pazarda sattı. Ninesi yumurtaları parasız insanlara vermesine sitem edip:

Kızım bizim de paraya, yemeğe ihtiyacımız var derdi.

Yazgölü ninesinin bu dediğine üzölür:

Ninem. Tatlı, ballı, şirin ninem onların bizden daha çok ihtiyacı var .Hem halimize şükretmeli, başkalarının ne halde olduğunu düşünmeliyiz derdi.

Ve birkaç şirin hareketle onun sinirini geçirirdi. Pazardan eve dönerken okulun orada durdu. Okula uzun bir bakış attı daha sonra arka bahçeye gidip açık sınıf penceresinin altında oturdu. Sessizce dersi dinlemeye başladı. Evet kimse onun burada olduğunu ve neredeyse her gün buraya geldiğini bilmiyor.Bilmelerini de istemiyordu.14 yaşındaydı. Daha önce okula gitmemiş, kalem tutmamış, defteri, çantası olmamıştı. Okuma yazma bilmiyordu. En kötüsü kimliği ve hatta bir ismi bile yoktu. Annesi o doğduğunda ölmüş, ninesi baharın ilk günlerin de doğduğu için ona Yazgölü diyordu. Yapraksız bir ağaç gibiydi. Hayatında bir şeyler eksikti. Muhtar ve öğretmenler okula gitmesi için zorlamıştı. Fakat o ninesini bırakamazdı. Üstelik bırakın okuyacak parayı, yiyecek yemeği zor buluyordu .Yazgölü de uzaklara doğru dalmıştı. Sınıftan yükselen çocuk sesiyle irkildi. Seslere bakılırsa teneffüs olacaktı. Hemen kimse onu görmeden evin yolunu tuttu. Eve geldiğinde ninesinin söylendiğini duydu. Ninesi bağıra çağıra:

-Hayattan, işlerden, sefaletten bu evden bıktım. Ev değil resmen ahır. Çatlak duvarlardan gelen soğuk iliklerime kadar işledi. Yazgülü'm olmasa giderim buralardan ama onu burada bırakmam çok çabalyor yavrum diyordu

Yazgülü'nün gözleri dolmuştu. Dışarıdan bir kucak odun alıp eve girdi, sobayı yaktı. Yemeği hazırladı. Ninesi yemekten sonra yerdeki minderde uyudu. Yazgülü de birikmiş bulaşıkları eski bir leğende yıkadı. Sonra aynı leğene çamaşırları koydu Evdeki işler bittiğinde odasından eski kazaklardan birini alıp kesti ve dışarıya çıkıp çatlaklara soktu. .Günün yorgunluğu ile üç basamaklı merdivene çömeldi. Yıldızlara bakarak onlarla konuşur gibi:

- Yarın anneler günüyümüş okuldaki öğrenciler konuşurken duydum. İşlerimi erkenden bitirip sakladığım güzel kıyafetimi ve çarığımı giyeceğim. Merak etmeyin yıldızlar ,akşam size neler yaptığımı anlatacağım. Dedi

Esneyerek yatmaya gitti. Gün bitmiş, dalgalar kıyıya vurup taşlara derdini anlatmaya çoktan başlamıştı .Soğuk, sakin bir gecenin ardından gün aydınlanıyor, sabah oluyordu. Çatlaklardan sızan güneş Yazgülü'nün gözlerini kamaştırıyordu. Çünkü Yazgülü kendi duvarının çatlaklarını kapatmamıştı. Deprem babasını bu evde ondan almış; duvardaki çatlakları hatıra bırakmıştı. Kamaşan gözlerini ovuştururken birden yerinden fırlayıp endişeli bir şekilde:

-Eyvah! İbikli-horozum-bu sabah ötmedi. Ya da ben duymadım. Çok geç kaldım acele etmeliyim. Dedi.

Yerde duran farklı yamalardan dikilmiş eski entarisini üzerine geçirip atılmaya yüz tutmuş eski çarıklarını giydi. Sonra camın önüne geçip sırtında belirginleşen kamburuna bakıp gözlerini yere doğru çevirdi. Hüzün dolu gözlerle içinden:

Çocukların kamburu çıkmaz. Ama taşıdığım odunlar , yaptığım işler bedenime öyle ağır geliyor ki zor dayanıyorum diye geçirdi.

Camı kapattı. Koşarak kümesteki yumurtaları aldı. Bugün Anneler Günü olduğu için bütün yumurtaları ihtiyacı olanlara verdikten sonra eve gelip sakladığı kıyafetini ve çarıklarını giydi. Saçlarını eteğinin belinden çıkardığı lastikle topladı. Ninesine görünmeden annesinin mezarına gitti. Yavaşça mezar taşına dokunup ağlamaya başladı. Yüzünü dizlerine kapatıp ağladığı sırada arkasına bir el dokunduğunu hissetti. İrkilerek arkasını döndü. Saçları güzel tokalarla toplanmış, yeni kıyafetler giymiş bir kız ona bakıyordu. Gülümseyerek:

-Ben Leyla. Seni ağlayarak görünce dayanamadım. İyi misin? Diye sordu.

Yazgülü hafif doğrularak: "Ben de Yazgülü. İyiyim. Fakat seni buralarda ilk defa görüyorum, yenimi taşındın bu kasabaya ?"dedi. Leyla hafifçe başıyla onaylayarak babasının öğretmen olduğunu, yeni taşındıkları için ilk arkadaşının Yazgülü olduğunu anlattı. Yazgülü o sırada kendini kaybetti ve küçük düşmemek için kendi babasının şehirde memur olduğunu ve

durumlarının çok iyi olduğunu söyledi. Böyle bir yalanı söylediği için kendini kötü hissetmişti. Leyla ile kırdan oturup uzun uzun konuştular. Leyla Yazgülü'nü alıp evine götürdü. Ona odasını oyuncaklarını, kıyafetlerini gösterdi. Fakat Yazgülü her şeye imrenerek bakıyor, Leyla'ya bakmaktan gözlerini alamıyordu. Leyla neden böyle olduğunu anlamamıştı. Tam Yazgülü'ne soracaktı. Yazgülü'nün aklına birden ninesi geldi. Yerinden hızla kalktı ve Leyla ile vedalaştı. Leyla onun içindeki sıkıntıyı öğrenmek istiyordu. Yazgülü'ne:

-İstersen bende seninle geleyim .Bana evini gösterirsin ,sonra ben eve dönerim. Dedi.

Yazgülü'nün başından aşağı kaynar sular dökülmüştü. Yalan söylediğini öğrenmesini istemiyordu. O evi, o yaşantıyı görürse onunla arkadaş olmamasından korkuyordu. Endişeli bir tavırla:

-Şimdi çok acelem var. Başka bir zaman seni götürürüm. Görüşmek üzere. Dedi ve hızla evden çıktı.

Leyla artık tuhaf bir şeyler olduğunu anlamıştı. Yazgülü'nü evine kadar takip etti. Çalılardan arkasından bakınca Yazgülü'nü yırtık bir entarinin içinde odun kırarken gördü. Gözleri doldu, ağlayarak eve gitti. Uzun bir süre onun için ne yapabilirim diye düşündü. Sonra oyuncaklarından, kıyafetlerinden, ayakkabılarından birkaçını kutulara koydu. Yazgülü'nün üzülmelerini, utanmasını istemiyordu. Kutulardan iki tanesini evinin önüne bıraktı. Yazgülü eve gelip kutuyu aldı. İçini açtığında oyuncakları ve ayakkabıları gördü. Gözlerinden akan sevinç gözyaşları kutunun üzerine pıt pıt damlıyordu. O gece kutunun yanında uyuyakaldı. Sabah gün doğarken Leyla o uyanmadan kutuyu bırakmak için evin önüne geldi. Kutuyu bırakıp dönerken o sırada Yazgülü kümeden geliyordu. Leyla'yı fark etti ve arkasından bağırdı. Leyla birden arkasını döndü. İkisini de gözleri dolmuştu. Leyla yaşlı gözlerle: Yazgülü...."Dedi ve devamını getiremeden koşarak birbirlerine sarıldılar.

Yardımlaşmak gibisi yok. Ne tezek kokusu ne yırtık elbiseler iyiliğe hiç bir şey engel olamaz .Unutmayalım ne mal ne para güzelleştirir hayatı .Hayatı güzel kılan başkalarını düşünen, başkalarının derdini dert edinen, hayatından eksilenlere üzülmeyip başkalarının hayatlarına kattıklarına sevinenlerdir.

Kübra LİKOS
10. Sınıf
Arsin Anadolu Lisesi

BEDEL ÖDEYENLER

30 senenin ardından tekrar evindeydi. Gölgesinden ayrılmaya kıyamadığı servi ağacının altında idi. Ne saçlarındaki aklar, ne yüreğindeki eziklik, ne alnındaki çizgiler... Hiçbiri o eski hislerinin yeniden canlanmasına engel olamamıştı. Yüreği acıyla karışık mutlulukla dolup taşarken gözüne ağacın gövdesine kazınmış bir çift harf ilişti. Birden sırtını bir soğukluk kapladı. Geçmişin sert fırtınaları hafızasında dolaşmaya başlarken o, dizlerinin üstüne çöküp öylece kalakaldı..

30 sene öncesine döndü birden. Daha 18 yaşında olan yüreği umut dolu bir kızdı o zamanlar. Babası, o daha 7 yaşındayken annesini ve kendisiyle beraber 3 çocuğunu terk edip kente gitmişti. Orada başka bir kadınla evlenmişti ve yeni çocukları olmuştu. Buradaki annesi ise gelin olduğu evi terk etmemiş, yıllarca eşinin anne ve babasına hizmet etmişti. Doğu Anadolu'da dağlık bir köyde yaşıyorlardı. Zehra ise her gün dağlara çıkıp odun keser, koyunları otlatır, akşam olunca da eve dönerdi. Annesi evde yemek yapar ve diğer kardeşlerine bakardı. Babaannesi geçen yaz çiçek hastalığından vefat etmişti. Dedesinin ise gençlik yıllarında bir bacağı sakat kalmıştı. Ama o haliyle at sürer, kente giderdi. Eksik olan ne varsa alır gelirdi. Çok mübarek bir adamdı dedesi. Her zaman gelininin arkasında olmuştu. Dara düşen kim varsa yardım eli uzatıp nasihat ederdi. Kendini hiç düşünmez, evlatları için her şeyini verirdi. Annesi de vefalı olmanın ne demek olduğunu, çocuklarını düşünmesi gerektiğini ondan öğrenmişti.

Yine bir gün koyunları otlatmaktan dönmüştü. Eve gittiğinde dedesiyle köyün imamı ve karısını konuşurken buldu. Hafiften söylenenlere kulak yatırdı. " Bizimkiler çok iyi insanlardır Kazım Ağa. Hem sizin Zehra da koskoca kız oldu. Kent görmüş olur. Rahat yüzü görür kızcağız. Veresin onu emmimin oğluna. Bunca yıl beni tanırısın, ben hiç yanlış laf eder miyim?" Duydukları karşısında içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti. Küçüklüğünden beri gönlünde olan Ahmet geldi aklına. Beraber servi ağacına kazdıkları isimler geldi. Gözünden yaşlar akmasına ramak kala dedesinin sözleri kulaklarına doldu. " Madem öyle, sana güvenirim Halil Ağa. Bizim sonumuz başımız bellidir. Zehra hayırlısıyla sizindir inşallah. Yarın köye kalkmadan önce alırsın kızı. Bizim durumumuz ortada. Hiçbir yerlere gidemeyiz. Sana emanettir. Düğün ettikten sonra damatla yollarsınız kızı. Ben de görmüş olurum." O gece sabaha kadar düşündü Zehra. Ağlamak istiyordu ama ağlayamıyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Sonra ne mi oldu? Zehra köyden ayrıldı. Başka bir kentte başka bir köye gelin gitti. Orası kendi köyünden daha kalabalıktı ama bir kent de değildi. Bahçeler, koyunlar, inekler... Daha nice köy işi. Daha evlendiği ilk günden kocasının annesi erkenden kaldırıp bahçeye indirdi onu. Yokuş tarlalarda günlerce çalıştı. Hiç bir şeye sesini çıkarmazken canını yakan iki şey vardı. Kendisinden iki yaş büyük olan kocası, onun yüzüne bile bakmıyordu. Ne yaparsa yapsın ne derse desin konuşmuyordu onunla. Annesinin onu istediği gibi çalıştırmasına, türlü hakaretler etme-

sine, aşağılamasına göz yumuyordu. Yeri geldiğinde kendi de aşağılıyordu onu. Bu durum onun canını çok yakıyordu. Bir de Halil Ağa'nın onu düşündüğü falan yoktu. Köy işlerine yardım edebilecek erkek gibi bir kız arıyordu sadece. Onlardan çok uzakta olmak, kimseye bir şey diyememek de canını çok yakıyordu. Çünkü bu kültürde kimse kimseyi düşünmüyordu. Herkes kendi çıkarlarını gözetir olmuştu. İnsanlar para kazanma hırısından insan olduklarını unutmışlardı. O da bu ağırlık altında gündün güne zayıflıyor, kabuğuna çekiliyordu. Yılda bir kez annesini ziyarette yolluyorlardı Zehra'yı. Orada da sesini çıkaramıyordu Zehra. Annesinin yorgun yüreği bunu kaldıramaz diye bir şey söylemiyordu .

Yıllar bu şekilde geçerken zaman Zehra'yı da değiştirmişti. 3 tane evlat sahibi olmuştu Zehra. Bu üç çocuk ona güç vermişti. Çünkü artık yaşamak için gayesi vardı. Çocuklarını en iyi şekilde yetiştirmek. Onlara bencilliğin ne denli zarar verici bir şey olduğunu öğretecekti. Çünkü biliyordu ki başta babası ailesini ve evlatlarını düşünüp evinin başında dursaydı, belki de tüm bunlar onun başına gelmeyecekti. Ne annesi ne dedesi ne de kendisi tüm bu acıları çekmeyecekti. Halbuki Zehra, hayatının her döneminde yanındakileri düşünmüştü. Kendini feda etmişti yeri geldiğinde. Başkalarının yanlışlarının bedelini ödemekle geçen Zehra'nın hayatı, türlü zorluklarla devam ediyordu.

Yine bir gün Zehra, kahvaltı için hazırlık yapıyordu. O sırada kaynanası olan Zenan, büyük bir hışımla içeri girdi. " Senin insanlığına tüküreyim. Çocuklarından utan be kadın. Nasıl çalarsın benim altınlarımı ha? Bugüne kadar neyini eksik ettik senin. Kaç yıldır bütün düzenimizi bozdun. Oğlum senin yüzünden eve gelmez oldu. Tüm bunların üstüne utanmadan bir de altınlarımı çaldın. Ver hadi! " Zehra donakalmıştı. Yanındaki çocukları, babası hatta herkes ona bakıyordu. Sanki yerin dibine geçmişti. Bu ne kadar ağır bir ithamdı böyle. " Hayır anne ben çalmadım. Hem ben altınları ne yapayım ki? Bir yere gitmiyorum zaten. Belki bir yerde unutmuşsundur." O sırada kapıdan içeri Zehra'nın kocası Soylu girdi. Altınları İstanbul 'daki sevgilisi ile kaçmak için alan oydu. Neler olduğunu ilk bakışta anladı ama hiçbir şey yapmadan dışarı çıktı. Ne diyeceğini ve yapacağını bilemez bir halde odasına gitti. O da Zehra ile annesinin zoru üzerine evlenmişti. Sözde ailesi için yapmalıydı bunu. İşler yetişmiyordu ve çalışacak biri lazımdı. O da bu yüzden kabul etti. Ama Zehra'nın bugünkü yüz ifadesinden sonra sanki kafasından aşağı kaynar sular dökülmüştü. Sonra onun bu zamana kadar yaşadıkları geldi aklına. Neticesinde o da bir insandı kendi gibi. Köylü veya cahil olması bu gerçeği değiştirmezdi. O sırada amcası Hüseyin, kapıdan içeri girdi ve Soylu 'nun yanına oturdu. " Evladım. Yüce Allah, hepimizi insan olarak yarattı ve birbirimize saygı duymamız gerektiğini öğretti. Biz ne için yaşıyoruz ha oğlum? Ne bu rahata ulaşma çabası? Herkes kendini düşünür, kimse kimsenin duygularını önemsememiş. Oysaki başkasını da kendisi gibi düşünmesi, bir insan için fedakarlık demek değildir. Haklı! Allah 'ın sevgili kulu ne demişti Soylum? " Hiçbiriniz kendi için istediğini kardeşi için de istemedikçe

Müslüman olamaz. “ Sen, sen ol hiçbir zaman nefesine uyma. Aileni çocuklarını düşün. Ama bilinçli yap bunu. Sakın kaş yaparken göz çıkarayım deme. Zavallı Zehracık, ona reva mı bu yaptıklarınız? Sen onu da kendin ve annen kadar düşünseydin bugün bu kız bu hallere kalır mıydı? Emanet o evladım sana. Allah’ ın emaneti. “ Ardından amcası dışarı çıktı. Soylu da peşinden gidip aşağıdakilerin yanına indi. Annesi hala Zehra ‘ya bağirmaya devam ediyordu. Usulca cebindeki altınları çıkardı ve annesinin yastığının altına koydu. Ardından içerideki annesine seslendi :” Ne bağırдың ya! Burada anne altınların Zehra bir şey almamış işte. Yastığının altında unutmuşsun. “ Zenan hızla içeri geldi ve altınları görünce şaşkınlıktan dili tutuldu :” Ben bunları buraya bırakmamıştım. Nasıl olur? “ diye söylenirken Zehra usulca kapıdan ayrılıp odasına çıktı. Gözyaşları içerisinde bavulunu toplamaya başladı. İşittiği hakaretler beyninde yankılanıyordu. O sırada Soylu içeri geldi. “ Çocukları da hazırla. Beraber ağabeyimin yanına gidelim. Bir süre kafanı dağıtırsın. “ Zehra kafasıyla tasdikledi ama kendisi de şaşkınlık içerisindeydi.

3 yıl kadar Soylu’ nun ağabeyinin yanında kaldılar. Ağabeyi ve hanımı Zehra ve çocuklarına çok iyi davrandılar ve hiçbir zaman kötü söz söylemediler. Geniş bir çiftlik sahibi olan Mustafa Bey, konağının bir bölümünü onlara verdi. Soylu da çalışmaya devam etti. Yine bir gün Soylu köye gitmeye karar verdi. “ Zehra, ne de olsa o benim annem. Orada da bir ailemiz var. Gidelim yanlarına artık. Bu saatten sonra kimse senin üstüne gelemes zaten merak etme.” Zehra bu teklifi kabul etti. Zaten artık bazı şeyler onun için bir anlam da ifade etmiyordu. Soylu arkasındaydı. Beraber köye döndüler. Artık bazı şeyler Zehra için daha kolay olmuştu . Zaten taşındıklarından bir süre sonra Zenan da vefat etti. Diğer arabaları da yavaş yavaş şehirlere göçmeye başladılar. Öyle bir zaman geldi ki köylerinde çok az kişi kaldı. Zehra ve Soylu da çocukları ile beraber kendi ekmeceklerini kazandılar. Çocuklarını okutmak için canla başla çalıştılar.

Böylece zaman aktı ve gitti. Soylu çalıştığı fabrikada bir kaza sonucu hayatını kaybetti. Zehra ise biriktirdiği paralarla şehirden bir ev satın aldı, işe girdi. Çocuklarını okutup yetiştirdi ve evlendirdi. İşte böyle aradan yıllar geçtikten sonra anılarında kalan köyüne geldi. Her gün gittiği servi ağacına yasladı sırtını. Ne yükler kaldırmıştı bu sırt. Ne darbeler almıştı. O sırada arkadan yaşlıca bir adam geldi. Tam harflerin önünde durdu ve gülümsedi. Ardından Zehra ya döndü ve şöyle dedi :” Hikayeni bir de burada adı yazan Ahmet ‘e anlativer. “

Melike BOZ
10. Sınıf
Akçaabat Anadolu Lisesi

BAŞKALARINI DA DÜŞÜNMEK

Her sabah okula gitmek için geçtiğim caddede bir gün onu görmüştüm. Yere serdiği karton parçasının üzerine oturmuş üzeri kir ve çamur içinde olan elbiseleri onu ısıtamayacak kadar kullanışsız sokak çocuğu. Üzerine oturduğu karton parçasının önünde beş on mendil...

Caddeden geçen insanlara bakıyor “Mendil almak ister misiniz ?” diye soruyordu. Benden küçük olan bu dilenci çocuğa o kadar üzül müştüm ki bir an tüm harçlığımla sattığı mendillerin hepsini alabileceğimi düşündüm. Ama benim de harçlığım anca dolmuş parama ve yiyeceğim yemeğe yetecek meblağdaydı . Yine de bu soğuk havada , rengi solmuş yüzü ama umutla parlayan gözlerini gördüğüm sokak çocuğuna yardım edebilme hissiyatı beni etkilemişti. Yanına gidip hiç değilse bir mendil alabileceğimi düşündüm.

Cebimden çıkardığım bozuk paralarla çocuğun yanına yaklaştığımda yakından daha acınası halde olduğu fark ettim. Üzerimdeki montu çıkarıp ona verme istediğimi bastırdım çünkü her ne kadar bu sokak çocuğundan iyi bir durumdaysam da dört kardeşim annem ve babamla oluşan ailemizi sadece babam düşük maaşla çalıştığı işi sayesinde geçindirebiliyordu.

Çocuğun gözleri bana çevrildiğinde, “Bir tane mendil alabilir miyim ?” diye sordum. Bunu bekliyormuşçasına elini önündeki mendillere uzatıp alarak bana uzatması bir oldu. “ 1,5 ₺ abla.” dediğinde cebimden çıkarıp elimde tuttuğum bozuklukları ona uzattım. Gülümsedi ve ben bu çocuğa daha fazla yardımcı olamadığım için tekrar çok üzuldüm. Uzattığım bozuklukları alıp “Allah razı olsun abla.” dedi. Gülümsedim “Senden de.” dedim.

Daha sonra yoluma devam ettim ve çok geçmeden okuluma vardım. Sınıfa girdiğimde herkesi kendi halinde takılırken gördüm. Sıra arkadaşım çoktan gelip yerine oturmuştu ve ona doğru yürüyen beni izliyordu. Yanına oturduğumda “Günaydın.” dedim. Aynı şekilde karşılık verdikten biraz sonra ders başladı.

Aklım sokak çocuğuna takıldığından dersi dinleyemiyordum. Türkçe öğretmenim bu hali mi fark etmiş olacak ki “ Seveda dersi dinlememe sebebin nedir kızım ?” diye sordu. Ne cevap vereceğimi ilk başta bilemesem de “ Özür dilerim öğretmenim bir daha olmaz.” dedim ve önüme döndüm. Ders bitiminde öğretmen beni yanına çağırdı ve daha önce ders dinlememe gibi bir durumum olmadığı için bu durumu garipsediğini ve bir sorunum olup olmadığını sordu. Başta söyleyip söyleme konusunda kararsız kalsam da sabah gördüğüm sokak çocuğunun haline ne kadar üzül düğümden bahsettim. Bu soğuk havaya rağmen üzerinde bir mont bile olmadan yere serdiği ince karton parçasının üzerine oturmuş mendil satmaya çalıştığından ve çoraplı fakat ayakkabısız ayaklarından söz ettim.

Öğretmenim de; “Başkalarını bu kadar düşünmen ve onlar için üzölmen senin ne kadar güzel yürekli bir insan olduğunu bir kez daha gösterdi evladım. Aferin sana bu vatan böyle evlatlar yetiştirdiği sürece sırtımız yere gelmez bizim.

Sen bu küçük yaşla bunu dert etme ben şimdi gidip diğer öğretmenlerine bu durumdan bahsedeceğim. Sen üzölme olur mu evladım? “ dediğinde o kadar mutlu olmuştum ki karşımda duran öğretmenime sarılmadan edemedim. “Teşekkür ederim öğretmenim çok teşekkür ederim. ” dedim.

Okul bittikten sonra öğretmenimin diğer öğretmenlerle arasında topladığı Parayla bir mont bir ayakkabı ve bir iki kıyafet alıp sabah sokak çocuğunu gördüğüm yere geldik. Tıpkı sabahki gibi aynı yerinde mendil satan çocuğu görür görmez öğretmenime gösterdim. Beraber yanına gidip hediyelerimizi verdik o kadar mutlu olmuştuk ki hem öğretmenime hem de bana sarılıp birçok kez teşekkür etti. Montunu ayakkabısını giydi kıyafetlerini ve mendillerini alıp bize veda ettikten sonra gitti.

Öğretmenimle arkasından baktığımda içimin huzur olduğunu ve başlarını düşünmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu bir kez daha anladım.

Merve BAYRAKTAR
11. Sınıf
Of Solaklı Fen Lisesi

ÇİN'DEN GELEN TEHDİT

Evet arkadaşlar, bugünkü konumuzun da sonuna geldik. Yarınki derste görüşmek üzere. Hoşça kalın. Bugünkü dersin de sonuna gelmiştik. Ben de test çözmek için odama geçtim. Evet, yanlış duymadınız. Odama geçtim dedim. Siz beni okulda sanmış olabilirsiniz ama ben evdeyim. Nedenini merak etmiş olabilirsiniz. İsterseniz bundan bir buçuk ay öncesine gidelim. Yani şuan evde olmama sebep olan şeyin olduğu güne...

--Ahmet hadi oğlum sınıfına.

--Hocam ama daha öğretmenler zili çalmadı.

--Oğlum o öğretmenler için sizin ziliniz çaldı.

Bende zorunlu olarak sınıfa geçtim. Ama Ertuğrul Hoca'ya vermem gereken bir hikâye vardı. Sonraki haftaya kadar zamanı olan bir hikâye yarışmasına katılmıştım. Bu yarışmayı kazanmayı çok istiyordum. Çünkü öykü yazmayı ve okumayı çok seviyordum ve bu yarışmada birinci olan öyküyü bir edebiyat dergisinde yayınlacaklardı. Bu ödül benim çok hoşuma gitmişti ve hemen yarışmaya katılmıştım. Hikâyeme de güveniyordum açıkçası. Bundan önce de birçok yarışmada dereceye girmiştim. Düşüncelerim sınıfa hocaların girmesiyle bölündü.

Ve son ders de başladı. Cuma günüydü. Her şey çok güzel -Tabi benim hikâyemi verememem hariç- gidiyordu. Ders matematikti. Derse o kadar konsantre olmuştuk ki dersin nasıl bittiğini anlayamadık. Sonunda ders bittiğinde hepimiz olacıklardan habersiz İstiklal Marşı'nı okumak için okulun bahçesine indik. Herkes toplanınca müdür eline mikrofonu aldı. Ama bir gariplik vardı müdürde. Sanki bir sıkıntı vardı. Aslında bu halini pek sevmemiştim. Güzel bir haber vermeyeceği belliydi. Acaba ne söyleyecekti. Herkes susmuş müdür ise konuşmaya başlamıştı.

--Evet arkadaşlar, bugün size iyi haberler vermek isterdim ama ne yazık ki bunu yapamaya çağım. Okullar 2 hafta tatil edildi.

Tabi biz bunu duyunca bunun nesi kötü haber diye düşünmeden edemedik. Ama müdür konuşmaya devam etti.

--Bunun sebebi ise Çin'in Wuhan şehrinde yayılmaya başlayıp ülkemize de gelmiş bulunmakta olan bir virüs yani COVID-19(Korona Virüsü).

Bir anda herkes şoka uğradı. Bu Korona'yı duymuştum ama Türkiye'ye gelebileceğini düşünmemiştim. Hatta dikkate bile almamıştım. Çünkü Çin buraya çok uzak gelmişti. Buralara gelmesini hiç beklemiyordum. Ama olan olmuştu. Artık Korona Türkiye'deydi.

Bu haber öyle ani ve şaşırtıcıydı ki herkes ne yapacağını şaşırmıştı. Kimi korku ve şaşkınlıkla etrafına bakıyor, kimi de yavaşça yanındakilerden uzaklaşıyordu. Müdür bu panik havasını görünce hemen konuşmaya devam etti:

--Sakin olun çocuklar! Eğer tedbirlerimizi alırsak ve evlerimizde kalırsak inşallah bize hiç zarar vermeden bu beladan kurtulacağız. Yeter ki siz sakin olun ve tedbirlere uyun.

Eve geldiğimde hala şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım. Anneme okulun tatil olduğunu söyledim. O da meğer bunu haberlerden görmüş. Ona neden bana söylemediğini sorunca beni endişelendirmemek için söylemediğini anlattı. Bu durum beni biraz kırmıştı. Çünkü ben artık büyümüştüm ve benden böyle önemli meselelerin saklanması istemiyordum. Ama bir yandan da anneme kızamıyordum çünkü o da beni düşünüyordu -bir de annelere kızılmaz- tabi ki. Ve böylelikle uzaktan eğitim süreci başladı. İlk 2 hafta bittikten sonra 1 aylık bir tatil daha verildi.

Bu arada birçok insan ne yazık ki Korona yüzünden hayatını kaybediyordu. Tabi ki ben bu duruma çok üzülüyordum. Nerden çıkmıştı ki bu Korona! Her şeyi alt üst etmişti. Bütün planlar ertelendi, herkesi derin bir boşluğa sürükledi. İşsiz kalanlar oldu, parasız kalanlar... Ailesini geçindirmekte zorlananlar ve hatta evine ekmek bile götüremeyecek duruma düşenler oldu. Korona geldi, hem de büyük bir yıkımla.

Ama en azından milletimizin içindeki hayırsever insanlar bu insanlara yardımlarda bulundu da bazılarının dertlerini hafifletti. Ve yine birçok yardım kuruluşu destek kampanyaları başlattı. Ülkemizdeki yardıma muhtaç kişilere yardımda bulundu. Benim dedem de bu yardım edenlerden biriydi. Ben dedemi çok severdim, bana ne istersem alırdı ama almasa da severdim zaten. Çünkü bir insanın birini sevmesi için illa da ona her istediğini almasına gerek yok. Neyse biz konumuza dönelim. Dedem zaten her Ramazan'da fakirlere ihtiyaçlarını karşılayabilmeleri için gereken malzemelerden çokça yollardı. Bu zor zamanda da yardımını arttırmıştı. Bu yüzden dedeme olan sevgim saygım daha da kuvvetlenmişti. Bunun yanında biz de elimizden geleni yapmaya çalışıyorduk.

Aradan 1 ay daha geçmişti. Hala Korona ortalıkta kol geziyordu. Ama en azından vaka sayılarındaki artış azalıyordu. Birçok şehirde sokağa çıkma yasağı da uygulanmaya başlamıştı. Bu durum benim yaşadığım şehir olan Trabzon'da da geçerliydi. Ne yazık ki bazı duyarsız insanlar bu yasağı çiğneyip sadece kendilerini değil başka insanları da riske atıyordu. Mesela ilk sokağa çıkma yasağının olacağını duyurunca insanlar bir anda marketlere hücum etti. İnsanlar birbirinden uzak durması gerekirken herkes marketlere akın etmişti. Tabi ki bu çok yanlış bir davranıştı. Belki de bu Korona'nın daha hızlı yayılmasına bile yol açabilirdi.

Tabi bu olaylar olurken Sağlık Bakanlığı'mızda boş durmuyor, maske dağıtımı ve hastanelerdeki hizmetlerle halkı Korona'dan korumaya çalışıyordu. Biliyor musunuz bizim ülkemiz Korona olan çoğu ülkeden daha önce tedbir almış ve bu olağanüstü durumu kontrol altına alma yolunda daha ilerdeydi. Bu durum beni biraz rahatlatırsa da yine de endişeleniyordum. Ama Korona'nın alacağımız tedbirlerden daha güçlü olmadığını biliyordum.

İşte artık neden şuan evde olduğumu biliyorsunuz. Ve hala tatil devam ediyor. Yetkililer Korona'yı yenmek için uğraşılıyor. Hala Korona'ya bir aşı bulunmuş değil. Ama en azından farklı ilaçlarla tedavi edilmeye çalışılıyor. Biz de bu arada hep evdeyiz. Babam dışında kimse evden çıkmıyor. O da zorunlu ihtiyaçlarımızı karşılamak için. Bunu yaparken de kesinlikle maske ve eldiven takıyor. Babam dışardan gelince annemi bir görseniz. Hemen babamın elindekileri balkona

koyar. 1-2 saat geçmeden kimse onlara dokunamaz. Tabi babama da... Sonra babama hiçbir şeye dokundurmadan 20 saniye ellerini yıkadır. Ve en sonunda babamı banyoya gönderir. Babam duş aldıktan sonra artık ona hoş geldin deyip sarılabiliriz. Annemin babama yaptırdukları belki biraz abartı ama yine de tedbirli olmakta fayda var.

Evdeyiz, bir buçuk aydır olduğu gibi. Bu bir buçuk ay hiç dışarı çıkmadım. Biraz sıkılmadım değil açıkçası ama ailemle daha fazla vakit geçirdiğimi fark ettim. Ailemle oyunlar oynadım, sohbet ettim, hatta internet üzerinden yarışmalara bile katıldım. Tabi derslerimi de ihmal etmedim. Zaman böyle akıp giderken iyileşen hasta sayısı da her geçen gün artış gösteriyordu. Bu hepimize moral kaynağı oluyordu. Bu sarsıntılı dönemi zarar görmeden geride bırakma umudumuza güç veriyordu.

Korona'ya yakalanan hasta sayısındaki artış neredeyse sıfıra inmek üzere. Bu herkese umut veriyor. Herkes Korona'nın bir an önce bitmesi için dua ediyor. Biz de ailecek her namazdan sonra duamızda Korona'nın bir an önce ülkemizden ve dünyadan bir an önce yok olup gitmesini Rabbimizden niyaz ediyoruz. "ALLAH'IM SEN BU SALGIN HASTALIĞI BİZDEN UZAK KIL, BİZİ BU HASTALIKTAN KORU." Diye dua ediyoruz. İnşallah bir an önce kurtuluruz şu Korona'dan.

Aradan geçen 3 aydan sonra nihayet Korona ülkemizden yok olup gitti. Buna ne kadar sevindim bilemezsiniz. Korona bize çok zarar verdi. Biz derken tabi ki de bütün Türkiye'den bahsediyorum. Çok canlar yaktı bu Korona ama hep birlikte dayanmayı bildik. Tedbirlerimizle uyduk, sosyal mesafeyi koruduk ve temizliğimize de çok dikkat ettik. İşte bu sayede Korona'dan kurtulduk.

--Hadi oğlum, iftar sofrasına. 5 dakikaya okunur ezan, geç kalmayalım.

--Tamam, anne geliyorum şimdi.

Size hikâyemi anlatırken zamanın nasıl geçtiğini anlayamamışım. Evet yukardaki her şey hikâyemin bir parçası. Korona'yla alakalı bir hikâye yazma yarışmasına katılmıştım da. Merak etmeyin burası hikâye değil. Ya da hikâye mi? Nereden baktığınıza bağlı. Neyse işi uzatmayalım. Yoksa bunun içinden de bir şey çıkabilir. Sizi fazla sıkmadan ben de konuşmamı noktalayayım. Ben iftar masasına geçiyorum. Size de hayırlı iftarlar.

 Muhammet Emre ŞAHİN

9. Sınıf

Ortahisar Mahmut Celalettin Ökten Anadolu İmam Hatip Lisesi

UMUTLU BEKLEYİŞ

"İyi ki bitmiş" demişsin, duydum, onu da duydum Sevgili. Senden gelen haberleri akadaşlar laf arasında söylüyorlar. "Oğlum geçen gün onu gördüm, senden bahsettik, 'İyi ki bitmiş' dedi, sen de unut artık şunu" falan diye çıkıyor onların ağzından ama bana şöyle geliyor. Gökyüzünde bir beyaz güvercin, ağzında zarf... Sevgili Sevgili diye kanat çırparak iniyor gökten aşağıya. İsminde üç kuş çırpınışı var senin Sev-gi-li diye uçuyor güvercin. Yüreğim ağzımda bekliyorum aşağıda. Gelip, uzattığım elime konuyor sanki, gagasındaki zarfı bırakıp gidiyor. Giderken ne dediğini duymuyorum, çünkü o sırada yanıyorum Sevgili... Zarf kapalı, dudaklarınla mühürlemişsin, mührü öpüyorum önce. Sonra diyorum "Buraya dudağı değmişse, şuraya da parmakları değmiştir, üstüne kokusu sinmiştir." Zarfın tamamını öpüyorum Sevgili, zarfı koynuma alıp yatasım geliyor, zarfın elinden tutup gezesim, zarfla yemek yiyişim, zarfa Sevgili diyişim geliyor... Sonra açıyorum içinden gelincik tarlaları çıkıyor sanki, sıcak rüzgarlar esiyor, şelaleler akıyor, kuşlar şakıyarak çıkıyor, içinden sen bakıyorsun Sevgili. Tarlalarda koşup şelaleler geçtikten, kuşları savıp seni öptükten sonra okuyorum yazdığını. Beyaz kağıda altın yıldızla yazmışsın vicdansız. "İyi ki bitmiş..."

Heee Sevgili, bence de iyi ki bitmiş. Allah var, ayrılık bana da yaradı.

Hayal gücüm gelişti misal. Eskiden böyle değildim. Gördüğümün ötesini görmezdim. İki boyutlu yaşamdan boyutlar arası yaşama geçtim. Artık dünyadaki her şey seninle bağlantılı Sevgili. Sabah güneş doğuyor, diyorum; Sevgili de aynı böyle; dünyada bir tane. Bir derin nefes alıyorum, diyorum şimdi olaydı, kokusu burnumdaydı. Yüzümü yıkıyorum, su diyorum, sanki Sevgili'nin elleri yüzümde gezmeye gelmiş gibi. Bahçedeki söğüt rüzgarda sallanıyor; diyorum "Sevgili bu, bu onun saçları." Dalına bir kuş konuyor, diyorum geldi, kuş oldu da geldi. Az ilerde bir gül görüyorum, diyorum bu Sevgili'nin dudakları değilse ben de insan evladı değilim. Başımı gündüz yukarı kaldırırsam gözlerinin karası, gece kaldırırsam gözlerinin siyahı. İyi ki bitmiş hakikaten. Bitmeseydi sabah kalkar, yüzüne bakar, saçını koklar güne öyle başlardım mesela. Ne sıradan. Hiç yaratıcı değil. Ufkumu açtın Sevgili. İçimdeki üçüncü sınıf şairi uyandırdın. Bitmeseydi, şu saatte sarılıp uyuyorduk, bak şimdi seni sayıyorum.

Doğru dedin, iyi ki bitti tabii de, ben de bittim be Sevgili. Beceriksizliğimle, yeteneksizliğimle yüzleştim. Sesim güzel olsa senin adına türküler yakardım, ellerim çamur tutsa toprağa şeklini verirdim, yüzün gözümün önüne geldiğinde parmağımı oynatabilsem portreni yapar, dokuma bilsem adını dokurdum Sevgili. Ne yerimden kalkacak takatim, ne yeni bir şey öğrenecek mecalim var; bunların yerine yokluğunda kendime inanılmaz meşgaleler buldum. Olmayacak şeylerin Hayalini Kurma Federasyonu olsa, başkanı ben olurum Sevgili. Bir gün bana telefon edersen nasıl açacağımın, nasıl "Alo" diyeceğimin hayalini bin kere

kurduğum. Seni yolda görürsem ne yapacağımın, kapıyı çalarsan dürbünden sana kaç dakika bakacağımın, markette karşılaşırsak alışveriş arabasını nasıl kenara çekeceğimin, şans eseri aynı hastanenin aciline kaldırılırsak kalp atışlarımın ritminin, yağmurlu bir günde aynı taksiye binersek eğer takside çalan müziğin, seni bir başkasıyla görürsem nasıl yutkunacağımın, karlı bir günde elimde bir kilo portakalla yürürken seni gördüğümde yere düşürdüğüm portakalların karların üzerine düşüş hızının, bir kitapçada rafların arasında senin kokunu duyurmanın hayalini kurduğum hep Sevgili. Her şey hazır, bir sen eksiksin. Bitmeseydi, tek meşguliyetim senin yanında otururken yüzüne bakmak olurdu. Bitti de aklım yolunu buldu.

"İyi ki bitmiş" demişsin ama ondan sonraki cümle beni umut iklimine sevk etti. Sanki bütün mürettebatı ve tekmi takım taklavatı umuttan müteşekkil bir geminin içinde yapayalnız bir Nuh'tum; sensizlik tufanında savrulduğum Sevgili. O ne cümle öyle, o ne güzel , bekle demek?

"Bizim kavuşmamız binde bir ihtimal, hiç beni bekleme" demişsin. Yapma gözünü seveyim Sevgili. Nezaket göstermişsin, Allah razı olsun tabii ama, hiç gerek yok böyle şeylere. Beklemek ne demek, ben seni beklemek için bizim salonun kapısına "bekleme odası" yazmışım. Ne demek hiç bekleme. Şimdi durumu ben sana şöyle izah edeyim:

Sen bana bir kuyu kaz mesela Sevgili. Beni içine göm, ben seni orda da beklerim. Yanıma bir ceviz yatır, ona seni anlatayım, acısın ceviz bana, sarılsın, "Vah be kardeşim" desin. Sarılıp öylece kalalım, özü özümüne geçsin. Üstümüzden bin yıl geçsin. Gömdüğün topraktan yine sana süreyim Sevgili, yine sana döneyim. Dallanıp budaklanayım senin için, gökleri tutsun dallarım. Bin yeşil meyve vereyim, birini yuva bileyim. Bin yıl da kabuğumda bekleyeyim. Bin ceviz sallansın dallarımda, benden hariç bin ceviz. Binini koparsınlar Sevgili, bir bana dokunmasınlar. Sen gelene kadar ben o dalda dururum. Ha, gelmedin diyelim, yokluğunla kururum. Yapma Sevgili, ben o binde bir ihtimale tutundum.

Sen beni bir tut mesela, ben sana taş olurum. En iyisi, bir deniz kenarında fırlatıp at sen beni. Dans ederken ölümü bulmuş gibiyim, iki kere sekeyim, üçüncüde düşeyim. Uykuya dalar gibi ineyim derinlere. Kumların içine gömülüp kalayım öyle. Bin taş olsun yanımda., benden hariç bin taş. Mezolitik çağdan neolitik çağa geçsin ister tekmi, ben kımıldamam, yerimde ağırlım Sevgili. Suyun dibine gelmesen de olur, yüzünden geçer bana yeter. Her dalgaya sen derim. Konuşanlar çok oluyor, gemidir derler, rüzgardır derler, suya yağmur düşmüştür, bin balık oynamıştır, ona titremiştir su derler. Kabul etmem. Hiç mi kelebek etkisini falan duymadın biraderim, Sevgili camdan bakarken esnemiştir, onun nefesi perdeye değmiştir, perde pencereyi itmiştir, bir aralık olmuştur, ordan bir kuş geçmiştir, yel kanada değmiştir, kuş uçup denize varmıştır, bir yudum su almıştır, ordan deniz titrediyse demek,

ben onu hissetmişimdir derim. Uykun geldiye yat istersen Sevgili, esneme oralarda, titriyorum su altında.

Denizde, karada, havada her şart altında beklerim Sevgili. Dokuz felekten geçer, yedi kat gökten yağarım, param parça dağılırım gecene, bin bir yıldız çıkarırım kendimden. Gök katna serilir, seni öyle beklerim Sevgili. Bin yıldızımı söndürür, bir tanesine kalırım. Olur da gözünün feri sönerse, hani bir ışık lazım gelirse şayet gözbebeklerine, ben burdayım Sevgili. İcap etmez dersen ona da tamam, çekerim sineye. Yine işine karışmak gibi olmasın, sen gene bildiğini yap tabii de, bence Sevgili, senin de istikbalin göklerde...

Geceni sevmediysen gününe bulut olayım Sevgili, öyle beyaz, öyle saf, öyle yumuşak bekleyeyim ben seni. Bin bulutla yoldaş olayım, senin olduğun yere varayım. Bini kararsın, bini yağsın, bini aksın, bini çekip gitsin göğünden, bir ben kalayım Sevgili. Çimenlere uzanıp bulutları izlediğinde, beni başka şeye benzetme.

Ben seni terk edilmiş evlerin posta kutusunda bekledim mesela. Kırk gün kırk gece tarihi geçmiş faturalarla, pizzacı ilanlarıyla yattım. Gıkım çıkmadı Sevgili, ne demek beklemesin beni? Göçmüş kuşların yuvalarında, kelebek kozalarında, yol kenarlarında, otobüs duraklarında, ATM içlerinde, parktaki banklarda, kaldırım taşlarında, kimsesiz sokaklarda, deniz kenarlarında bekledim seni. Başka beklememi istediğin bir yer var mı Sevgili, sen onu söyle. Yüklüğe kaldırılmış ipek yorgan arasında bekleyeyim istersen, varlığı unutulmuş paltoların cebinde, kilidi kaybolmuş çekmecelerde bekleyeyim. Bin yıl açılmayacak kitapların arasında kurutayım mı kendimi? Film izlerken kanepenin kenarına kaçan mısıra uzanınca gör beni, çantayı temizlerken silkelediğinde içinden düşeyim, dolapları temizlerken eline geçeyim. "Sorun yok Sevgili, bekliyorum ben seni, sıkıntı yapma, sen işine bak" diyeyim.

Yalnız Sevgili, "Burda olduğun kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi" diyeceksen eğer, kırk yıl düşünme, güzelim aklına yazık. Çağıracaksan kaldırma elini, elinin işaretine yazık. Sesleneceksen incitme sesinin telini. Gel anlaşalım, gözünün önünde bekleyeyim, göz kırp, ıslık çal, bir ışık yak, o dakika sendeyim...

Mustafa SIR
11. Sınıf

Ortahisar Mahmut Celalettin Ökten Anadolu
İmam Hatip Lisesi

DERTLİ TAS

25 yaşındaydı. Hayatındaki zorluklar onu o kadar çöktürmüştü ki ne yaşını ne de ruhunu dindirmek çok zordu. Ona Filiz adını veren dedesi öldükten sonra hayattan kopmuş, hiçbir şey umurunda olmamıştı artık. Onun için hayattaki en büyük ve değerli parçası oydu. Çünkü Filiz çok küçükken babasını trafik kazasında kaybetmiş o günden sonra da hep dedesi geçimlerini sağlamıştı. Filiz'e dedesinden kalan tek şey küçük bir köyün kasabasındaki dedesinin yaşadığı evdi. Filiz her canı sıkın olduğunda oraya gider ve orada dinlenirdi.

Bir gün Filiz dedesinin hatırası olan o eve gitmişti. Dedesi öldükten sonra odasına girip hiç temizlememişti. Artık vakti geldiğini, dedesinin kokusunun burnunda tütüğünü anlayıp odasına girdi ve kendi kendine;

— İyilik meleğim, canım dedem. Kokun o kadar özlemimde ki! Ne kıyafetindeki kokun ne de yastığındaki. Hiçbiri dindiremedi bu zamana kadar. Bana Filiz adını verdiğinde filizler gibi açsın, tohum versin, içinde hep sevgi büyüsün demişsin. Ben sana büyütüyorum o sevgimi. Yapraklarım seninle açıyor, filizleniyorum her geçen günümde...

Derken gözleri doldu ve ağlamaya başladı. Bir süre sonra yatağın üstünde bir kâğıt ve kâğıdın üstünde de "Filiz" yazdığını gördü. Mektup olduğu bariz belliydi. Okumak duygulandıracağından eli varmadı pek mektuba. En iyisi temizlikten sonra okumasıydı fakat odasının her köşesi dedesi kokuyor olması duygularını yoğunlaştırmıştı. O anda hemen dışarıya atmak istedi kendini. Kapıyı araladı ve dışarıya çıktı.

Şehrin köyü sarmıştı dört bir yanını. Yeşilliği ve ahesteyle gezen kelebeklerin uçuşunu seyrediyor, kendini sorguluyor ansızın. Duyuluyor sesi ta tepeden, dağların arkasına... Romanını ve mektubunu da almıştı o sıra. Ardından bağıra bağıra;

"Şu avare dolaşan bedenim, elbet bulur hakkının yerini. Sarar tüm benliğimi, güzelliğin, hakikatin yeri hep bende olur değil mi?"

Ya bencilliğin gösteri işareti ya da tamamen kırıldığı noktalar vardı belli.

Ağacın dibine öylece oturdu. Sessiz sakin ortam iyice düşünmesinin tam adresiydi ama gerçek şu ki ne ailesi ona iyi gelebilirdi ne de çevresindeki arkadaşları. Çünkü o çok değişmişti ama bir yandan da içi içini yiyordu. Böyle olmak onu da mutlu etmiyordu fakat kendi için olmak zorundaydı.

Kararsız ve kara bir günün ardından şehre, eve inmek için yola koyuldu. Yolda giderken tek o şaşırmış olmamalıydı gördükleri karşısında. Ya o çok uzaktı ya da farklı bir belirti vardı. Yolda bir sinek bile dahi yoktu. Oysaki havanın güzelliğine kapılmalı, halkın güzel bir vakit geçirmesi gerekti. Çok garipti ve bir şey olduğunu da sezmişti.

Şafak çöktü, ay ve yıldızlar bulutlarda. Filiz ise eve yeni ulaşabildi. Bir hayli uzak yolun ardından bir yorgunluk kahvesi iyi geleceğinden mutfağa yöneldi. Sessiz ortamdaki arınmak için televizyonu açtı. Haberlerde gördükleri onu şaşırttı. Çünkü gençlerin ve yaşlıların sokağa çıkması yasaklandığı, bir musibetin insanlık için iyiyeye gitmeyeceğini öğrendi ve bu onu çok üzdü. Hemen telefona sarıldı ve uzak şehirde yaşayan annesini aradı. Konuşmak için annesine pek müsaade etmedi. Hemen ardından telaşla;

—Anne, anneciğim olanları yeni duydum. Umarım iyisinizdir.

Annesi sakın bir şekilde,

—Kuzum, Filiz'im meraklanma annem. Hepimiz çok iyiyiz. Hele sen nasılsın, neler yaptın bugün?

—Annem ben çok iyiyim ama sizleri merak ettim. Bugün kafamı dağıtmak için dedemden son kalan köyün kasabasındaki eve gittim. Kasabada kimsecikler yoktu. Eve girdiğimde ise yine yapamadım, yenik düştüm duygularıma. Sadece bir zarf buldum. Mektup olduğu belliydi. Onu da açmadım. Öylece evin yolunu buldum.

—Üzülme Filiz'im. Deden hep içimizde annem.

—Zarf. Tıpkı dedem kokuyordu. Onu o kadar özledim ki...

Hemen ardından annesi,

—Filiz'im belli yorulmuşsun bugün. Şimdi güzel bir uykunu al. Annen seni seviyor kuzum. Kendine iyi bak.

Dedi ve telefonu öylece kapattılar.

Filiz'in ne kahve içecek hali ne de morali kalmıştı. Sadece en iyi haber ailesinin iyi olduğuydu. Dışarı çıkma yaşağına ise hiç takılmamıştı fakat evde olmak onu sıkabilirdi. Farkındaydı o da. Uykusu da bir hayli kaçmıştı. Mektubu okumakta heyecanlıydı ve okumak ona iyi gelebilirdi. Her şeye rağmen koltuğına uzanıp mektubu eline aldı ve önce derinden bir koklayıp dedesini andı. Sonunda mektubu açma vakti gelmişti.

“Filiz'im, torunum, canım kızım.

Bana karşı zaafın var biliyorum. Bir o kadar da benim sana. Ama elbet bir gün yolumuz ayrılacak ve bu ikimizi de çok üzecek biliyorum. Bu mektubu okuduğunda ben çok uzakta olabilirim ama unutma ki deden seni çok seviyor, bu yüzden de bana bir şey olursa kendini üzme olur mu? Ritmini sakın kaçıрма. Hep seni mutlu edecek şeylere odaklan. Kendine, annene iyi bak. Sakın kalp kırma. Benim için kendini üzme. Çevreni hep mutlu et. Ne ekersen onu biçersen, torunum. Bunu hiç unutma. Kendin gibi filizlen etrafına çünkü sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Aç özgür kanatlarını, nereye istersen oraya uç ama sakın kanatlarını kırma. Ne kendininkini ne de başkasınıninkini. Kalem kâğıt tutmaz elim, sana daha neler neler derim. Torunum kendine iyi bak ve dediklerimi unutma he mi! Tasını sakın derdinle süsleme, bozma güzelim rengi. Deden seni çok seviyor.”

Filiz'in bir an sesi kesildi. Okurken ağladı da. Ama iyi gelmişti dedesinin benimsedikleri. Filiz artık toparlanmakta özgürdü çünkü dedesi ona en iyi gelendi. Artık Filiz'in ne düşünecek kötü yanı ne de dertle süsleyecek bir taşı vardı. Bundan sonraki günleri onun için artık deli doluydu.

Nurgül TUNA
10. Sınıf

Ortahisar Atatürk Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

SIR VE PİŞMANLIK

Güneşli bir cumartesi günü, turuncu renkli hippo karavanından yüksek seste müzik etrafa yayılıyor. 2 kardeş covid 19' un bitmesiyle yeni ehliyet alan ablalarının yanına tatile gitmişlerdi. 3 kardeş Antalya'nın virajlı yollarında dans eşliğinde tam gaz giderken, karavan virajlı bir dağın eteğinden denize düştü. Ablaları Derya can havliyle kendini yüzerek kıyıya attı ancak küçük kardeşi kemerini takmadığı için ön camdan fırlayıp sivri bir kayaya kafasını çarpmıştı. Ortanca kardeş Ufuk ise kayıptı. Çevreden geçen araçlar durumu görüp itfaiyeyi ve ambulansı çoktan aramışlardı. Olay yerine gelen ilk yardım ekipleri küçük Deniz'in cansız bedenini sudan çıkarıp hastaneye gönderiyorlardı. Derya ailesine haber vermiş, arama kurtarma ekipleri ile kayıp olan Ufuk'u arıyorlardı.

Bu sırada Ufuk kazadan sonra kapısını açmış ve akıntıya kapılıp bir sahile sürüklenmişti. Biraz dinlenip etrafına bakındıktan sonra uzun uzun ağaçların arasında bir mağara gördü ve sığınmak için mağaraya doğru yürüdü. Mağarada biraz ilerledikten sonra görenleri adeta kendisine doğru çeken hafif bir sarı ışık gördü, merakına yenik düşen ufuk ışığı takip etmeye başladı. İçinden” beyaz ışık olsaydı gitmemem gerekirdi ama bu ışık sarı nasıl bir sorun çıkabilir ki” diye düşündü. Yürümeye devam ediyordu ve fark etti ki o mağaranın derinliklerinde zaman hiç ilerlememiş ve insanlar ilk çağlardaki gibi yaşıyordu.

Mağaradaki insanlar başta aralarına yeni gelen garip görünüşlü yabancından korktular ancak daha sonra onu benimseyip Ufuk'a samimi davrandılar. Ufuk yeni keşfettiği bu insanlarla başlarda işaret diliyle anlaşsa da daha sonra onların dilini öğrendi. Aradan aylar geçmiş arama kurtarma ekipleri Ufuk'u bulamamış ve ailesine ümidi kesmeleri gerektiğini söylemişler, ailesi de keder içinde oğullarının öldüğünü kabullenmişlerdi. Aradan zaman geçmeye devam ederken Ufuk mutlu olmasına rağmen artık evini ve ailesini özlemişti. Artık Ufuk'a göre dönme zamanı gelmişti. Yeni arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra buradaki hiçbir şeyden dış dünyadaki insanlara bahsetmeyeceğine dair söz verdi. Çünkü halk, dedelerinin eski hikâyelerinden dış dünyanın çok tehlikeli olduğunu ve dışarı çıkmamaları gerektiğini biliyorlardı. Ufuk eve dönmek için uzun bir yürüyüşe başladı. Sabahın erken vaktinde çıktığı yolda hava kararmaya yakın yeni yeni insan yapımı eşya ve malzeme görmeye başlamıştı. İlerlemeye devam etti ve kısa bir süre sonra karşısına biraz eski ve yıpranmış bir durak çıktı. Ufuk yanına aldığı atıştırma malzemelerden yemeye başlamıştı ki bir ses duydu, kulağı rahatsız eden bir sestti. Bu sese doğru baktı ve ona doğru gelen bir otobüs vardı. Otobüse doğru koştu işaret yapıp içeri girdi ve şoförden telefonunu kullanmak isteyip babasını aradı. Babasıyla buluşmak için ortak yer ayarlayıp oraya doğru gitti.

Ufuk başından geçenlerin hepsini önce ailesine daha sonra ünlü olmak için gazetecilere anlattı. Yeminini hiçe saymıştı sırf para ve şöhret için. Bilim insanları, asker ve gazeteciler ile Ufuk'un anlattığı mağarayı bulup deney yapmak için yola çıktılar ve çok geçmeden buldular da. Mağarayı incelemek için yerli halkı esir aldılar, halkın bir kısmı kendilerini korumaya çalışırlarken ölmüştü. Bu olayları gören Ufuk çok pişman oldu. Sürekli rüyasında tutmadığı sözü hatırlayıp kendisine kızıyor ve intihar etmeyi aklından geçiriyordu ancak yaptıklarının sonucuna katlanıp bu keder ve pişmanlıkla yaşayacaktı.

 Oğuz Kaan MALKOÇ
9. Sınıf
Özel Trabzon Açı Fen Lisesi

BÜYÜK BİR İMTİHAN

Okulun etüt salonunda ders çalışıyordum. Yarım saat önce yediğim yemeğin verdiği doygunluk derse kendimi vermeme sağlıyordu. Dışarıya bir kış günü için fazla sıcaktı. Öbür gün için bitirmem gereken ödevlerim ve çalışmam gereken bir sınavım vardı. Bunları düşündükçe yarınki beden eğitimi dersinin verdiği rahatlık azalıyordu. Girmem gereken üç zorunlu etüt vardı fakat bu görevleri üç etütte tamamlamam pek mümkün görünmüyordu. Anlaşılan yine geç uyuyacak sabah da uykumu alamamanın verdiği sinirle uyanacaktım. Bir de ödevlerimi bu akşam bitiremezsem işte o zaman büsbütün hapyı yutmuş olacaktım.

Bunları düşünürken pansiyondan sorumlu nöbetçi öğretmen sınıfa girdi ve aynen şu cümleleri söyledi, "Çocuklar derhal sınıftaki eşyalarınızı toplayın ve odalarınıza gidin. Oda da da hiçbir eşyanızı bırakmayın. Okullar yarından itibaren süresiz tatil edildi." Öğretmenimizin sözü bitir bitmez sınıftan sevinç çığlıkları yükseldi. Ben de içten içe seviniyordum fakat öğretmenin yüzündeki kasvetli havadan bir şeylerin ters gittiği anlaşılıyordu.

Bu konudan önceki gün derste bahsetmiştik. Hangi konudan mı? Tüm dünyayı etkisi altına alan Covid-19 virüsünden. Bir anda aklıma bu tatilin nedeninin bu virüs olabileceği geldi. Arkadaşlarım o arada interneti çalkalayan tatil haberinin detaylarını okuyordu. Durum tahmin ettiğim gibiydi. Bu tatilin nedeni virüs salgınıydı. O anda hiç de sevinilecek bir durumda olmadığımızı anladım. Bu virüs tatilinin altında sevindirici değil, bilakis üzücü nedenler yatıyordu. İçimde bu tür salgınlarda ne yapmamız gerektiğine dair herhangi bir bilgi sahibi olmamamdan kaynaklanan bir sıkıntı vardı. Bu düşüncelerimden sıyrılarak sınıftan ayrılıp derhal odama yöneldim. Öncelikle kıyafetlerimi bavuluma doldurdum. Daha sonra da kitaplarımı çantama yerleştirdim. Lakin tüm eşyalarımı götürmeme imkan yoktu. Çünkü o zaman dolmuşa binemezdim. Ben de sınıftaki dolabıma ağır ama küçük eşyalarımı doldurdum. Bu mantıklı bir hamle oldu. Sonra acıktığımı fark ettim. Etüt aralarında verilen poğaçaların bugün de dağıtılacağını düşündüm. Düşündüğüm gibi de oldu. Poğaçalarımı yedim. Vakit de geç olmuştu. Hemen uyudum. Sabah kalktığımda dolabıma baktım. Dolabımın boş olduğunu en son hiçbir eşyayı koymadan önce görmüştüm. Demek ki bu virüs sadece tatili getirmemişti. Aynı zamanda küresel bir değişimin habercisiydi. Bu düşüncelerle kitaplarımı topladım ve sınıfa yöneldim. Derste ilk konuştuğumuz konu takdir edersiniz ki Covid-19 tatiliydi. Herkes virüse tatil yönünden bakıyordu. Lakin bu bakış açısı bilinçsizceydi. Sosyal medyada anlatılanlar gerçeği yansıtmıyordu. Çekilen çileler gününü klavye başında geçirenlerin anlayabileceği cinsten değildi. Bu durum da bizlerin rehavete kapılmasına zemin hazırlıyor, "Bunlar da çok abartıyor, grip neyse bu da aynısı." dememize neden oluyordu.

Ülke olarak küresel bir sağlık tehdidi diyebileceğimiz bir felaketle ilk kez yüz yüze geldiğimiz için bu tür düşünceler normaldi. Fakat durumun ciddiyetine ilk ölümün gerçekleştiği

18 Mart 2020 tarihinde vardık. Devletimiz bu küresel salgına karşı ilk günden beri sıkı tedbirler alarak hazırlanmıştı. Bu durum da korona virüsüne karşı 1-0 önde başlamamız anlamına geliyordu. Derken günler, haftalar geçiyordu. Her geçen gün yeni vakalar açıklanıyor, ölüm oranı artıyor ve tedbirler sıklaşıyordu. Derken 65 yaş üstü insanlara sokağa çıkma yasağı geldi. Ben bu günlerde uzaktan eğitim fırsatlarından yararlanıyor, bu uzaktan eğitim günlerinde okul günlerini aratmayan bir tempoda çalışmalarına devam ediyordum. Aynı zamanda evde kalıyor ve dışarı çıktığını gördüğüm insanları uyarıyordum. Benim annem de bir sağlık çalışanı olduğundan ve günlerce hastanede kalarak hastalara müdahale ettiğinden, bizlerle sadece sesimizle ve görüntümüzle yetinerek özlem giderdiğinden olayın ciddiyetini çok daha iyi kavramıştım. 20.000 nüfuslu memleketimde günde 750 kişi hastaneye başvuruyorsa sadece benim değil tüm halkımızın dersler çıkarması gerekiyordu. Hala bazı vatandaşlarımız "Biz Karadenizliyiz, bize birşey olmaz düşüncesinden kendilerini alamıyorlardı." Derken memleketim Artvin'in Hopa ilçesinde ilk vaka görüldü. Bu haberi alan herkes evlerine kapandı fakat herşey için çok geç olabilirdi. Elimizden gelen tek şey dua etmek ve tedbirlere riayet etmektir. Ardından her gün yapılan onlarca test ve fiyasyon ekiplerinin azimli çalışmaları meyvelerini vermeye başladı. Ülkemizdeki vaka sayıları azalmaya başlamıştı. Türkiye hem yurt içinde hem de yurt dışındaki vatandaşlarına sahip çıkıyordu. Bir asır önce atalarımıza medeniyet dersi vermeye çalışanlar şimdi gözle göremedikleri bir mikroba yenik düşmüşlerdi. Türkiye bu sırada yerli solunum cihazları üretiyor, aynı zamanda bizleri düşünerek uzaktan eğitim platformlarına yatırım yapıyordu. Daha dün kadar ülkemiz üzerinde oyunlar kuranlar şimdi ağızlarını örtecek bir maske bulamıyorlardı. Toplu ölümleri sürü bağışıklığı adı altında lanse ediyorlardı. Ülkemiz ise süreci çok iyi yönetiyor ve ücretsiz maske dağıtıyordu. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ve Türkiye yeni dünya düzeninde en güçlü ülkelerden biri olacağını açıkça göstermişti. Komplolarla ülkemizi köşeye sıkıştırmaya çalışan devletler bizim gönderdiğimiz yardımlara muhtaç olmuşlardı. Ardından günler günleri, haftalar haftaları kovaladı. Ülkemizde herşey rayına oturmaya başlamıştı. Hasan Emmi koyunlarını gütmeye, Berber Mehmet Efendi dükkanını besmeleyle açmaya, Memur Tolga Bey kaygısızca işine gitmeye, Doktor Beyza Hanım gülücükler saçarak hastalarını muayene etmeye başladı. Ülke olarak çok büyük bir imtihanı atlattığımızın sevinciyle herkes Covid-19 defterini bir daha açmamak umuduyla kapattı. Bu imtihanda çok büyük kayıplar vermemizin yanında birçok tecrübe de elde ettik.

Ömer Reşit YAZICI

9. Sınıf

Trabzon Merkez Fen Lisesi

KÖY ÖĞRETMENİ

O, hayatını öğrencilerine adanmış onlar için ışık olmaya çalışan bir öğretmendi. Beş yıllık görevinin ardından Harunhisar köyüne atandı. İlk defa bir köy okulunda görev yapacaktı. Bu yüzden çok heyecanlıydı. Otobüsle beraber yola çıktı. Köye vardığında onu Muhtar Hasan karşıladı. Muhtar; samimi, kırk yaşlarında, iyi bir adamdı. Öğretmen köyü çok beğendi:

-Burası muhteşem bir yer. Çok yer gezdim ama böylesini ilk defa görüyorum. dedi. Muhtar:

-Güzelidir bizim köyümüz dedi. Önce muhtar ona okulu ve kalacağı lojmanı gösterdi. Öğretmen okulu ve lojmanı çok beğendi. Lojman çok şirin bir köy eviydi. Okula da yakındı. Eve iyice yerleştikten sonra günün yorgunluğunu üzerinden atmak için erkenden yattı.

Sabah ezanıyla birlikte erkenden kalktı. Ders için bazı notlar çıkardı. Bunu eski okulunda da yapardı zaten. Sabahın biraz daha ışıklamasıyla kahvaltısını yapıp yola koyuldu. Çocuklar da yavaş yavaş geliyordu. Sırayı yaptıktan sonra sınıfa girdiler. Öğretmen:

-Günaydın çocuklar! dedi. Çocuklar hep bir ağızdan:

-Günaydın öğretmenim! diye karşılık verdiler. Öğretmen kendini tanıttikten sonra öğrencileri teker teker tanımaya başladı. Yoklamadan sonra ilk derslerini işlediler.

Bütün her şey çok güzeldi ama bir sorun vardı. Kemal isimli bir öğrenci birkaç gündür okula gelmiyordu. Öğretmen onu merak ederek evine gitmeye karar verdi. Kemal'in evine vardığında kapıyı annesi Melek Hanım açtı. Öğretmeni içeri buyur etti. Öğretmen de içeri girip oturdu. Önce biraz sohbet ettikten sonra konuya girdi:

-Kemal kaç gündür okula gelmiyor. Neden acaba? dedi. Melek Hanım anlatmaya başladı:

-Bundan bir yıl önce eşim vefat etti. Onun vefat etmesiyle oğlum ve ben yalnız kaldık. Ben de oğlumun okula göndermek isterim ama imkanlar el vermiyor.

-Bu konuya çok üzüldüm. Gerekli araştırmayı yaptıktan sonra size haber vereceğim. deyip evinin yolunu tuttu. Eve vardığında iyi bir şekilde düşündü. Melek Hanım'a maaş bağlamaya karar verdi. Yarın konuyu muhtara anlatacaktı. Sabah olduğunda hemen muhtarın yanına gitti ve durumu anlattı. Muhtar da anlayış göstererek Melek Hanım'a maaş bağlamayı kabul etti. Öğretmen muhtarın yanından ayrılınca direk Melek Hanım'ın yanına gitti. Melek Hanım ve Kemal çok sevindiler. Artık Kemal de okula gidecekti.

Günler güzel bir şekilde geçiyordu. Bugün okula müfettiş gelecekti. Müfettişi karşılama-ya muhtar ve öğretmen gitti. Müfettiş Bey'e okulu ve köyü gezdirdikten sonra müfettiş öğretmenin derslerine katıldı. Bu müfettiş Ankara Milli Eğitim Bakanlığından geliyordu. O yüzden çok önemliydi. Müfettiş köyde bir gün kaldıktan sonra Ankara'ya döndü.

Müfettişin gidişinden beri aradan iki ay geçmişti. Köy halkı öğretmenin ailesi gibi olmuştu. Bir gün öğretmenin eline Ankara Milli Eğitim Bakanlığından bir zarf geldi. Öğretmen zarfı meraklı bir şekilde açtı. Yazıda "Sayın Emel öğretmen; yaptığınız çalışmalardan dolayı sizi tebrik ederiz. Yılın Öğretmeni Ödülünü almaya hak kazandınız. Yaz tatilinde sizi Ankara'ya bekliyoruz." yazılıydı. Öğretmen çok sevindi. Hemen gidip haberi muhtara ve öğrencilere verdi. Herkes çok sevindi. Yazın da muhtar, Kemal ve öğretmen Ankara'ya beraber gideceklerdi.

Rabia CAN
9. Sınıf

Çaykara Şehit Ahmet Çamur Anadolu Lisesi

VİRÜSLÜ AYAKKABI

Yağmur taneleri cama öyle güzel bir ahenkle vuruyordu ki insanın uykusunun gelmemesi imkânsızdı. Gözlerim bana ihanet ediyordu adeta. Ama inat etmiştim işte. Annem virüslü ayakkabısını tekrar anlatacaktı bana. Annem üzerimi örterken,

-Oğlum, hadi uyu artık geç oldu.

-Anne virüslü ayakkabının hikâyesini anlatır mısın bir daha ne olur, diye ısrar ediyordum. Annem güzel gülümsemesiyle,

-Hasan ayakkabı virüslü değildi ki.

-Ama anne baksana virüs dedikleri şeyden bugün kaç çocuk annesiz, babasız kaldı. Hem sende onları hayatta tutabilmek için çok nadir geliyorsun eve. Senin ayakkabında ölmedi mi? Bence virüs ayakkabıyı ele geçirmişti de siz anlamadınız. Annem ne güzel bir şefkatle bakıyordu bana. Her gün bana böyle güzel güzel baksa diye geçirdim içimden. Bir süre öyle baktıktan sonra konuşmaya başladı,

- Tamam, son kez anlatacağım. Acaba kaçınıcı "Son kez anlatacağım." söyleyişiydi ki dayanamıyordu bana.

Bir gün annemin gökyüzüne gidişini hiç düşünmüyordum. Öyle demişti de mi babam? Hiç unutmuyorum o günü "Ölüler nereye gider ki?" diye bir soru sormuştum babama. Babam başımı okşayarak "Gökyüzüne, evlat." demişti. Annemin konuşmaya başlamasıyla dikkatimi ona verdim. Sanki o hikâyeyi daha önce dinlememiş gibi.

-Dördüncü sınıfa gidiyordum. O günlerde paramız yoktu bizim. Okumak benim için başka bir şeydi. Köyden okula gider, okuldan eve gelirdim. Tarlada çalışır, yemek yapar hem de ders çalışırdım. Emeğimin karşılığını aldım. Şimdi doktor oldum. Bir süre durdu. Sanki o günlere geri gitmiş gibiydi. Başını sallayarak daldığı yerden gözlerini bana çevirdi. Devam etmesini ister gibi heyecanla ona baktım.

-Neyse, devam edelim. Ayakkabım yoktu, lastikle giderdim bende okula. Sınıf arkadaşlarım başka bir sınıfla kavgalıydı. Kavgalı olduğumuz sınıftan bir kız benle dalga geçerdi. "Fakirsin. Babanın parası yok. Hiç ayağında ayakkabı göremedim." Beni gördüğü yerde sürekli bunları söylerdi. Arkadaşım Dilara "Senin bir tane spor ayakkabın vardı, giysene. Görsün şu kız." demişti. Bilmiyordu ki geçen sene bana okuldan verdikleri ayakkabı yırtılmıştı, ondan giyemiyordum. Ama benimle dalga geçmesini de istemiyordum. Ertesi gün giymiştim pembe virüslü ayakkabımı dedi, küçük bir kahkaha atarak. Üzülmuştüm, dalga geçiyor zannettim. Devam etmesi için üzülmuştümü belli etmedim.

-Sonra okula gittim o ayakkabıyla. Çorabım önden gözüküyordu. Ben de gözükmesin diye parmak uçlarımda yürüyordum. Parmaklarım gözükçükçe de çok utanıyordum. Yağmur uyumam için ısrar ediyordu. Annem de anlamış olacak ki,

-Bugünlük bu kadar hadi uyu bakalım, tatlım. Alnımı öperken,

-Anne ben sana virüsün hiç uğramadığı bir ayakkabı alacağım, dedim. Uykunun narin sesine kulak verdim. Sabah uyandıgımda annem evde yoktu. Babamın sesiyle arkamda olduğunu anladım.

-Annemi mi arıyorsun? Dediğinde başımı salladım.

-Annem hastaneye gitti. Hasancığım. Hasta insanları iyileştirmek için bir süre orada kalması gerekiyor. Babamın söylediklerini duyunca üzül müştüm. Yine annemden ayrı kalacaktım. Annemle dün ki konuşmamızı anımsadığımda müthiş bir fikir geldi aklıma. Koşarak uzaklaştım babamdan. Kumbaramı alıp yine geri dönmüştüm. Meraklı gözlerle bana bakıyordu babam.

-Baba buradan anneme virüssüz ayakkabı alabilecek kadar para çıkar mı? Babamın kahkahası kulaklarımı doldurdu. Kaşlarımı çattığımı görünce,

-Bilmem, bakalım. Kumbaramdaki paraları çıkardık. Kumbaramdan çıkan paranın üzerine babam da bir miktar para ekledi ve anneme pembe bir spor ayakkabı sipariş ettik. Annem gelmeden önce ayakkabı gelsin diye dua ediyordum içimden.

İki gün sonra ayakkabılar gelmişti. Onları sakladıktan sonra heyecanla annemi bekledim. İki hafta, üç hafta...

Akşam yemeğinde babamın yemeğini yemediğini fark ettim. Biraz endişeli gibiydi.

-Baba, annemi düşündüğün için mi yemek yemiyorsun? Gözlerinde korku gördüm.

-Yok oğlum. Sen yemeğini bitir, geliyorum. Gözlerinde ki korku bulaşıcı gibiydi. Üzerimde ağırlığını kaldıramadığım bir his bırakarak mutfaktan çıktı. Yemeğimi bitiremedim. Annemi özlüyordum. Ayakkabıları görünce ne tepki verirdi acaba? Çok mutlu olur muydu? Odama geçtim. Ayakkabılara sarılarak öylece uykuya dalmışım.

Sabah, kapı zilinin sesiyle uyandım. İçimde kötü bir his vardı. Kapının zili korku filmi müziğine benziyordu. Kimdi ki gelen? Yoksa annem mi gelmişti? Hemen kalktım yataktan, ayakkabıları alarak koştum kapıya. Dışarıda bir adam vardı. Hafif kırılmış saçları belirgince bir göbeği vardı. Babamla bir şeyler konuşuyordu. Sessizce yanlarına yaklaştım. Adam,

-Virüs nedeniyle öldü, dedi. Babamın gözyaşları o günü bekliyormuş gibi akın akın yanaklarından süzülüyordu. Annem mi ölmüştü şimdi?

-Baba, annem gökyüzüne mi gitti? Elimdeki ayakkabı kutusunu göstererek,

-Ben virüssüz ayakkabıları nasıl göndereceğim oraya? Babam sorumu duyunca gözyaşları feryat ederek daha hızlı akmaya başladı. Garip olan o feryatları sadece ben duyuyordum.

Annem toprağa karışıp gökyüzüne ulaştığı günden beri aylar geçmişti. Ama ben, annemi hiç göremedim gökyüzünde. Bir daha annemi göremeyeceğimi bilseydim, hiç kalkmazdım o yataktan. İçim yanıyordu, üstelik kimse görmüyordu. Gelemeyeceğini bildiğim halde ben yine bekledim, hep bekledim...

Anneme virüsün yenemeyeceği ayakkabıları verebilmek için.

Rabia KARAGÜZEL

11. Sınıf

Trabzon Merkez Fen Lisesi

KALPLERDEKİ BİRLİK VE BERABERLİK

Her akşam olduğu gibi annem ve babamla televizyon izliyordum. Birden babam kanalları değiştirirken haber sunan bir kanalda ülkemizde covid -19 adında bir virüs olduğunu tespit edilmişti. Meraklı gözlerle ülkemde ilk defa böyle bir virüs duyuyordum. Kafamda, gönlümde karmakarışık duygular ve düşünceler içerisindeydim. Ertesi gün okula gittiğimde müdür yardımcımız Ömer Öksüzöğlü salgın nedeniyle okullara ara verildiğini açıkladı. Bu bizi hem mutlu hem de tedirgin etmişti. Sonrasında servisle eve döndüm. Benden bir süre sonra annem de bir süre sonra işten eve dönmüştü. Anneme o gün okulda yaşanan durumdan bahsetmiştim

"Anneciğim bugün bize müdür yardımcımız okulların bir süre ara verildiğini söyledi." dedim Annem de bana biliyorum kızım bize de ara verildiğini söyledi ve bu konuda yapmamız gerekenlerden bahsetti.

Ben yaşanan durumdan oluşan tedirginliğimle merak duygusuyla bilgisayarında Covid -19 ile ilgili araştırma yapmak için masama oturdum. Ulaştığım verilerde ise Covid - 19 hastalığından dolayı Çin ülkesinde binlerce insan ölmüştü. İnsanlar birbirlerine temas ettiği zaman yayılabilen hastalıktı. Yaşlılar üzerindeki etkisi diğerlerine oranla daha fazlaydı. Okuduklarım beni korkutarak üzmeye başlamıştı acaba bizim başımıza gelebilir mi tedirginliğini yaşıyordum. Annemin "Hadi kızım uyumayacak mısın?" seslenişiyle irkildim.

"Tamam anneciğim yatıyorum " diye cevap verdim Yatağa girdiğimde kafamdaki soru işaretleri geçmemişti. Yeni bir güne annemin "Kahvaltı hazır" deyişi ile uyandım. Kahvaltı da konumuz Covid -19 du. Annem bu dönemde hijyenin çok önemli olduğundan bahsetti ve bir süre evde kalmamız gerektiğini sevdiklerimizi göremeyeceğimizi söyledi. Sağlığımız için bunları yapmak zorundaydık evet ama ne kadar bir süre?. Günler böyle geçip gidiyordu, sürekli haber izliyordum. Bu olaydan 1 hafta sonra hastaladım. Öksürüğümün ve ateşimin çıkmasıyla telaşlandık , ama bu evrede hastaneye gitmeye korktuğum için annemin ısrarına rağmen doktora gitmedim. Bu sebepten dolayı annem 112'yi arayıp bilgi almıştı. 112 çalışanı "Eğer ateş düşüyorsa panik yapmayın" demişti. Bu bizi biraz rahatlatmıştı. O an ki içimdeki duygular tarifsizdi. Ya bana da bulaşırsa ya sevdiklerim? Ya ailem? Beni onlardan, onları benden uzak edecek bir hastalığı benim kalbim nasıl dayanırdı? Hele annemin üzüldüğünü görmek beni kahrederdi sanırım. Rab-b'im herkesi korusun. Kimseyi sevdiklerinden ayırmasın.

Günler anlamsızca geçiyordu ve de herkes gibi gündemi takip ediyorduk. Virüslü hastaların sayısı ve ölüm sayıları daha çok artıyordu. Bu duruma çok üzülüyor, özgürlüğümün elimden aldığını hissediyordum. Aklıma hapisanedeki insanların yaşadığı durum geldi. Bizlerin şuan

yaşadığı olay aynıydı. Tek farkımız aile bireylerimizin yanımızda olmasıydı. Hastanede aylarca hastalıklarından dolayı yatan insanların özgür hayatlarını özlediklerini daha iyi anladığımı düşündüm. Yaşam öyle iksir ki bunu sadece kaybedenler anlıyor. Yaşamda var olma mücadelesini, kıymetini anladığımız dönemlerden geçiyoruz. Dünya ve insanlık sağlığın ne kadar kıymetli olduğunu, bu salgın nedeniyle ne kadar önem taşıdığını farkına vardı ve de varmaya devam ediyor. Bununla beraber insanlar zorlukları beraberce kenetlenerek aşmaya başladılar. Birbirine karşı daha anlayışlı ve destekleyici olmaya başladılar. Birlik ve beraberlik bizi en büyük zafere sağlık dolu günlere ulaştıracak.

Karantina günlerimde annem bana destek oluyordu. O benim hayattaki en büyük destekçim. Onula vakit geçirmenin tadına varıyordum. Ne muazzam bir keyif. Anne kokulu anne elinden en önemlisi annemle olan yemek masalarımız. Annem çalıştığı için bu kadar güzel vakit geçirememiştim. Annem benim en güzel, en iyi arkadaşım.

Bu süreçte tek görüşebildiğimiz kişi komşumuz Derya yengemdi. Bizimle iyi vakit geçiriyordu. Tabii ben de bu süreç içinde oturduğumuz mahalleyi gözlemliyordum. Mahalleye ambulans geldiğinde insanların panik halini görüyor ve buna çok üzülüyordum, herkesin kafasında aynı soru "acaba mahallede virüslü hasta var mı?" diye Ambulans çalışanlarının da ne kadar tedirgin yaklaştıklarını görüyordum. Karşı komşumuz yaşlı Mehmet amcanın balkonda oturduğunu gördüm ve de çaresizliğini hissettim. Bu hastalık aslında onun için çok büyük tehdit unsuru ve de 65 yaş üstü sokağa çıkma yasağı vardı. Nefes alabilecek tek noktası o balkondur. Bu şekilde de balkonlu evler, geniş balkonlu evler de ne kadar önemli olduğu da ortaya çıktı. Ya çatı katı olan evler bir de denizi görüyorsa aslında karantinayı fırsata çevirip huzura kavuşmak, paha biçilemez olurdu sanırım.

Biraz daha meraklı gözlerle mahallemi komşularımı izlemeye devam ettim. Komşuların balkondan balkona sohbet etmelerini izlerken düşüncelere daldım. Belki daha önce anlayamadığım ve fark edemediğim şeyleri daha iyi anlar oldum. Komşun varsa eğer seni sen gibi anlayan güzel vakit geçirdiğin, yardımına koşan bu süreçte çok daha önemli olduğu daha iyi anlaşıldı.

Ben ise bu süre zarfında okulumu çok özledim... Servis şoförü Şevki Abimi, arkadaşlarımı, öğretmenlerimi çok çok özledim.. Tabii bu hasret ve özlemi bir nebze azaltabilmek için arkadaşlarımla görüntülü konuşmaya başladım. Bazen ağlıyor bazen de gülüyorduk. Yan yana olamamanın hüznünü kalbimizin en derinliklerinde hissettik fazlasıyla...

Bizler bu karantina sürecinde evde ailemizle geçiriyorduk evet özlediğimiz arkadaşlarımızı yakınlarımızı görüntülü arıyor ya da telefonda konuşuyorduk kendimizce güvendeydik ama sağlık çalışanlarımız da aklımdan çıkmıyor değil. Onlar aileleriyle birlikte bu süreci atlatamıyor. Birlikte olsalar bile dokunamıyor, sarılamıyor, koklayamıyor, öpemiyor çocuklarını. Nasıl bir acıdır bu? Evladına dokunamamak aileden ayrı kalmak. Hasret içerisinde onlara yeter ki bir şey olmasın diye kendinden onca ödün vermek. Ekmek paralarını kazanırken ölümle burun buruna olmak? Allah'ım nasıl bir duygudur bu? En büyük teşekkürü sağlıkçıların hakkettiğini düşünüyorum. O kadar özverililer ki bizim elimizden onları sadece alkışlamak gelebildi onlar ise bu duruma çok mutlu oldular. Keşke elimizden daha fazlası gelebilse. Onlar görevini layıkıyla yapıyor bizler de evde durup onların iş yükünü hafifleterek.

Günler hızlıca geçmeye devam ediyordu. 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı geçirdik. 23 Nisan kutlamalarını okullarda ,stadyumlarda kutlayamasak da tüm çocuklar evde tek yürek oldu. O gece tüm Türkiye can-ı gönülden İstiklal Marşı'mızı okuduk. Güzel bir anı oldu hepimiz için.

Günler günleri kovalarken Ramazan ayına kavuşmuş olduk. Eski ramazanları yaşayamayacağımız aşikar ama önemli olan bu ramazanı hep bir arada topluca değil , sağlıklı ve mutlu şekilde geçirmemiz.. Maneviyatı dolu günler yaşıyoruz.Yardımlaşmanın ve birbirini gözetmenin önem arz ettiği zamanlardayız Annemin bu durumlarını önemseydiği ve faydalı olmaya çalıştığını fark ediyorum, yaptığı yardımlardan insanların mutluluğunu gözlerinden okudum.Bu mutluluk paha biçilemez.

Ülke olarak inşallah bu durumu en kısa zamanda atlatacağız. En büyük emeği verenlerden biri de şüphesiz sağlık bakanımız Doktor Fahrettin Koca...Kendisine teşekkürü bir borç biliyorum. Bununla beraber zorlukları kenetlenerek aşacağımıza dair ise inancım tam. Birlik ve beraberlik bu süreci aşmamıza yardımcı olacak. Evrenin, kainatın kendini yenilediği bu zaman diliminde bakalım "zaman" bize daha neler gösterecek. Kalplerde unuttuğumuz sevgiyi öğrettiği ise şüphesiz.. Sevgim üzerinize olsun..

Rabia KÜÇÜK
9. Sınıf

Ortahisar Zübeyde Hanım Kız Anadolu Lisesi

ASIL İNSAN OLMAK

Ben Lara. Hayatı hep toz pembe sanan ve ışıltısından mutluluk duyan, saçlarına bahar çiçekleri takmaktan hoşlanan, “Çok okuyan mı bilir, çok gezen mi?” sorusuna okumaktan da bir o kadar zevk alsam da yerimde hiç duramadığım için “gezen” cevabını veren, gökkuşağı gibi biriyim. Etrafımdaki her şeye sevgiyle yaklaşıyorum. Arkadaşlarımla vakit geçirmeyi, temiz havada aktiviteler yapmayı, eğlenmeyi, gülmeyi, gezmeyi, hayattan bir şeyler almayı ve elimden geldiğince hayata kendimden bir şeyler vermeyi de çok severim.

Günlerden bir gün diye bahsedilmeyecek kadar benim için önem arz eden bir gün, 12 Mart Perşembe. Dünyamızı olduğu gibi ülkemizi de tehdit altına alan bir virüs yüzünden okullara iki hafta ara verildiğini ülkece öğrendiğimiz gün. Tabii sadece o an iki hafta olduğuna inandırmıştık kendimizi. Kimileri bu iki haftanın süper bir tatil olduğunu düşünüp anında oraya buraya gitme planları kurmaya başladı, kimileri de gerçekten bu hastalığı ciddiye alıp endişelendi. Ben? Ben bir süre bu olayı idrak edemedim aslında. Nasıl bir anda böyle bir hastalık ülkemize girmişti? Bu iki haftada neler olacaktı? Ne yapmam gerekiyordu? Öğretmenlerimiz bize bu iki haftalık süreçte evde kalmamız ve kendimizi korumamız gerektiğini söyledi. O günün akşamı eve geldim ve günceme olan biten her şeyi yazdım. Umarım bu hastalık ülkemizden çabucak gider ve eski günlerimize kavuşuruz diye dileklerimi de ekledim.

Evde kalıyordum, gerçekten. Dışarıdaki son eylemim okula gitmek oldu. Hep evdeydim ve her gün bir öncekinin aynısıydı sanki. Uyandığım sabahlar aynıydı, uyuduğum geceler aynıydı, gökyüzüne bakınca gördüğüm yıldızlar aynıydı, okuduğum kitaplarda yazanlar aynıydı, saatler hep aynıydı, şiiirler bile aynı geldi gözüme çoğu zaman. O kadar can sıkıcı bir döngüydü ki içinde bulunduğum, zevk aldığım her şeyden uzaklaştım ve hayatta olduğumun tek belirtisi nefes almak oldu bir süre. Zaman geçtikçe şikâyet etmeye başladım. Her şeyden ve her andan şikâyetçi oldum. İçimde belli belirsiz bir nefret oluştu dört duvar arasında kaldıkça. O kadar bunalmış hissediyordum, o kadar dışarı çıkmak için can atıyordum ki...

Gün geçtikçe en başında iki hafta olarak belirlenen tatil uzuyordu. Okula giderken, gittiğim için şikâyetçi olurum. Şimdi gitmiyorum, gitmediğim için de şikâyetçiyim. İşte düşüncelerim tam bu noktanın farkındalığına erişmemle değişti. İnsan, ne nankör varlıkmiş meğer. Elindekinin kıymetini asla bilmez, yaşadığı hiçbir ana sadece nefes alıyor olsa bile asla şükretmez, kaybetmekten korkmaz, yitince de yüzüstü gibi kaybettiğinin ardından ağlardı. Oysa ne büyük şükür sebebiydi nefes almak. Ne büyük şükür sebebiydi sağlıklı olmak. Ne büyük ayıp etmişim ben. Kendime dedim ki otur ve düşün. Düşün ki ne kadar bencil olduğunun farkına var. Sen

evdesin, bir ailen var, yiyecek yemeğin var, kafanı rahatça koyup uyuyabildiğin bir yatağın var, istersen okuyacağın bir sürü kitabın var, sağlıklısın ve kendini korumaktan başka hiçbir sorumluluğun yok. Üstelik şikâyetçisin bu durumdan. Böylesine rahatlığın ve güzelliğin içindeyken şikâyetçisin. Neden? Önüne geçilmesi zor olan bir hastalık yüzünden her gün vakaların arttığı ve insanların öldüğü bir düzende dışarı çıkıp eğlenemediğin için. Ah be Lara, sen ne ara bu kadar kalpsiz ve bencil biri oldun?

Düşündüm, düşündüm, düşündüm... Düşünmeliydim. Benim kadar şanslı olamayan insanların düşünmeliydim ve hâlime şükretmeliydim. Sağlık çalışanlarını getirdim aklıma ilk olarak. Kendi canlarını tehlikeye atarak, hiç uyku uyumadan, yemek yiyemeden, kişisel ihtiyaçlarını bile doğru düzgün gideremedi yedi yirmi dört insanların hayatları için çabalayan o koca yürekli insanları düşündüm. Onların da bir hayatları yok muydu? Onlar da istemez miydi her gece başlarını rahatça yastığa koyup uyuyabilmeyi? Onlar da istemez miydi hiçbir sorumlulukları olmadan rahatça kendilerini koruyabilmeyi? Onlar kendilerini değil insanları seçtiler. İçlerine çektikleri nefesi sadece kendileri için değil, tüm insanlar için çektiler. Kiminin haftalardır yüzünü göremediği çocuğu vardı belki ama onlar şikâyetçi değildi. Çünkü onlar bencil değildi. Çünkü onlar düşüncesiz değildi. Çünkü onlar kahramandı. En çok onlar kahramandı. Onlara ne kadar teşekkür etsek hep az kalır. Çünkü ödenmez bazı şeylerin bedelleri. Düşün Lara, onlar kadar cesaretin ve yüreğin var mı? Yok değil mi? O zaman şikâyet etmeye de hakkın yok.

Bu hastalığa yakalanan ve hastane odalarında yapayalnız hayat mücadelesi veren insanları düşündüm. O insanların ailelerini düşündüm. Düşünmek bile o kadar zor geldi ki... O insanlar çaresizce hayata tutunmak için çabalıyorlar. Ne görebildikleri bir yüz var etraflarında ne de duyabildikleri bir ses. O insanların aileleri ne kadar umutsuzdur kim bilir, ne kadar elleri kolları bağlıdır. Beklemek, yanarak ölmek kadar acı verir onlara. Hasta psikolojisi nedir bilir misin Lara? Böyle bir hastalığın psikolojisi nasıldır bilir misin? İnsanların yanına yaklaşmadığı, kendini patlamaya hazır olup birilerine zarar verecek bir bombaymış gibi hissetmek nedir bilir misin? Bilemezsin. Hiç bilmedin. O zaman şikâyet etmeye hakkın yok. Ediyorsan da, vicdanını yitirdin demektir.

Bu zorlu günlerde, evden çıkılmaması gerekirken işine gitmek zorunda olan, evine ekmek getirmek zorunda olan insanları düşündüm. Bu tehlikeyle yüz yüze gelmek zorunda olan insanları düşündüm. Onlar da istemez miydi evde kalıp kendilerini korumayı? İsterlerdi elbet ama onların bunca zorlukla bile savaşmalarını gerektiren sorumlulukları var. Hem kendileri için, hem aileleri için hem de diğer insanlar için sırtlanmaları gereken bazı yükleri var. Onla-

rın yapmama gibi bir şansları yok. Onlar zorunda ve her sabah kalkıp bu tehlikenin sularında yüzüyorlar. Sen o suda yüzebilecek kadar yüzme biliyor musun Lara? O suya girebilecek kadar güveniyor musun kendine? Hayır değil mi? Sen olsan boğulacağın sularda insanların yüzmek zorunda olduğu bir durumda şikâyet etmen, ne büyük küstahlık.

Evde kalıyorsan ne olmuş Lara? Kalabildiğin bir evin var. Gezememek hâlâ bir sorun mu senin için? Dört duvar arasındaki nefretin varlığını sürdürüyor mu hâlâ? Hâlâ devam edecek misin nankörlüğüne? Umarım öyle değildir. Umarım mühim olan şeyin evde kalıp başkalarının hayatını tehlikeye atmamak olduğunu anlamışsındır ve umarım aslında ne kadar iyi bir durumda olduğunun farkına varmışsındır. Yine de kızma kendine, sen bir şeylerin farkına vardın ve hâlâ farkına varamamış bir sürü insan var.

Düşündükçe düşündüm. Her düşüncem başka bir düşüncemin kapısına anahtar oldu. En sonunda bu hararetle düşüncelerimden sıyrıldım ve öylece bomboş bir şekilde duvarı izledim. Sonra kendi kendime dedim ki, demek ki sadece kendini düşünmemeliymişsin Lara. Hatta şu durumda kendini hiç düşünmemeliymişsin. Kendini niye düşüneceksin ki? Düşünecek neyin var senin? Asıl bu durumdayken diğer insanları düşünmelisin. Ne kadar şanslıymışsın değil mi? Kimi insanlar senin içinde bulunduğun hayatı hayal ederken, sen şikâyet ediyorsun. Sen insansın ve bir kalbin var. O kalbi kibrinle değil sevginle ve merhametinle doldurmalısın. Asıl ne zaman insansın biliyor musun? Dünyayı kendi etrafında dönüymüş sanmaktan vazgeçip kendin için istediğin güzellikleri bir başkası için de isteyebildiğinde insansın. Merhamet edebildiğinde insansın. Empati yapabildiğinde insansın. Evet, insanı diğer varlıklardan ayıran özellik düşünmektir ama asıl bir başkasını da düşünebildiğinde insansın.

Rana ALBAYRAK
10. Sınıf
Beşikdüzü Anadolu Lisesi

SABIR

Bursa'nın Yenişehir semtinde oturan Mehmet; vücudundaki hastalıkla boğuşan, parasızlık nedir her zerresine kadar yaşayan bir adamdı. Borcun içinde adeta boğuluyordu. Bir işe girmek çok istiyordu fakat vücudu reddediyordu. Kas hastalığı vardı Mehmet'in. Doktorlar ona öyle söylemişti. Giderek de kötüleşen bir illeti vardı. Buna ilaven ailesine bakmakla yükümlüydü. Karısı çalışmıyor, çocukları okuyamıyordu. Okutamıyordu onları. Gözlerindeki okuma hevesini görünce Mehmet'in vücudunda anlatılması zor olan bir his uyarılıyordu sanki.

Her seçeneği denedi. Ailesi için haftalarca düşündü. Çalıştığı işte artık içinden çıkılması güç olan bir bataklığa doğru yol almıştı. O işini de kaybetti.

Yeni bir iş bulmuştu sokakta yürürken. Fakat onun için bir umutsuz vaka idi. Vücudunu fazlasıyla zorlayacak bir işti. Yapamazdı. Ama maaşı o kadar iyiydi ki çocuklarına, o küçük evine yeter artardı.

Yine kendini attı sahile. En baştan düşünecekti. Derin düşüncelerin ardından bu işi yapamayacağını düşündü. Ümitsizliğine boğulan Mehmet'in gözleri denizle buluştu. Denizin üstündeki parlayan güneş, ona gülümsüyordu resmen. Derin bir nefesin ardından denizin, arabaların ve insanların sesine yeni bir ses eklendiğini işitti. Yakınındaydı bu ses Mehmet'in. Yanına birinin oturduğunu biraz geç kavrayabilmişti. Mehmet, yavaşça kafasını adama yöneltti. Yanındaki orta yaşlı güzel bir erkek çocuktu. Oğluna benziyordu.

Çocuk:

Amca, seni hep burada otururken görüyorum. Bir derdin, bir sıkıntın mı var?

O kadar nazik ve güzel yüzlü bir çocuktu ki, Mehmet bir an acılarını unuttu. Birkaç saniyenin ardından cevap verdi Mehmet.

Her şeyi düzgünce anlattı. Bir umut olduğunu düşündü belki de. Çocuk derin iç çekişin ardından şöyle söyledi:

"Bizim burada bir hocamız var seni ona götüreyim. İllaki bir şey bulur. Lütfen gel "

Mehmet içten pek inanmayıp takmasa da çocuğun yüzündeki umudu gördü. "Tamam" dedi, Mehmet.

Çocuk onu bir eve götürmüştü. Sıradan bir evdi. Uzun merdivenlerin ardından hedefe ulaştılar. Çocuk kapıyı açan hocasını gördüğünde yüzündeki ifadeyi gizleyemedi. Galiba çok seviyor diye düşündü Mehmet. Hocasının daveti üzerine içeri geçip oturdular. Çocuk her şeyi baştan sona anlattı ve Mehmet'le beraber umutla hocaya gözlerini diktiler. Mehmet çok merak ediyordu, yüzüne pek yansıtmasa da.

Hoca:

-Durumuna çok üzuldüm kardeşim. Elbet bir çaresi vardır. Bir iş bulduğunu söylemişsin fakat girip girmemekte kararsızsın galiba.

Mehmet kafa salladı. Saniyelerin ardından hoca oturuş pozisyonunu değiştirdi ve konuşmaya devam etti.

-Allah'tan yardım dile kardeşim. O çözülemeyen dert vermez. Senin tek yapman gereken isyan etmemek ve sabırla beklemek. Son bir çaren var.

Derin nefes alıp devam etti:

-Bu işe girip giremeyeceğini Allah'a sor. Namazlarını kıl ve rüyada bir renk görmek istediğini söyle. Eğer bir renk görürsen o işe gir kardeşim. O elbet bir çıkış yolu gösterir. Sabırlı ol lütfen. En içten şekilde yap. İnancını kaybetmeden devam et. Tek seferde olacak iş değildir.

Mehmet bunu düşünecekti. Pek Allah inancı yoktu aslında. Başka da şansı kalmamıştı. Denemek zorundaydı.

Eve geldi ve vakit kaybetmeden başladı. Günler, haftalar oldu derken hiçbir şey olmamıştı. Kendini kötü hissetti. Onca zaman boşuna uğraştığını düşündü. "Olsaydı şimdiye olurdu zaten" diye geçirdi kafasından. Giyinip hızlı adımlarla hocanın evinin yolunu tuttu.

Yine aynı merdivenlerin ardından kapıya ulaştı. Kapının ardından hoca onu gördü ve bir umutla ona gülümsedi. Mehmet için işler hiç öyle değildi. Beraber tekrar haftalar önceki gibi aynı yerlere oturdular. Hoca sessizliği bölen sesiyle:

-Evet, anlat bakalım neler oldu? Hocanın gözerindeki eminliği gördü Mehmet. Hemen lafa girdi:

-Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey görmedim hocam. Allah'ın sevmediği kuluymuşum demek ki. Daha hiçbir şey yapmayacağım. Tek çare bu hastalıkla beraber benim bu dünyadan yok olmamdır. İlk başlarda rüyalarım devam etti, sonra ise hiçbir şey görmez oldum. Sadece karanlıktı.

Hoca asla yüzündeki ifadeyi bozmadı ve sanki işler çözülmüş gibi bir ifadeye büründü. Mehmet anlam veremiyordu. Hoca:

-Ey Allah'ın kulu! Görmez misin? Çoktan cevap gelmiş bile... Yüzündeki gülümseme daha da arttı.

Mehmet'in gözleri anlamadığını belli eden bakışlarla yüzünü süzüyordu hocanın

-Anlamadım?

Hoca:

-Siyah da bir renk değil midir dünya kardeşim?

Mehmet şaşkınlığı içinde gözlerini yerdeki halıya dikti fakat onun hastalığı vardı nasıl olacaktı? Yine de bir heyecanla hocanın elini öptü. Teşekkürlerini esirgemedi Mehmet. Hızla oradan ayrıldı. Sabahlara kadar düşündü. İş ilanının olduğu yere gitti kafasını toplayınca. Bakışları oradayken gözleri karardı ve kendini karanlığa teslim etti. Gözlerini hastanede açtı. Yanında bir doktor vardı. Doktor:

-Bir şeyiniz yok. Sadece strese bağlı bir bayılma yaşadınız. Eşiniz kas hastalığından bahsetti. Bizde gereken neyse baktık. Hiçbir şeyiniz yok. Endişelenmeyin. Bugün taburcu olabilirsiniz

Mehmet duyduğu şeyle şaşkınlık içinde yataktan fırladı ve ailesine sarıldı. Kurtulmuştu artık. İşe girip çocuklarını okutabilir, ailesine bakabilirdi. O kadar mutluydu ki anlatılması imkansız bir şey gibi geldi Mehmet'e. Mutluluğunun ardından arkadan gelen pişmanlık onun yüzünü düşürüyordu. O isyan etmişti. Tekrar yolu hocayı buldu ve hoca ona elinden geldiğince yardım etti.

Mehmet'in artık bir işi, okula giden güler yüzlü çocukları vardı. Şükürlerini eksik etmiyordu. Her hafta hocayı ve çocuğu ziyaret ediyordu.

Karısıyla, çocukları okula bıraktıktan sonra Mehmet güzel işinin birinci gününe başladı.

Rümeysa ATİK
9. Sınıf
Özel Trabzon Açı Fen Lisesi

DÜŞÜNEMEDİK

Düşünürüz, kendimizi ya da başkalarını bazen sevdiğimizi bazen de tanımadığımızı... Peki düşünmek ne demek? Mesela birisi dese ki "Afrika'da yaşayan insanların bize çok ihtiyacı var. Nasıl dayanıyorlar acaba? Ya da dayanamıyorlar sözüm ona. Ve sadece zihninde kurmakla yetinse hiçbir şey yapmadan pek çoğumuz gibi. Buna karşılık birisi de orada yaşayan insanlara elinden geldiğince yardım etse, vakıflara bağışta bulursa, yardım derneklerine katılsa... Her ikisi de düşünmüş oldu mu?

O halde şu soruyu soralım kendimize: Düşünmek soyut mudur, yoksa somut mu?

Çokça karşınıza çıkmıştır halk arasında, şöyle derler. "Bşkalarını düşünmekten kendini unuttu." Peki, soruyorum size ben neden şu an evdeyim? Neden okuluma gidemiyor, sevdiğime sarılamıyorum? Dışarı çıkamıyorum neden? Neden korona yüzünden birçok insanımız ölüyor? Bşkalarını çok düşündüğümüz için mi? On yedi yıllık kısa hayatımda hep şuna inandım ben; güzellikte Allah'tan hastalıkta...

Yanlış anlamayın ben kesinlikle düşünmüyoruz demiyorum hatta gereğinden bile fazla düşünüyoruz zannımca, ama neyi ve nasıl? Önemli olan çok düşünmek mi iyi düşünmek mi? Fikrimi belki yanlış bir tabir kullanarak açıkça belli etmek istiyorum. "az düşün öz düşün."

Her telden çalmak diye bir deyim var, duymuşsunuzdur. Ben bu deymi bazen iyi bazen de kötü yorumlarım; mesele o tellerin ayrı ayrı nasıl çalındığına bağlı çünkü. Her düşündüğümüzü başarıyorsak ne mutlu bize ama durum tam tersiyse bir düşünceye çabalama fikri kulağa hiç de kötü gelmeyecektir.

Ve merak ediyorum gerçekten inana var mı? Bir yerde insanların başına sabah akşam bombalar yağacak, kadınlarına, çocuklarına işkence edilecek, bebekler daha doğmadan ölecek ve bunu herkes düşünecek ama çoğu bir şey yapmayacak, buna rağmen biz, hiçbir şey olmamış gibi aynı hayata devam edeceğiz. Annem hep "göz görmez akıl görür." der. Ya hepimiz birer gören kör, duyan sağır olduk ya da ben aklımı kaybediyorum.

Demem o ki düşünmüyoruz, evet iyi şeyler düşünmüyoruz belki ama, bencil olmayalım, düşünen var düşünen var. Çıkaralım artık şu at gözlüklerini.

Biliyoruz ki, benim kafamın içinden geçen iyi düşüncelerle bir yetim abla sevgisini hissedemez, benim kurguladıklarım ile bir çocuğun karnı doyamaz. Benim hayal ettiklerimle bir anne, evlat sevgisini dindiremez. Her şey bu kadar netken gerçekleri görmemiz için kaç çocuk daha bizi Allah'a şikâyet edecek, kaç ruh daha bedenden ayrılacak. Yalvarıyorum size artık kendimizi düşünmeyelim. Yeterince düşünmedik mi zaten ne geçti elimize, biraz da bşkalarını düşünelim ama gerçekten düşünelim.

Belki de kurtuluşumuz, yeniden dirilişimiz onlardır!

Rümeysa KÖSE
10. Sınıf

Ortahisar Zübeyde Hanım Kız Anadolu Lisesi

İKİ AİLE BİR HAYAT

Granada'da iki farklı aile... Biri Türk biri İspanyol... Aslında tek bir aile mi demeliyim, bilmiyorum. Çünkü bu ailelerin yaşamları birbirleriyle bağdaşmış. İspanya'da birbirlerinden başka güvenecek kimseleri kalmamış.

Lena ve annesi Jade İspanyol. Lena'nın bir de babası var ya da yok bunu onlar da bilmiyor. Yıllar önce terk etmiş onları. Lena 18 yaşında ve üniversiteye hazırlanıyor. Şu an için tek bir hayali var: İyi bir üniversite kazanıp annesiyle mutlu bir hayat yaşamak. Çünkü şu an yaşadıkları hayatı tamamen Türk komşuları Zeren ve Avni'ye borçlular. Avni eczacı, Zeren de kardiyolog. İkisi de çalıştığı için oğulları Yusuf'a bakamıyorlar. İspanyada güvenecek başka kimseleri de yok. Güvenilecekleri iki insan var: Komşuları Jade ve kızı Lena. Jade Yusuf'a bakıyor, Avni ve Zeren de Jade'ye maaş olarak hakkından fazlasını veriyor. Zaten verdikleri bu maaş Jade ve Lena'nın tek geçim kaynağı. Ama yardımları maaştan ibaret değil. Jade koroner kalp hastası. Hastanedeki bütün masraflarını Zeren karşılıyor. İhtiyaç duydukları ilaçları da Avni ücretsiz temin ediyor. Yani hayatları tam anlamıyla maddi ve manevi açıdan birbiriyle kenetlenmiş iki aile var Granada'da.

İşte o gün gelip çatmıştı. Lena'nın hangi üniversiteye gideceğini öğrenme zamanı gelmişti. Başta Jade olmak üzere hepsi birbirinden heyecanlı bir şekilde sonucu bekliyordu. Ekran açıldı ve yaklaşık 10 saniye sonra ekranda "Granada Üniversitesi" yazısı belirdi. Lena donup kaldı. Hayali Pompey Fabre Üniversitesiydi ama çok da üzülmedi aslında. Çünkü Granada da okuyacak olması her açıdan daha iyiydi. Ufak bir şokun ardından birbirlerine sarıldılar ve Lena'yı tebrik ettiler.

3 gün sonra Lena ve Jade'nin kapısı çaldı, gelen Avni ve Yusuf'tu. Avni, kardeşinin düğünü için Türkiye'ye gideceklerini, bu yüzden vedalaşmaya geldiklerini söyledi. Zeren onlarla birlikte değildi çünkü Avni'nin ailesi Zeren'den pek hoşlanmazdı, bu yüzden bu mutlu günlerinde Zeren'i görmek istemediler. Avni ve Yusuf Lena ve Jade'yle vedalaşıp havaalanının yolunu tuttular.

Bir hafta geçmişti. Zeren, Lena ve Jade heyecanla havaalanına gidiyorlardı çünkü Yusuf ve Avni artık dönüyordu. Zeren hiç olmadığı kadar mutluymuştu, yerinde duramıyordu ki telefonu çaldı. Birkaç dakika sonra yüzü bembeyaz kesildi. Lena ve Jade ne olduğunu anlamamıştı. Zeren birden yere yığıldı. Lena "Yardım edin!" diye bağırırmaktan başka bir şey yapamadı. Jade telefonu eline aldı ve o da acı gerçekle kahroldu. Avni ve Yusuf'un uçağı düşmüştü. Avni ölmüş, Yusuf ise iki ayağını da kaybetmişti. Jade de donup kaldı bir an sonra kendine geldi, şu an Zeren'in durumunu düşünemiyordu.

Avni'nin ailesi de durumu öğrenince Yusuf'u almak için Granada'ya geldi. Fakat Yusuf'un ayaklarını kaybettiğinden haberleri yoktu. Yusuf'u da görünce hepsi Zeren'in üzerine yüklendi. Ama Zeren'in onları dinleyecek hali yoktu. Dinlemiyordu da zaten. Avni'nin ailesi de küfürler ve hakaretler savurarak Yusuf'u almadan gittiler. Çünkü almak istemediler.

Zeren, Yusuf, Lena ve Jade perişan bir haldeydiler. Avni'nin gidişi hepsini derinden sarsmıştı.

Aradan iki ay geçti. Lena artık üniversiteye başlamıştı. Hem okuyor hem çalışıyordu. Çünkü yalnızca Zeren'in çalışması olmazdı artık. Saat gece 2'ydi. Lena işten çıktı ve eve geldi. Çok da yorgundu, hemen odasına gidip uyudu. Ertesi gün uyandığında saat 12'ydi, ilk dersleri kaçırmıştı bile. "Anne saat kaç olmuş, niye uyandırmadın beni?" diye söylenerek odaya girdi ve hayatının 2. büyük şokunu yaşadı. Jade yere yığılmış bir vaziyetteydi. Ambulansı aradı, sonra Zeren'e haber verdi ama her şey için artık çok geçti. Annesi kalp hastasıydı ve kalp krizi geçirmişti. Zeren ve Lena için her şey daha da zorlaşıyordu.

Lena artık İspanya'da yalnızdı. Zeren ve Yusuf Türkiye'ye dönmüştü. Çünkü Zeren İspanya'da hem çalışıp hem Yusuf'a bakamazdı. Belki ailesi Yusuf'a bakar diye bir ümitle Türkiye'ye döndü. Ama olmadı. Onun ailesi de meğer yıllar önce Avni'yle evlendiğinde silmişlerdi Zeren'i hayatlarından. Şu an İspanya'ya geri dönezdi . Türkiye'de de kimsesi yoktu. Zeren mecbur Yusuf'u da her gün hastaneye getirdi. Onun için çok zordu ama başka çaresi kalmamıştı.

Lena ise İspanya'da çok yalnızdı ve kendini çalışmaya adanmıştı. Zeren'e de çok minnettardı çünkü Zeren Türkiye'ye de dönmüş olsa her ay Lena'ya belli miktarda para gönderiyordu. Lena'nın finalleri gelmişti. Zeren gece çalıştığı işten ayrılmasını, daha çok ders çalışmasını söyledi. Lena sabahlara kadar çalıştı, Zeren'in onun üzerindeki emeğini boşa çıkarmak istemiyordu. İlk sınavı bitti ve düşündüğünden çok daha iyi geçti. Bir an önce Zeren'i arayıp güzel haberi vermek istiyordu. Aradı. Telefon çaldı, çaldı ama cevap veren olmadı. Meşgul olduğunu düşündü. Birkaç saat sonra yeniden aradı. Telefon yine çaldı, çaldı sonunda hiç tanımadığı bir ses cevap verdi. Telefondaki ses bir hemşireydi. Zeren'in beyin kanaması geçirdiğini ve şu an yoğun bakımda olduğunu söyledi. Lena inanmadı. Çünkü böyle bir şey olamazdı. Zeren de onu bırakıp gidemezdi. Ne yapacağını bilemedi. İçinden bir ses Türkiye'ye gitmesi gerektiğini söylese de o sesi dinlememesi gerektiğini düşünüyordu çünkü okulunda her şey çok yolundaydı; her şeyi emeklerini, böyle önemli bir haftada bir anda yok edemezdi. Ama akli da hep Zeren'deydi.

1 saat sonra yine telefonu çaldı. Zeren'in de onu bırakmış olmasından çok korkuyordu. Eli titreye titreye telefonu açtı. Hemşire Zeren'in durumunun stabil olduğunu fakat Yusuf'un ağlamaktan helak olduğunu söyledi. O an hayatının en büyük çaresizliğini yaşadı. Bir tarafta hayalleri, bir tarafta Zeren'in emaneti Yusuf. Sonra birden düşünüp "Ben ne yapıyorum?" dedi kendi kendine. O hayalleri ona kurdurtan da gerçekleşmesine yardım eden de Zeren'in ta kendisiydi. Annesiyle geçirdiği güzel ve rahat hayatın mimari de Zeren ve Avni'ydi. Hayatını onlara borçluydu. Ya onlar olmasaydı? Hayatları çok farklı olurdu. Bu derin düşünceler âleminden çıktı ve gözünün önüne Yusuf geldi. Ne kadar da korkmuştur şimdi Yusuf! Hemen biletini aldı ve ilk uçakla İstanbul'a geldi. Onu görünce Yusuf da biraz sakinleşti. Lena Zeren'in doktorlarıyla da konuştu ve Zeren'in az vakti kaldığını öğrendi. Endişesini Yusuf'a fark ettirmemek onun için çok zordu.

4-5 saat geçtikten sonra Zeren artık hayata gözlerini yumdu . Lena ve Yusuf resmen tek başlarındılar artık. Yıllar önce Lena ve Jade nasıl Zeren ve Avni'ye muhtaçsa Yusuf da şimdi Lena'ya muhtaçtı.

Zeren ve Avni Lena ve Jade'yi çok mutlu etmişti. Her ihtiyaçlarını karşılamışlardı. Farklı ırktan da olsalar iki ailenin tek bir hayatı vardı. Lena da şimdi Yusuf'a bakmalı, ona mutlu bir hayat yaşatmalıydı. Artık tek düşündüğü şey Yusuf'tu. Aralarında kan bağı yoktu belki ama onlar bir aileydi. Yusuf'u aldı ve hikâyenin başladığı yere Granada'ya götürdü. 4 sene öncesine kadar aynı yerde 5 kişiydiler, ne kadar da mutluymuşlar meğer! Şimdi aynı yerde Yusuf ve Lena tek başlarına.

4 sene önce Zeren ve Avni'nin yaptığı fedakârlığı yapma sırası şimdi Lena'daydı. Lena kendine bir söz verdi ve "Son nefesime kadar Yusuf'un yanıdayım "diye yemin etti. Bir daha da onu yanından hiç ayırmadı.

 Senanur HACIMURTAZAOĞLU
9. Sınıf
Of Solaklı Fen Lisesi

HAYATTA BAZEN

Bencillik hayattaki en kötü duygulardan biriydi. Annemiz ve babamız çocukluğumuzdan bu güne kadar bizleri kötü duygulardan sarıp sarmalayarak arındırmayı görevleri haline getirmişlerdi. Meleğin anne ve babası da böyledi. Onlar da genel anne ve babalar gibi çocuklarını kötü şeylerden korunmak, uzak tutmak istiyorlardı. Çocuklarının gündelik yaşantısını bileklerine bağladıkları hayali iperle adeta kontrol altına alıyor, onu korumak isterken anlamadan Meleğin iç dünyasına ortak oluyorlardı. Melek 8 yaşında küçük bir kız çocuğu olsa da bazı şeyleri anne ve babasının davranışlarından çıkarabilecek kadar zeki de bir çocuktu. Mesela annesinin her gün arkadaşları ile arasına mesafe koymasını, babasının ise onu dış ortamlarda uzak tutmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Annesi ve babasına göre arkadaş ortamları çocukların zihnini kötü etkileyebilecek kadar kötü yerlerdi. Kızlarının bahçelerine çıkıp koşturması, oyun oynaması onlar için kabul edilebilir bir şey değildi. Babası her zaman ne derdi; Bahçeler türlü türlü mikroplarla doludur.

Küçük kızın çocukluğu çeşit çeşit sınırlandırmalar ile devam ederken bir gün büyüyeceği bu hikayede hesaba katılmamış gibiydi. Melek büyüyüp genç bir kız olduğunda ona öğretilen şeylerden dolayı küçüklüğü gençliğinde yiğip bitirmişti. Çünkü çocukken babasının ve annesinin ona söylediği şeyler o büyüdükçe onu takip etmişti. İnsanlardan uzak duruyor, kimseyle temas haline geçmiyordu. Adeta kendini hayatından soyutluyordu. Kızlarının bu halini gören anne ve baba çocuklarını yetiştirme şekillerini zamanla gözden geçirmeye başlamışlardı bile. Bir hata vardı ve bu hatanın onlara ait olduğunu zamanla anlamışlardı. Yine günlerden bir gün geç kız okulundan dönerken etrafındaki insanlara garipser bakışlar atıyordu. Herkesin yüzlerinde maske vardı. Genç kızın annesi ve babası Meleği de maske takmak konusunda ne kadar uyarırsa da Melek onları dinlememişti. Yine ebeveynlerin ona öğrettiği yoldan gidiyordu ve maske takmanın gereksiz bir şey olduğunu düşünüyordu. Sokakta ilerlemeye devam ederken karşıdan karşıya elinde birçok torba ile geçmeye çalışan bir kadın gördü. Kadın bir elinde bastonu ile yürümeye çalışırken diğer eliyle de torbaları tutmaya çalışıyordu. İçinden bir sesi gidip o kadına yardım etmesini söylerken diğer yandan da o torbaları nasıl tutacağını düşünüyordu. Bu bencillik miydi? Torbalarda olabilecek mikroplardan çekildiği için, kendini bu denli düşündüğü için kadının güçlük çekmesine izin mi verecekti? Tabii ki vermeyecekti. O gün Melek koşu koşu kadının yanına ilerleyip ona yardım etti. Kadını evine kadar bırakıp evine gitmeyi planlarken yaşlı kadın bir kaç dakika beklemesi söyleyince kapıda kadının geri dönmesini bekledi. En nihayetinde yaşlı kadın

Meleğin yanına geldiğinde, kadın elindeki maskeyi genç kızı uzattı. Tereddüt etse de kadının elinden maskeyi alarak yüzüne taktı. Evet hayatta her zaman titiz ve temkinli olmalıydı insan ama bunu da sınırlarını aşmamalıydı. Melek o gün öğrendi ki yaşlı kadını düşündüğü için o kadın da Meleği düşünerek ona maske vermişti. Anlamıştı ki insan hayatta bazen başkalarının da düşünmeliydi.

Sevilay ÇOĞLAN
10. Sınıf

Of Şehit Ahmet Türkan Çok Programlı Anadolu Lisesi

TÜKENEN HAYATLAR

Araba bozuk yolda yalpalarken başımı cama vurunca uyandım. Etrafa baktığımda az bir yolumuzun kaldığını anladım ki yaklaşık on dakika sonra araba durdu. Arabadan indiğimde şiddetli rüzgârın taşıdığı kumlardan gözlerimi açamaz oldum. Gözlerimi açmaya zorlarken bize doğru gelen kişiyi seçmeye çalışıyordum. Gittikçe yaklaşıyordu. Üniformasından anlaşıldığı üzere bu bir Türk askeriydi. Hemen selama durduk. Sonra bu askerın peşine düştük. Burası Türkiye'nin Suriye'deki askeri üssüydü. İçeriye girdiğimizde bir tabur pırıl pırıl gençle karşılaştık. Komutanları olduğu anlaşılan iki kişi de önlerindeydi. Komutan bize dönerek bizi onlara tanıttı: "Gördüğünüz ekip Suriye'deki iç savaşı tüm çıplaklığıyla dünyaya duyurmak için buradalar. Burada oldukları süre zarfında bölgedeki en güvenli yer olan askeri üssümüzde konaklayacaklar." dedi. Sonra bize dönerek: "Hoş geldiniz!" dedi. Bir askerın önünde durarak "Asker!" diye bağırdı. Asker de: "Serdar ERBAŞ, Trabzon! Emret komutanım!" diye teknil verdikten sonra Komutan: "Bu ekibe misafirhaneye kadar eşlik et bakalım!" dedi. Sonra bize dönerek: "Yorulmuşsunuzdur, biraz dinlenin. Yedi de akşam yemeği var. Orada görüşürüz." dedi. Askerın peşine takıldık. Bizi kalacağımız yere götürdükten sonra bir ihtiyacımızın olup olmadığını sordu ve olmadığını söylediğimizde görevine geri döndü. Odaya girip kendimi yatağın üstüne bıraktım. O an Suriye sınırına girdiğimizden bu yana ne kadar gergin olduğumu fark ettim. Burada güvende olduğumu hissetmenin verdiği rahatlıkla uykuya daldım. Uyandığımda saat yediye geliyordu. Üzerimi değiştirip yemeğe indim. Yemekte nerelerde çekim yapacağımızdan bahsediyorduk. Her şeyi konuştuğumuza emin olduktan sonra odalarımıza çekildik. Telefonu elime aldığımda eşimden 37 cevapsız aramanın olduğunu gördüm. Telefonum sessizdeydi. Kim bilir beni ne kadar merak etmişti. Hemen telefona sarıldım. Telefonu açıp sesimi duyduğunda derin bir "Oh!" dedikten sonra korktuğum ve hakkı olan sitemini yapmaya başladı. Bir süre devam eden sitemden sonra o gün olanları birbirimize anlatıp telefonu kapattık. Ertesi günün yorucu olacağını düşünüp erkenden uykuya daldım. Sabah dışarıdaki adım sesleriyle uyandım. İlk bir irkildim ama buranın askeri üs olduğunu hatırlayıp rahatladım. Hemen giyinip yemeğe indim. Yemekte akşamki kadar konuşulmadı. Herkes ne yapacağını bilincindeydi. Yemeğimizi bitirip çantaları arabaya yükledik ve yola koyulduk. Bize askeri bir araç eşlik ediyordu. Yarım saatlik bir yolculuktan sonra savaşın en şiddetli yaşandığı yerlerden birine vardık. Gördüğüm manzara karşısında donakaldım. O sırada bizden daha deneyimli olan ekip tercümanımız Hasan yanıma geldi: "Ben de ilk gördüğümde kalakalmıştım. Bizim gibi insanların yiyip, içip dolaştığı koca şehir şimdi bir harabeden ibaret!" dedi. Bu cümlenin ardından ekip şefimizin seslenmesiyle Hasan yanımdan ayrıldı. Ben de Hasan'ın peşinden kameralarımızı kuracağımız yere gittim. Kameram için uygun açıyı bulmaya çalışıyordum. O sırada bir hapsirme sesi duydum. Çok güçlü değildi ama çok yakınımdan gelmişti. Sesin geldiği yöne baktığımda duvarın arkasına hızla kaçan bir kız çocuğu gördüm. Belli ki küçük kız yabancıların onu fark etmesinden korkmuştu. O gün o küçük kızı bir daha görmedim. Çekim bitip askeri üsse döndüğümüzde eşime telefon açtım. O gün olanlardan birbirimize bahsettik. Nedense kızı gördüğüm anı uzun uzun anlatmıştım. Zaten o kızı gördüğüm andan beri yüzü bir türlü aklımdan çıkmamıştı. Bunu çocuğumun olmayacak olmasına yormuştum. O an bu çocuğın hayatını değiştirebileceğimi nerden bilebilirdim. Ertesi gün aynı bölgeye tekrar gittik. Geldiğimizden beri gözüm o küçük kızı arıyordu ama küçük kız yoktu.

Öğleye kadar süren çekimden sonra yemek molası vermiştik. Ben de bu boşluktan istifade edip eşimi ararım diye arabanın yanına gittim. O sırada küçük kızı tekrar gördüm. Bu sefer kaçmadan bana doğru bakıyordu ama bana değil elimdeki sandviçe baktığını anladım. Acıkmış olduğunu düşündüm ama yanına gidersem kaçabilirdi. Sandviçi arabanın kaputunun üzerine bırakıp oradan uzaklaştım. Bir yere gizlenip onu izlemeye koyuldum. Kız bir ceylan ürkekliliğiyle ama ona ihtiyacı olduğunu bilerek arabaya yaklaşıyordu. Neyse ki yemeği almıştı. Yemekle beraber uzaklaşırken ben de ekibimin yanına döndüm. Bu sahneyi birkaç gün tekrarladıktan sonra kızın yemeği alıp nereye gittiğini merak etmiştim. Buradaki çoğu ev bombalarla harabeye dönmüştü. Acaba bu kızın başını sokabileceği bir evi var mıydı? Bir gün yine küçük kıza sandviçimi bırakıp gizlendikten sonra kızın sandviçi almasını bekledim. Kız gelip sandviçi aldıktan sonra her zaman yaptığı gibi koşar adım uzaklaştı. Tek fark benim onu takip ediyor olmamdı. Küçük kızın bu tehlikeli yerde bu kadar korkusuz yürümesinden buranın onun güvenli yolu olduğunu anladım. Sonunda yarısı bombayla vurulmuş yarısı ise yıkılmak üzere olan evden hallice bir viranenin önünde durdu. İçeriye girdiğinde içeriye görmek için daha da yaklaştım. Bir köşeden izlemeye koyuldum. İçeride kızdan başka bir çocuk daha vardı. Kızdan daha küçük olduğu belli olan bu erkek çocuğunun kızın kardeşi olduğu anlaşılıyordu. İçeride biri üç biri altı yaşlarında olan iki çocuktan başka kimse görünmüyordu. Küçük çocuk hemen ablasının yanına ilişmişti. Küçük kız yerde duran su dolu bir kabı aldı. Çok temiz sayılmayan bu suyun bir yerden taşınarak getirildiği belliydi. Bir bardağa bu sudan boşalttı. Önce kardeşine içirdi, sonra kendisi içti. Sıra ikisinin de sabırsızlıkla beklediği sandviçe gelmişti. Kız sandviçin yarısından fazlasıyla kardeşini doyurduktan sonra kendisi geriye kalan parçayı yedi. Suyun artanını da tekrar kaba boşalttı. İlerde bu sahne gözümün önüne her geldiğinde gözlerimi yaşartacaktı. Bu gördüklerimden sonra hayatımdaki tüm imkânlar gözümün önüne geldi. Yaşadığım ev, hazırlanan mükellef sofralar, berrak sular, sıcak aile ortamı ve daha nice şey. Bizim için sıradanlaşan bu imkânlar bu çocukların lüks sayılabileceği türdendi. Çevremde gördüğüm çocuklarla bu iki yavrucağı yan yana getirdiğimde durum daha da vahimleşiyordu. Bu çocuklar, yaşatlarının doyumsuz istekleriyle ailelerini sıkıştırdıklarını görseler kim bilir ne kadar şaşırırlardı. Bu çocukların oyuncağı olmuş muydu acaba? Bunun gibi bir sürü düşünce beynimi işgal ediyordu. En önemlisi de bir yerlerde böyle insanlar varken biz nasıl bu kadar umursamaz olabilmıştık. Düşündükçe kendimden soğuyordum. Bu düşüncelerle çoktan ekibin yanına ulaşmıştım. Bundan sonraki günler bu çocuklara daha fazla yemek getirmeye dikkat etmiştim. Bu şekilde Suriye'deki bir haftayı geride bırakmıştım. Bir haftanın sonunda korkuyla beklediğim haberi almıştım. Ekibimiz Suriye'de buraya 5 saat olan başka bir bölgede çekime gidecekti. Ben ise bu çocukları nasıl burada yalnız bırakacağımı düşünüyordum. Suriye'de geçen bir haftada eşimle konuşmalarımın gündemi bu çocuklar olmuştu. Bu haberi aldığımda eşimi aradım. O da bu duruma benim kadar üzülmişti. Bana ne yapmayı düşündüğümü sordu. Ve ben daha bir şey diyemeden "Belki biz o çocukları evlat edinebiliriz." dedi. Eşimin bu söylediği bir süredir benim de aklımdaydı ama böyle bir şeyi ne eşime ne de o çocuklara teklif etme cesaretini kendimde bulamamıştım. Eşime bu teklifinden ne kadar memnun olduğumu ama o çocukların da bizi isteyip istemeyeceğinden emin olamadığımı söyledim. O da "Bunu öğrenmenin tek yolu onlara sormak." diye haykırdı. O gece gözüme uyku girmemişti. Acaba onlar da bizi ister miydi? İstemezlerse ne yapacaktım? Bunları düşünmekten deli ola-

caktım. Neyse ki güneşin doğmasıyla hazırlanıp gecedan kurduğum gibi Hasan'ı uyandırmaya gittim. Kolundan çekiştirerek onu kaldırdım ve arabaya geldiğinde nereye gittiğimizi sordu. Ben de "Gidince öğrenirsin!" demekle yetindim. Şimdi çok stresliydim. Kötü bir senaryoda ne yapacağımı düşünüyordum. Nihayet gelmiştik. Ben hızlı adımlarla eve yaklaşırken Hasan da ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışarak peşimden geliyordu. Evin önüne geldiğimizde bombaların açtığı deliklerden kolayca içeri girebilirdim ama onları korkutmak istemiyordum. İçeriye seslendik. Biraz sonra küçük kız görüldü. O an göz göze geldik. Küçük kız bir haftadır yiyecek getirmemden olacak korkmadan yanımıza geldi. Adının Ravza olduğunu öğrendiğimiz bu şirin kıza anne babasının nerede olduğunu sormasını istedim Hasan'dan. Kız bu sorunun ardından yanımızdan geçerek evin arka tarafına yürüdü. Biz de peşinden gidiyorduk. Sonra mezar olduğu anlaşılmayan bir kum yığınının önünde durdu. Bize dönerek: "Buradalar!" dedi titrek bir sesle. O an tüylerim diken diken olmuştu. Ne söyleyeceğimi ne yapacağımı bilmiyordum. Sonra Hasan'a ne zaman vefat ettiklerini sormasını istedim. Küçük kız: "Bu günle iki hafta oldu!" dedi. Kimselerinin olmadığını öğrendiğimizde kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Hasan'dan onları bu savaş ortamından uzağa Türkiye'ye götürmek istediğimi söylemesini istedim. Tabii ki onların da istemesi durumunda. Küçük kız kaşlarını çatarak: "Asla!" dedi. Korktuğum başıma gelmişti. Küçük kıza dönerek neden diye sormasını istedim. Küçük kız: "Benim annem ve babam burada. Ben de onlara kavuşacağım günü bekliyorum. Anne ve babamı bırakıp hiçbir yere gitmem dedikten sonra koşarak eve girdi. Olduğum yere çakılmıştım. Ne bir adım geri ne bir adım ileri atabildim. Gözlerimden yaşlar boşanırken Hasan'ın sırtıma dokunmasıyla irkildim. Artık gitmemiz gerekiyordu. Arabaya binmeden son bir kez arkama baktım ve arabaya bindim. Bu kez Hasan kullanıyordu. O sırada Hasan'ın telefonu çaldı. Arayan ekip şefimizdi. Ekip yola çıkmak için bizi bekliyordu. Geri döndük ve ekiple yola çıktık. Diğer bölgede beklediğimden uzun kalmıştık. Çocukları çok merak ediyordum. Neyse ki bir haftalık ayrılıktan sonra geri dönüyorduk. Arabamız askeri üste durdu. Ben Hasan'ı alıp çocukların yaşadığı yere doğru yola koyuldum. O sırada arabayı ani bir frenle durdurdum. Arabadan kendimi attım. Gördüğüm şeyin rüya olmasını istedim. Ravza yerde kanlar içinde yatıyordu. Yanına vardığımda dizlerimin üstüne çökmüştüm. Elimi bileğine götürdüğümde dünya başıma yıkılmıştı. Bir yandan haykırıyor bir yandan ağlıyordum. Bir süre böyle kaldıktan sonra Hasan'ın omzuma dokunmasıyla kendime gelmiştim. Ondan sonrasını hayal meyal hatırlıyordum. Ravza'yı almamız, eve götürmemiz, kardeşinin ablasını gördüğündeki ağlayışı, Ravza'yı anne ve babasının yanına gömmemiz... Ben öylece mezarın başında kalakalmıştım. Düşündüğüm şeyse durumu daha da üzücü kılıyordu. Ravza'yı arabayı park ettiğim yerde bulmuştum. Belli ki onca zaman ona yemek getirmemi beklemişti. Kendi için değilse bile kardeşi için. Ben ise gelememiştim. Şimdi o dediği gibi beni ömür boyu sürecek bu vicdan azabıyla bırakarak anne ve babasının yanına gitmişti.

Şeyma ERBAŞ
11. Sınıf
Of Solaklı Fen Lisesi

UMUT TÜNELİ

Toprakların boşaltılıp yerine ümidin doldurulduğu bu tünelde soluk almak gitgide zorlaşmaya başlamıştı ama Sakib'in nefesini kesen asıl şey Munib'in sorusuydu: "Nerelisin?" Sakib bir an duraksadı ve Munib'e dönerek : "Ben Hırvat birliklerinin İslam'a olan öfkelerini kustuğu, camileri yakıp yıktığı, üç aylık bebekten seksen iki yaşındaki kocalara kadar 116 masumu şehit ettiği, insanları canlı canlı yaktığı yerdenim!" Munib gözleri yaşlı bir şekilde : "Ahmiçi köyü?" dedi. Sakib ise bir anlık gözyaşı yağmurunun ardından sadece "Evet!" anlamında başını sallayabildi. Saatlerce süren çalışmanın ardından herkes için dinlenme vakti gelmişti. Sakib hariç. Düşünceleri aklını ve kalbini kemirmeye başlamıştı yeniden. O günden sonra yeniden. 17 Nisan günüydü, katliamdan bir gün sonrasında, mühendislik okumak için gittiği Saraybosna'daki keskin nişancılardan, Bosna-Hersek'in her şehrinde kol gezen ölüm ordularından saklana saklana köyüne geldiğinde gördükleri karşısında aklını yitirmemesi şaşılacak işti doğrusu. Evleri yanmış; dedesi, ninesi ve annesi feci bir şekilde can vermişti. Onları elleriyle defnettikten sonra o da babası gibi Boşnak birliklerine katılmıştı. İlk başlarda ailesinin ölümünden babasını ve kendini sorumlu tutmuştu. Eğer babası onların yanında olsaydı. Eğer olsaydı... Bu düşüncelerin çocukça olduğunu kendisi de biliyordu. Bir an için durdu ve babasının "İslam için, milleti için, devleti için direnişini ve fedakârlığını düşündü. Artık anası da babası da devletiydi.

Boşnak birliklerindeki er sayısı günden güne artmaktaydı. Sakib, her birinin gözlerinde ölümü korkutan o bakışı görmüştü. Birliğindeki erlerle konuştuğunda yüreklerindeki şehadet arzusunu hissetmişti. Önceleri Sırp ve Hırvatların oluşturduğu ölüm ordusu ile sayı farkının fazla olmasından endişe etmişti. Bu yiğitlerle konuştuktan sonra anladı ki önemli olan yanımızdakilerin sayısı değil inandıklarımızın niteliğiydi. Bir endişenin bittiği yerde başka bir endişe baş gösterdi: Mühimmat yetersizliği. Sayı arttığından eskisi gibi öldürülen düşman askerlerinin silahını almak yeterli gelmiyordu. Sakib'in pek malı, mülkü yoktu. Dedesinin ona okulu kazandığında verdiği bir gümüş saati vardı. Saatini birlik komutanına verdi. Bu işi sessiz sedasız halletmeye çalışmıştı lakin bu durum Munib ve Sejo'nun gözünden kaçmamıştı. Onun yaptığı bu fedakârlığı Munib, Sejo ve yüzlerce yiğit daha devam ettirmişti. Sakib'in yaptığı bu yardım adeta bir domino etkisi yaratmıştı. Bu kutlu savaşçılar serden geçmişlerdi de vatanlarından vazgeçmemişlerdi. Komutanlarının elinde biriken para hakikaten fazlaydı. Bu parayla bütün birliklere yetecek sayıda silah sağlanabilirdi. Ama bunu yapmaları mümkün değildi.

Zaten içinde oldukları sefalet onları yeterince zorluyordu. Askerlerinin açlıktan ölmelerine fırsat veremezdi. Paranın bir kısmı ile gıda alıp bir kısmı ile de mühimmat almaya karar verdiler. Fakat biliyorlardı ki bu yeterli olmayacaktı. Aslında diğer devletlerin yardımlarına ulaşabilselerdi... Zaten Türkiye'den başka doğru dürüst yardım eden de pek yoktu. Bu imkânsız görünüyordu. Çünkü Sırp dağlarda nöbet halindeydiler ve gelen yardımlara el koyuyorlardı. Nice asker yardımları almaya gittiğinde şehit edilmişti. Sakib bunların hepsinden haberdardı. Günlerce çözüm bulmak için çabalayıp duruyordu. Ve mühendisliği kuşanan zekâsını kullanarak tüm detaylarıyla bir plan yaptı. Koşarak komutanının yanına geldi. Heyecanlı bir ses tonuyla: "Kazmalıyız komutanım! Tüneeee! Tünel kazmalıyız!" Komutan ümitsizdi. Çünkü bunu onlar da düşünmüşlerdi. Bunun oluru yoktu. Sırp keskin nişancılarıyla gördüğünü katliyordu. Bombalar günlük hayatın bir parçası olmuştu. Yine de bu genç mühendisi kırmak istemedi. Ve şöyle dedi: "Bak evladım! Bu birlikte daha yenisin. Hevesini kırmak istemem lakin bu konuda etraflıca düşündük ama bir sonuca varamadık. Planlarımız hep bir çıkmaza varıyor.

-Komutanım, izninizle size planımı sunmak istiyorum. "Peki, anlat; bakalım!" dedi komutan.

"Ablukaya alınan başkentimize yardımları ulaştırmamız gerek ama vurulmamız an meselesi. Bu yüzden şehre en yakın ev ile bizim bulunduğumuz bölgedeki bir ev arasında bir tünel kazmalıyız. Bir de açık arazi sürekli bombalandığından bombalardan herhangi birinin tünele isabet etme ihtimaline karşı birden fazla çıkış buldurmalıyız!" diyerek heyecanla açıkladı planını. Komutan şaşırılmıştı çünkü bu plan biraz delilik istiyordu. Hiçbir alet olmadan sadece insan gücüyle çalışmaları gerekiyordu. Sadece insan gücüyle... Bu imkânsızdı. Hayır, sadece onlar yapana kadar imkânsızdı. Komutan, zihnindeki kalabalıktan sıyrılarak Sakib'e döndü ve "Yarın civardaki evlerin hangisinin tünel için daha uygun olduğunu araştırmanı istiyorum. Yanına iki kişi al ve hayatta kalmaya çalış!" dedi. Sakib; Sejo ve Munib'in yanına gitti. Bu birlikte yeniydi ve sadece onları tanıyordu. Sejo ve Munib'in yanına oturdu, biraz baktılar önce. Sakib onlarla pek konuşmamıştı. Hatta konuşmaktan kaçınıyordu. Belki de konunun ailesine gelmesinden korkuyordu. Bilmiyordu. Sakib sessizliği bozdu ve planını onlara da anlatmaya başladı. Yarın tünel yapılacak evi araştırmak için civarı gezeceğini ve onların da gelmeleri, kendisini yalnız bırakmamaları gerektiğini söyledi. Munib ve Sejo da seve seve kabul ettiler bunu. O gün uykuya dalabilmek Sakib için daha kolay olmuştu. Büyük bir sorumluluk almıştı ama yine de bir tüy gibi hafif hissediyordu kendini. Bu hissini verdiği huzurla ve ümitle uykuya daldı. Sabah erkenden yola koyuldular. Akşam olmadan tünel için uygun evi bulmuşlardı. Bu

evin başkente uzaklığı sekiz yüz metre kadardı. Kapıyı çaldılar. Orta yaşlı bir kadın açtı kapıyı. Sejo hemen söze girdi. “Selamünaleyküm teyze! Biz bu vatan için Sırp ve Hırvatlarla çarpışan askerleriz. Acaba evin sahibiyle görüşebilir miyiz?” dedi. Kapıyı açan yaşlı teyze “Bu evin sahibi Kolar ailesidir. Ben de bu ailenin en büyüğüyüm. Yani evin sahibi benim. Siz ne istemiştiniz? Aç mısınız? Allah’a şükürler olsun yiyecek ve içeceğim var. Gelin haydi!” diyerek onları içeri davet etti. Munib, Sejo ve Sakip bu kadının gösterdiği ana şefkatini yüreklerinde hissetmişlerdi. İçeri girdiler ve birlikte aynı sofrayı paylaştılar. Sonra vakit kaybetmeden Munib söze girdi: “Teyzem, bizim buraya gelmemizin asıl nedeni diğer ülkelerin gönderdiği erzak ve mühimmatı başkent merkezine taşımak istememizdir.” dedi.

Teyze durdu ve “Evladım, o zaman evimi ne yapacaksınız? Eğer konaklamak istiyorsanız kalabilirsiniz ama benden söylemesi başkente bir kişinin bile yalnız gitmesi zor. Her gün şehir bombalanırken siz yükleri nasıl götüreceksiniz?” dedi. Sakib heyecanla “Eğer izin verirsen evinden başkentin merkezine yakın bir eve tünel kazmak istiyoruz. Yani senden evini, yuvanı devletine vermeni istiyoruz.” dedi bir çırpıda. Teyze gülümsedi ve “Ben eşimi ve iki oğlumu bu devlete vermişim. İki oğlum daha olsa yine veririm. Ev ne ki? Taştan bir yapı. Yuva dediğin gönlünün bağlı olduğu yerdir. Benim yuvam devletimdir. Evim devletime feda olsun!” diyerek gözyaşlarına boğuldu. Bu sözlerden sonra hemen işe koyulan Sejo, teyzeyi güvenli bir yere götürdü. Munib ve Sakib birliğe bu haberi vermek için yola çıktılar. Böylece savaşın seyrini değiştirecek Umur Tüneli’nin kazı çalışmalarına başlandı. Dört aydır Sakib ve diğer askerler gece gündüz vardiyalı bir şekilde çalışıyorlardı. Günler onlar için çok yorucu geçiyordu ama şu an düşünülecek en son şeydi bu. Ne zamandır deliksiz bir uykunun hasretini çekiyorlardı. Bugün tünelin ucunda görünen ışık ile derin bir uykuya dalmanın hazzını yaşadılar. Sakib ise bugün Munib’in “Nerelisin?” sorusuna verdiği cevabı, değişen hayatını ve buradaki herkes sayesinde değişebilecek hayatları düşündü.

İşte yıllar sonra yeniden kuşatma altında yd Boşnaklar. Bu kez her tarafı saran bir virüse karşı savaşıyorlardı. Yine Türkiye’nin şefkat eli üzerlerindeydi. Ve yine yaşamları bir tünelin ucundaydı. Bu sefer yaşama uzanan tünel herhangi bir evin altında değil evlerin içindeydi.

Zeynep Bilge ÖZKÖK
11. Sınıf
Of Solaklı Fen Lisesi

YERYÜZÜNDEKİ SONSUZ BENCİLLİK

Dışarıdayım, yürüyorum. Sağ tarafımda annesine en sevdiği şekeri aldırarak onu sürükleyen, minicik bir kız çocuğu var bu esnada. Annesinin elini çok sıkı tutuyor. Kafamı sol tarafa çevirdiğimde, gencinden yaşlısına diğer tüm insanların da hiçbir şey olmamış gibi gülümseyişlerini görüyorum ve birden kendi kahkaham geliyor kulağıma, en sevdiğim denizin kokusu ve en sevdiğim ele dokunuşumun kalbimde oluşturduğu paha biçilemez his... Evet! Özgürüm artık. Özgürüz.

1.gün

Bugün hayatımın en berbat günlerinden biri. Uyandıığım andan itibaren yaptığım rutin davranışların hiçbirinden yeterli verimi elde edemiyorum. İstisnasız her sabah kendime gelmek için içtiğim ve tadına hayran olduğum kahvemi içerken birdenbire tat alamadığımı fark ettim ve bu durum hiç hoşuma gitmedi. Sanırım söylenenlere inanmam gereken zaman tam da bu zaman, diye düşünmeye başladım. Çünkü farkındayım. Asla payıma düşünle yetinmedim ve kendiminkinden başka hayatların ne kadar kötü olabileceğini umursamadım. Tüm bunları hak ettiğimin farkındayım.

10.gün

Korktuğum başıma geliyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Bu “virüs” herkesten çok bana bulaşmış ve diğerlerinden çok benim hayatımı berbat etmiş gibi hissediyorum. Yani, sanırım hissediyorum... Bugün uyandığimde, her sabah saçını severek uyandırdığım kızımın bana huzur veren saçlarına dokundum ve artık saçlarını hissedemediğimi anladım. Her şeyin yerli yerine oturmasına neden olan bu darbe ile ansızın kendime geldim ve bu çok acı bir uyanıştı. Birkaç gün öncesinde ortaya çıkan söylentiler bizi o kadar korkutmuştu ki tüm marketlere gidip elime geçen ne varsa almış, bu sayede sonsuza dek hayatta kalabileceğimi düşünmüştüm. Artık hissedemiyorum çünkü beynim ne yapması gerektiğini algılayamayacak duruma getirildi. Her şeyi anladım...

Yaşananlardan öncesi

Söylentilerin doğru olduğuna çok şaşırıyordum. Hala tat alabildiğim zamanlarda evimde oturmuş kahvemi içerken karşıma çıkan o haberi ciddiye almayı hatırladım. Birkaç gün önce yayımlanan bir bildiriye göre soygun konusunda ustalaşmış, insanlara hiçbir faydası dokunmayan birkaç kişi, kentin bazı bölümlerinde çılgınca etrafa saldırıyordu ve bu durum göz ardı edilemeyecek kadar yaygın bir hal almıştı. Sonraki aylarda yapılan açıklamalara göre kendisinden yiyecek isteyen bir yoksulu, aksini yapabilecek olduğu halde geri çeviren ve yardım etmeyen bir bireyin, şaşırtıcı bir şekilde tat alma duyusu yok olmuştu. Bu da yetmezmiş

gibi tüm iddiaları teyit eden başka bir beklenmedik durumun ortaya çıkışı ile hepimiz telaşa düştük: Hırsızlık yaparak ve insanları sömürerek toplumsal düzeni bozmaya yeminli birkaç genç, ansızın dokundukları nesnelere hissedememeye başlamışlardı. Tüm bu alışılmadık durumlar insanlara, daha önce üzerinde kafa yormadıkları bir distopya izlenimi vermeye başlamışken, tıp alanında uzman kişiler de bu “hastalığı” araştırmaya başlamışlardı. Anlaşılan diğer insanlara yaptığımız ve acımasızca görmezden geldiğimiz kötülükler, hiç beklenmedik bir şekilde duyuusal aktivitelerimizden bazılarının yok olmasına neden oluyordu. Kısa bir süre sonrasında bu bilinmezliğe virüs etiketi yapıştırıldı. İnsanların birbirlerine yardımcı olmaları gerekliliği anonlar halinde sokaklarda yankılanırken bile, bu durum insanları önlem almaya itmiyordu. Zamanla hissetme ve tatma duyularından mahrum kalan insanları durdurmak imkânsız hale gelmeye başladı ve toplumda çok büyük bir kargaşa hâkim oldu. Artık toplumu oluşturanların tek ortak amacı, kendi duyu organlarını sağlama almaktı. Fakat iyiliğin karşılıksız yapıldığına inanan ve bunun aksini yapmaya zorlanmış olan insanlar, olan bitene bir anlam veremediler.

Önceden sahip oldukları mutluluğun değerini anlamaya başlayan insanları rahatsız eden bu durum, hiçbir önlem alınmamasını beraberinde getirmeye devam etti. Öyle ki uzun zaman sonrasında herkes bu duruma alışmayı denemeyi tercih ederken, birden her şey rayından çıktı ve yapılan her zararlı hamlemiz bir duyuusal yeterliliğimizin silinmesine sebep olmaya başladı. Artık yaşamak isteyen herkes diğerlerine iyilik yapmak zorundaydı ve irade denilen şey tamamen devre dışı olmuştu. Bu durumun, irade yetisini har vurup harman savuranların giderek yaygınlaştığı bu dünyaya gönderilen kocaman bir ceza olduğunu düşünmeye başlamıştım. Duyusal eksiklik insanları çileden çıkarıyordu. Yoksul insanlar hala açtı ve açgözlülük asla bitmiyordu. İnsanların genelinin ortaklaşa sahip olduğu duyuusal yeterlilikler, yine insanlar tarafından, sanki sadece kendilerine aitmiş gibi hiç olmaması gereken şekillerde kullanılmaya ve tüketilmeye devam edildi. Önceden karşılıklı olarak birbirimizin hayatlarını kurtarıyor ve bunun akabinde kendi mutluluğumuzu da farkında olmaksızın, masumca inşa ediyorduk. Kimse görmek istemedi ve görmedi. Zamanla iyilik yok olmaya ve toplum çökmeye başladı. İnsanlığın yeryüzünden silinmesine çok az kalmıştı ve çok geçmeden beklenen oldu. Ben de dâhil tüm insanlar yeryüzünden tamamen silininceye dek, sadece kendimizi düşünmeyi sürdürdük. Kimimiz duysuz bir dünyada yaşamının anlamsız olacağını düşünerek kendini öldürdü; kimimiz bencilce hareket eden insanların arttığı bu ortamda istemli ya da istemsiz olarak öldürülmeye devam etti. Artık dünya, olması gerektiği gibiydi.

Yaşama dair bildiğimiz tek normalsal gerçekliğin, iyiliklerin karşılıksız yapılması gerektiği olan bir zaman dilimindeydik. İyi bir şey yapılacaksa bu, yalnızca başka insanların hayatları

için faydalı olabilirdi çünkü biz insanların oluşturduğu toplum, biz insanlara böyle öğretmişti. Kimsenin sorgulamasına maruz kalmadan süregelmiş, karşısında hiçbir engel çıkmamış bir sözde kosmosdu bu söylediğim. Bozulamayan bir düzen, sayısızca ahenk... İyiliklerin karşılığının mutlaka verileceği ise, herkesin gözünden kaçan bir gerçeklikti.

Fakat uydurulan bu kosmosun çok daha ilerisinde olan en büyük düzen doğaydı ve doğa hiçbir nimetine yasak koymadı. Herkesin kendi ağız tadına uyanı bulabildiği bu kusursuz cennet, bencilce yağmalanıp cehenneme çevrilmeye mahkûmdu. Hiçbirimizin farkında olmadığı karşı konulamaz bir gerçeklik daha vardı göz ardı edilen: Kendimize yaptığımız mutluluğa ulaştırıcı her türlü güzellik, diğer insanların hayatlarını akıl almaz bir şekilde değiştiriyordu ve bu fark edemediğimiz bir döngüydü; insanların hayatları ile zincirliydi birbirine hayatlarımız, nefes alış verişlerimiz ve gördüklerimiz. Her birimiz kendimizi önemseydiğimiz düşündükçe, hayat bize diğer insanları da düşünerek hareket etmiş olduğumuz gerçekliğini sunmaya başlamıştı. Bu durumun sadece kendimin yaşadığı bir içsel çalkalanma olduğunu düşünmüştüm. Fakat şimdi anlıyorum, ben bir insandım ve yeryüzünde benden çok fazla vardı. Dünya üzerindeki küçük bir varlıktım belki ama benden çok fazla vardı. Ufacık bir hamlemlerle milyonlarca olasılığı değiştirebilecek kadar güçlü olduğumun farkında değildim. Fakat tüm bunları yaşadktan sonra bana bir şans daha verilmiş olsaydı, yaşıyor olsaydım, tadı olmasa da en sevdiğim kahveyi içmekten asla vazgeçmezdim. Hala vazgeçmedim. Şu anda kahvem, her seferinden daha keyifle içiyorum.

...birden kendi kaha kaham geliyor kulağıma, en sevdiğim denizin kokusu ve en sevdiğim ele dokunuşunun kalbimde oluşturduğu paha biçilemez his... Evet! Özgürüm artık. Özgürüz. Ölüyüz.

Zülal KAPLAN

11. Sınıf

Ortahisar Mahmut Celalettin Ökten Anadolu İmam

Hatip Lisesi

